

Huỳnh Hữu Độ Công

Contents

Huỳnh Hữu Độ Công	2
1. Quyển 1 Chương 1	2
2. Quyển 1 Chương 2	4
3. Quyển 1 Chương 3	7
4. Quyển 1 Chương 4	9
5. Quyển 1 Chương 5	12
6. Quyển 1 Chương 6	16
7. Quyển 1 Chương 7	19
8. Quyển 1 Chương 8	22
9. Quyển 1 Chương 9	25
10. Quyển 1 Chương 10	28
11. Quyển 1 Chương 11	32
12. Quyển 1 Chương 12	34
13. Quyển 1 Chương 13	38
14. Quyển 1 Chương 14	41
15. Quyển 1 Chương 15	45
16. Quyển 1 Chương 16	48
17. Quyển 1 Chương 17	52
18. Quyển 1 Chương 18	57
19. Quyển 2 Chương 1	61
20. Quyển 2 chương 2	64
21. Quyển 2 Chương 3	66
22. Quyển 2 Chương 4	69
23. Quyển 2 Chương 5	72
24. Quyển 2 Chương 6	76
25. Quyển 2 Chương 7	79
26. Quyển 2 Chương 8	82
27. Quyển 2 Chương 9	86
28. Quyển 2 Chương 10	89
29. Quyển 2 Chương 11	94
30. Quyển 2 Chương 12	96
31. Quyển 2 Chương 13	100
32. Quyển 2 Chương 14	103
33. Quyển 2 Chương 15	107
34. Quyển 2 Chương 16	110
35. Quyển 2 Chương 17	115
36. Quyển 3 Chương 1	120
37. Quyển 3 Chương 2	126
38. Quyển 3 Chương 3	130
39. Quyển 3 Chương 4	135
40. Quyển 3 Chương 5	140
41. Quyển 3 Chương 6	147

Huỳnh Hữu Độ Công

Giới thiệu

Ta tên Lạc Thiệu Hữu. Em trai ta tên Lạc Thiệu Cung. Hai ta là anh em sinh đôi. Nhưng vì có gì, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-huu-de-cong>

1. Quyển 1 Chương 1

Quyển 1

Chương 1

Tôi tên Lạc Thiệu Hữu.

Cái đứa mặt mũi tèm lem, bị người từ phía sau giữ cánh tay lại, bộ dạng khó coi giống chúa cứu thế đang bị tra tấn trên tấm ảnh này chính là tôi lúc hai tuổi.

Em trai tôi tên Lạc Thiệu Cung.

Cái đứa vẻ mặt có vẻ trưởng thành, không để ý hành động giãy giụa của tôi ở bên mà bày ra cái tư thế ông chủ trên ảnh, chính là nó lúc hai tuổi.

Đúng vậy, hai đứa tôi là song bào thai.

Tuy rằng chúng tôi từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, trừ bỏ cái việc cơ thể cùng là đàn ông ra, tìm không thấy gì một chút tẹo giống nhau nào.

Có điều, cách nói so sánh thông thường là, tôi lớn lên giống ba, đầu óc giống mẹ, mà nó lớn lên giống mẹ, đầu óc giống ba.

Đối với tôi mà nói không phải là khen nịnh gì đâu, tuyệt đối không phải.

Ai mà chẳng biết ba là đại tác gia gầy gò xấu xí mà bà mẹ lại là người mẫu siêu cấp thi N trường đại học chưa đậu lấy một.

Hay nói cách khác, tôi chính là đứa bất hạnh tụ tập tất cả những chỗ thiếu hụt của ba mẹ.

Cho nên tôi rất ghét Lạc Thiệu Cung cũng là chuyện thường tình - có ngày thế này, nhất định là do thằng em hu hổng lúc trong bụng mẹ suốt mười hai tháng đã cướp đoạt chất dinh dưỡng của anh trai nó.

Mà trên thực tế, trừ chất dinh dưỡng ra, nó còn giành hết cái này đến cái khác của tôi. Tôi trừ cái việc hít thở cái không khí trên thế giới này sớm hơn nó ra, bất cứ việc gì đều bị nó giành mất.

Từ nhỏ đến lớn, ở trong hoàn cảnh kỳ khôi này, nó luôn kết bạn trước tôi, đứa con gái tôi thích cũng cặp kè trước. Chỉ cần tôi muốn cái gì, cuối cùng cũng không ngoại lệ rơi vào tay nó trước.

Lại nữa lại nữa, bộ dạng so với tôi cũng hơn, đầu óc so với tôi cũng giỏi hơn, ngay cả thần kinh vận động cũng phát triển hơn, chuyện gì cũng thắng, lại là chuyện thường tình. Nhưng, suốt ngày tranh với anh trai, cũng thật là quá phận ?

Anh là Hữu em là Cung, Hữu là anh Cung là em, nó làm sao cung kính với tôi chứ !

Cho nên muốn tôi thân mật với nó, đương nhiên là không thể rồi !

Tóm lại, trên thế giới này người tôi ghét nhất chính là đứa em sinh đôi Lạc Thiệu Cung. Không hay ho gì nhưng, còn muốn cùng kẻ thù của mình cùng tồn tại dưới một mái nhà, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại gặp, ngay cả trường cũng học chung - học viện kia ta không thi qua, cuối cùng sau một loạt tuyển chọn gian nan, rốt cục cũng đành tiếp nhận cái điều kiện ‘muốn cùng Lạc Thiệu Cung một trong ba học sinh ưu tú của nước phân trang, thì anh của nó phải cùng trúng tuyển’. chuyện này trong tận đáy lòng tôi cực chán ghét nó. Đời của tôi, vì cái gì lại dựa vào của bố thí của nó ?

Cho nên..... Nhìn đến Trương lão mẹ này phô trương nhìn chằm chằm tấm hình chụp chung !

“Mẹ già à ! Có thể đừng đem cái đó đến được không ! Khó coi chết đi được !” Ta tối hôm qua còn cãi nhau với Lạc Thiệu Cung, rõ ràng liền lấy nó nhét xuống giường, không biết bà mẹ lại thế nào mà tìm ra được.

“Khó coi là thế nào, con hồi trước đây với bây giờ đáng yêu hơn nhiều.” Bà mẹ bốn mươi mà còn xinh đẹp phi phạm, đáng người hoàn hảo nhìn không ra đã có hai đứa con, mở miệng trực tiếp đả kích tôi, “Tiểu Cung thì càng lớn càng ưu việt, đáng vẻ chẳng giống con, biến dạng không nói, vậy mà còn hay ngang bướng.”

“Thôi nha, con rốt cục có phải do mẹ sinh ra không vậy !” Tôi tức giận bất bình lắm lắm. Lớn tuổi không dài người chẳng lẽ là lỗi của tôi ? Hơn nữa, còn không nhìn lại xem ai sinh ra mình thế này, còn dám oán giận.

“Được rồi, mày đương nhiên là do đích thân tao sinh ra, trong quỹ bảo hiểm còn lưu hồ sơ đó. Kỳ thật Tiểu Hữu cũng không khó coi, đáng tiếc là mất một mí, vóc đáng lại hơi.....”

“Mẹ già à, đừng dài dòng nữa, mang cái bức hình xuống vứt đi !” So với bà mẹ thì sự thật tàn khốc này vẫn làm cho ta bức bối không thôi.

“Vì cái gì phải lấy xuống, chụp dễ thương như vậy,” Bà mẹ thân cao một mét bảy tám lại đề lên ta, say mê nhìn vào tấm ảnh, “Con xem, khi đó con hơi té, là Tiểu Cung đỡ lấy con, mới trước đây hai anh em còn thân.....”

Huynh đệ thân yêu con khỉ, không thấy được mặt của mình rất thống khổ sao ? Té xuống đất ấy vậy mà so với bị Lạc Thiệu Cung hung tợn xoa xoa cũng giống nhau thôi ?

Không biết thằng mất dạy nào chụp tấm hình này.

“Ba tui bây thiết tay nghề chụp không tồi”

“.....”

“Mẹ, anh, hai người chuẩn bị đủ chưa ?”

“Chờ một chút, Tiểu Hữu còn chưa thay quần áo ?”

“Cầm phiền mẹ ra ngoài chút được không ? Mẹ cứ ẩn ẩn hiện hiện thế này con là sao thay được !” Bà mẹ thật là, cho dù là sinh ra con, tốt xấu gì cũng là thiếu niên mười sáu tuổi rồi. Một chút cũng không hiểu !”

“Được rồi, được rồi, thẹn thùng cái gì chứ, cũng không phải chưa thấy hết người mày đâu....”

Tôi một tay liền đẩy bà mẹ trang điểm lộng lẫy ra khỏi cửa. Chuyện từ hồi còn nhỏ không cần lớn miệng vậy chứ !

Hôm nay là kỷ niệm ngày kết hôn của ba mẹ tôi, vừa vậy cũng là ngày sinh nhật của tôi và Lạc Thiệu Cung, tự nhiên là cả nhà phải cùng nhau chúc mừng. Ba đã muốn đặt trước phòng khách sạn. Chẳng qua, vấn đề là.....

Hai người vợ chồng vô chung phòng trắng mặt không thành vấn đề, nhưng hai anh em thế nào lại phải ở chung một phòng, tính kiểu gì vậy ?!

2. Quyển 1 Chương 2

Chương 2

Thay quần áo xong ra cửa, ba lái xe, mẹ đương phiên ngồi chúc lái phó. Đằng sau chính là anh em chúng tôi song song mà ngồi, khoảng cách trung gian bốn mươi lăm cm an toàn, cùng tựa vào cửa sổ, im lặng mà ngồi, nhìn không chớp mắt, vẻ mặt túc mục, giống như miếng gỗ.

Phía trước thì cứ khảnh khảnh ta ta, cười đùa hoan hỉ, sau thì nghiêm túc trầm mặc, không nói một lời.

“Tiểu Cung, con với anh lại xảy ra chuyện gì à ?” Bà mẹ biến thái, cãi nhau là cãi nhau, dùng cách nói này làm chi, nghe thiệt kỳ dị.

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lạc Thiệu Cung bên cạnh nói câu “Không có gì”, qua một lúc, một bàn lướt qua ranh giới sông Hà, lại gần chọc chọc thất lưng của tôi, hạ giọng : “Sao nào, còn giận à ?”

Tôi hừ một tiếng.

Như thế nào mà không tức giận ?

Vất vả lắm mới cùng đi xem phim với nữ sinh trong học viện hai lần, ngày hôm qua lại thành công mời nàng đến nhà chơi, rốt cục sắp tiến tới giai đoạn phá vỡ hàng phòng vệ thì, vì cái lúc không nên xuất hiện này thì cái tên Lạc Thiệu Cung lại đứng lúc xông vào phòng ?

Môi chỉ còn kém một cm !

Còn có một cm nữa thôi !

Mọi cố gắng bao lâu của tôi dường như bị chôn vùi, thật tàn nhẫn ?!

Nụ hôn đầu tiên của ta coi như chôn vùi ....

Nó không phải tính làm cho tôi cả đời không có cơ hội thoát khỏi cảnh làm trai tân đó chứ ?

Đánh sập nhẫn nại của tôi chính là, nữ sinh kia chẳng qua nhìn thấy thằng em có một lần, lúc đưa nhỏ về nhà trên đường tựa như bị thuốc, không hề phiền hà cứ hỏi thăm về Lạc Thiệu Cung, chiều cao nhóm máu sở thích, nếu không đến cửa nhà nàng đúng lúc, dễ chừng chuyện năm ba tuổi còn bị moi ra hỏi.

Ngủ gật cũng thấy được tôi đã bị bại hoàn toàn

Loại con gái này cố nhiên không đáng lưu luyến, nhưng, cái thằng Lạc Thiệu Cung suốt ngày theo dõi rồi phá hư tình duyên của tôi mới là chương ngại cần phải diệt trừ ?

Nữ sinh trong trường còn gọi tôi “anh trai của Lạc Thiệu Cung”, cái tên “Lạc Thiệu Hữu” này chỉ dùng cho số ít, được rồi, ta không thêm so đo, không thêm tranh giành với nó. Cả nữ sinh cũng đều muốn dâng lên cho những kẻ nam tính mà.

Còn mặt khác của học viện thì sao ?

Mỹ nữ trường Bắc Cao vô luận là chất lượng hay số lượng, đều nổi tiếng xa gần, nhiều nữ sinh như vậy tăng tăng vây quanh, nó nên vừa lòng mới phải ?

Nói dù thế nào cũng phải chừa cho nam sinh khác con đường để sống chứ, đừng có trêu chọc nữ sinh xinh đẹp của trường nữa.

Kết quả là không biết bao nhiêu người, chỉ cần là đứa con gái ta theo đuổi, nó đều giành lấy.

Rõ ràng không thích, giành nhiều như vậy để làm gì chứ ?

Nó tuyệt đối là cố ý. Ngày hôm qua còn một thêm giải mưa sa mưa nói “thật có lỗi” lúc rời phòng, hường tới nhỏ kia thâm tình nhìn một cái, rõ ràng là vậy.

Đã là kẻ không quen, gì cái gì có thể chống lại loại sát thương này chứ, biết rõ anh mày vẫn chưa biết đến bạn gái, biết rõ....

Tôi rất cuộc làm gì để nó chán ghét, phải như vậy đối nghịch tới như vậy ?

Tôi cảm giận dùng dư quang nhìn nó, nó cũng đang chống cằm nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau, tên kia cứ nhiên mỉm cười.

Cho xin đi, người một mình một ngựa thì đắc ý cái gì chứ !

Mới ngồi được một chút, ba đã bị lũ trong nhà xuất bản kéo đi hàn huyên, tiếp theo lại lời Lạc Thiệu Cung ra linh tinh nịnh hót cái gì mà “Đây là thiếu niên thiên tài của thủ tướng XX”, chỉ còn tôi với mẹ chống cằm nhàm chán nhìn nhau.

“Thực đáng ghét, về sau nói ba mày không được viết cái loại thất bát tao gì đó, không hiểu được, như thế nào lại có nhiều người mua như vậy !”

Người nói ra mấy câu này là vợ hiền của tiểu thuyết gia trình thám sao ?

“Ai, mẹ à, thoát nhìn mẹ không giống phải ngưỡng mộ ba mới lấy như mọi người nói ?”

“Ông có tài hoa sao ?”

“.....Vậy mẹ rất cuộc chấm ba chỗ nào vậy ?” Đáng giận, không nể trọng ông già ở bên trong, vậy coi như trọng bên ngoài rồi, ít nhất cũng phải thích người có ngoại hình cao lớn uy mãnh, anh tuần tiêu sái một chút để thay đổi gen của tôi chứ.

“A, cái kia à, kỳ thật khi đó cũng phải làm mai, người khác cho mẹ một tấm chụp hai anh em sinh đôi chụp ảnh chung, hỏi mẹ là mẹ thích ông anh hay thích cậu em, mẹ đương nhiên liếc mắt thì thích người anh tuần tiêu sái kia rồi, thì nói là thích ông anh, có điều, đâu có biết người có vóc dáng cao hóa ra là cậu em !”

“.....”

Hóa ra chuyện anh em ruột mà không giống nhau căn bản là bắt đầu từ thế hệ trước ?

Tôi liếc mắt nhìn cái tên Lạc Thiệu Cung đang cùng mấy ông khách nói chuyện, người thon chân dài, ánh mắt tinh anh, kế thừa bề ngoài của bà mẹ quả nhiên không chê vào đâu được, tuy không cam lòng, tôi cũng phải thừa nhận có nó đứng bên cạnh, trên cơ bản sẽ không hy vọng gì sẽ có ánh mắt nữ sinh rơi xuống trên người ta.

Xem ra ta chỉ có thể trông cậy vào vận may giống ba thôi.

Cuối cùng đợi cho bốn người cùng ngồi xuống, đồ ăn cũng đủ, tôi sớm đói đến ánh mắt đã lồi cả ra, cầm đũa lên như mảnh hổ xuống núi, vừa nuốt vừa gấp.

“Ăn chậm lại một chút, không ai giành với anh đâu” Kẻ nói lời này là Lạc Thiệu Cung.

Không ai giành với ta sao ? Vậy người kẹp lấy khối hải sâm cuối cùng làm gì vậy ? Biết rõ mình thích.....

Miếng hải sâm trong đôi đũa của Lạc Thiệu Cung mà tôi đang nhìn chòng chọc, sau đó lọt vào trong chán của tôi.

Gì ? Không lầm chứ ? Nó hôm nay đổi tính à ?

Giương mắt xem Lạc Thiệu Cung, nó cũng đang nhìn tôi, ôn hòa cười cười.

Bên tai đột nhiên nóng lên một trận.

Ai, người đẹp trai đúng là tốt, tùy tiện cười một cái là khiến người ta đo đất. Như thế nào mà nụ cười so với sức luyện tập không ngừng kiên trì của ta lại hiệu quả cao hơn như vậy.

Tôi nói kiếp sau giá nào cũng phải dễ nhìn một tí ! Cho dù đầu óc không phải dạng bình thường của xã hội, ít nhất cũng phải bảo đảm là có cái mặt trắng làm vốn.

“Anh à,” Gương mặt của Lạc Thiệu Cung bỗng nhiên phóng đại trước mắt, làm tôi sợ tới mức co rụt lại :
“Cái gì ?”

“Khóe miệng anh dính đồ ăn gì kia.”

Hả, phải không đó ?

Đáng giận, lại ở trước mặt nó làm trò hề. Tôi cảm giận liếm một cái, hình như trật mục tiêu, lại liếm, lại không liếm đến, tôi lại liếm....

Lạc Thiệu Cung đột nhiên bất động, ánh mắt trở nên kỳ quái.

Được rồi được rồi, ta biết rồi, cử chỉ như vậy không có đủ tao nhã, mất thể thống, hẳn là phải lấy khăn ăn động tác tự nhiên không làm người khác chú ý mà lau đi đúng hay không ?

Người một nhà cùng ngồi ăn cơm, còn dám so đo lễ nghi để làm cái gì chứ.

Nó phía trước tôi tay lại cầm khăn ăn tới giúp tôi lau.

Mẹ đột nhiên cười hào sảng : “Đến đến đến, chúng ta đến cụng ly !”

Cái gì thôi, biết rõ rượu trái cây nồng độ cồn 6% còn có thể làm con say ! Mẹ lại có âm mưu gì vậy.

“Vị thành niên không thể uống rượu,” Tôi nghiêm túc nói - dùng lời chính nghĩa đẩy ra ly rượu trước mắt.

“Thì sao, hôm nay là ngày đặc biệt mà.”

Tôi chỉ còn nước cầu cứu ba.

“A, nếu như vậy, hôm nay ngoại lệ đi, các con uống một chút cũng không sao.”

Quên đi, không nên ôm kỳ vọng với tên sợ vợ này.

“Nào nào, làm một ly, chúc mừng hai đứa đủ mười sáu tuổi, đến tuổi biết yêu rồi.” Tôi bị bà mẹ đang nhiệt tình không bị chút cản trở liếc cho một cái nhìn yêu mị làm toàn thân lạnh lẽo.

Thế là xong, có Lạc Thiệu Cung, tôi đừng mong có thể có cái gọi là tình yêu cuộc sống.

Nhất định nó là bóng ma hại người.....

Tôi từ đó, cứ thế mà ngưỡng cổ, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm một ly nữa.

Chết bà, trần nhà bắt đầu quay rồi....

Giương mắt xem Lạc Thiệu Cung, nó cũng đang cận kề nhìn tôi.

“Anh, tử lượng không tốt, uống nước trái cây là được rồi.”

Người ánh mắt đó là sao ? Không không không, ta tuyệt đối sẽ không lầm lẫn thành quan tâm săn sóc, rõ ràng chính là hèn mọn đúng không ?

“Bớt hẹp hòi chút đi, không phải rượu... Ta uống rượu thì cũng như uống nước thôi, mẹ, cho.... rót cho con một chút nữa !”

Chuyện kể tiếp ta cũng nhớ không rõ, hình khi là rượu vào làm cho hào khí can vân, sau đó còn kéo cổ áo của Lạc Thiệu Cung hướng nó rống : “Người nói xem ! Người rót cuộc xem ta không vừa mắt chỗ nào ? Nói rõ ràng ra cho ta !”

Lúc hơi tỉnh lại thì thấy mình toàn thân ướt đầm ngồi trong bồn tắm lớn.

Đúng rồi, trước khi ngủ phải tắm rửa, mùi rượu trên người quá nặng.

Không tắm thì muốn bị bà mẹ niệm.....

Máy móc hắt nước vào người, đột nhiên cảm thấy cửa điểm không phù hợp, phía trước bồn tắm có bóng người, ai vậy ?

Nheo mắt lại cố nhìn nửa ngày, rốt cục nhận ra.

Nữ, Lạc Thiệu Cung, lại là người !

Ai, người làm gì ?!

Nhìn nó nhấc chân vào trong bồn tắm. Có gì mà vui, cho dù bồn tắm ở khách sạn lớn, cũng không đủ chứa hai người đâu, người lại muốn giành với ta à ?

Rõ ràng là ta đi tắm trước, cho dù người mệt chết muốn tắm sớm rồi đi ngủ, cũng phải có thứ tự trước sau, chẳng lẽ người cho so với ta thì người cái gì cũng vĩ đại, nên đều có quyền ưu tiên sử dụng trước ta ?

Ai để ý người !

“Đi ra ngoài !” Tôi mượn rượu thêm can đảm, dùng thái độ thô bạo trước nay chưa xài xô nó ra, “tránh ra !”

3. Quyển 1 Chương 3

Chương 3

“Anh à, anh không phải là ghét em chứ ?”

“Đương nhiên !” Tôi thần trí mơ hồ dùng sức gật đầu.

“Vì cái gì ?” Kỳ quái, như thế nào mà thanh âm lại nghe ôn nhu đến vậy ?

Mình quả nhiên là say rượu rồi ?

“Người đáng ghét !” Tôi chỉ vào nó, nghĩ nghĩ, vừa tựa vào vừa gật đầu tỏ vẻ khẳng định. “Đáng ghét nhất !”

“Lý do ?”

Trời, hình như từ hồi sau ba tuổi đã không còn nghe được ngữ khí nói chuyện này của Lạc Thiệu Cung....

Cảm giác giống như hồi còn nhỏ.

Cơ mà tôi hiện giờ năng lực, so với trẻ con thì cũng hơn một chút.

“Bởi vì.... người..... chọc cho người ta ghét....” Mặt không cần đến gần như vậy, tránh ra, tránh ra ! Tôi không chút lưu tình đem bàn tay để sát vào mặt nó, dùng sức đẩy ra, gương mặt tuần lẳng dưới mười ngón tay vuốt ve của tôi bị đè ép thành đầu heo.

Thật thú vị, thằng em thật ngoan, mặc kệ tôi chà đạp mặt nó thế nào cũng không phản kháng. Như vậy mới đúng, mới trước đây còn nghe lời, vì cái gì sau này lại thành như thế ?

“Không đúng !” Sau lại suy nghĩ gian nan để đưa ra quan điểm mới. “Là người chán ghét ta ! Vẫn chán ghét ta đúng hay không ?”

Tôi làm anh kiểu này, căn bản một chút tôn nghiêm cũng không có, nhớ rõ hồi trước có một buổi diễn kịch, tôi có được cơ hội làm diễn viên, tuy rằng là thế cho vai nữ, nhưng đối với tôi mà nói, cái cơ hội một đời duy nhất được đứng trên sân khấu này thật tốt, kết quả là tên Lạc Thiệu Cung trước mặt tất cả mọi người lạnh lùng nói một câu : “Có công chúa xấu vậy sao ?”

Sét đánh ngang tai....

Vì thế tôi cứ như vậy khuất nhục bị người ta đối.

Càng khuất nhục hơn chính là, về đến nhà cùng Lạc Thiệu Cung đánh một trận, đến cuối cùng người nằm trên đất vẫn là tôi. Tên hồn đản nào, hung tợn cười trên lưng của tôi, một bên cởi quần tôi, một bên còn nói cái gì “Mày nghĩ như vậy mà trước mặt mọi người mặc vậy sao ?”

Cho xin đi ! Nói gì vậy, ta cũng đâu phải gay ! Chẳng qua đơn thuần muốn biểu diễn thôi, vì cái gì nó cứ phản đối tôi ?

“Người khi dễ ta....” Nổi buồn từ đó đến nay, ủy khuất đến muốn khóc. “Người..... khinh thường ta.....”

“Không có.”

Đừng có tưởng giả vờ dùng ngữ khí ôn nhu như vậy ta sẽ tin tưởng người !

“Người có !” Dùng sức tay đẩy mạnh người nó, xoay người muốn đi ra khỏi bồn.

Không thêm cùng tên kia vào chung một chỗ.

“Oa.....” Thất lưng bị ôm lấy, sau còn lôi kéo, cả người ngửa mặt lên trời ngã xuống, ngã thật mạnh lên người nó.

Không được...

Muốn đứng lên lại, bắt đắc dĩ long bàn chân bị trượt, chỉ có thể ở tại chỗ vô tình giây dựa.

Không cần ôm chặt như vậy ! Hai người còn chưa mặc quần áo, cảm giác kỳ quái....

“Tránh ra....” Tôi ở trong nước động tác trì hoãn đập nước, “Ghét nhất bị.....”

“Em như thế nào lại khi dễ anh.”

Không được đến gần tai ta nói chuyện nha, ngứa lắm....

“Em thích anh nhất.”

Nói dối.

Tiếp tục giây dựa trong lòng ngực nó. “Thả.... tay.... ra....” Ý thức mơ hồ, ngay cả nói chuyện cũng chậm đi nửa nhịp.

“Không buông, anh à....” thanh âm ôn nhu đến thôi miên. Gạt người ! Đây không phải sự thật chứ ? Lạc Thiệu Cung dùng cái loại âm điệu này nói chuyện với mình bao giờ thế ?

“Thích anh nhất.... Em thích anh nhất, chẳng lẽ tới giờ anh vẫn chưa phát giác sao ?”

Ô, quả nhiên....

“Anh à....” Cảm giác tay ở ngực vuốt ve thật thoải mái.

Quả nhiên, là nằm mơ.....

Tiểu tử kia đối với ta như thế nào có thể có loại thái độ xuân về hoa nở này chứ chứ !

Ai, nguyên lai là nằm mơ, như thế nào không nói sớm !!

Cảnh trong mơ thì tôi an tâm dựa vào trên ngực nó. Xúc giác thật chân thật, cánh tay ôm quanh thất lưng cũng giống y như thật.

Mơ thấy Lạc Thiệu Cung cư nhiên có thể bình yên như vậy, cư nhiên không phải ác mộng, thật thần kỳ....

Cảm giác trên người bị vuốt ve qua lại rất kỳ quái, nhưng là thoải mái đến độ lười biếng nói không nên lời. Trên cổ ẩm ướt lại âm ập, có cái gì đó vừa liếm vừa mút, lúc thứ ẩm ập mềm mại đó chuyển lên phía trước, tôi thuận theo thể năng cảm lên phổi hợp.

Thật thoải mái... Ô, nhớ tới trước kia trong nhà còn nuôi một con chó, nó cũng liếm của tôi như vậy, mới vừa ăn cơm xong, nó còn có thể đi liếm môi của tôi (bởi vì nó ngửi thấy mùi thịt bò nó thích nhất), tựa như bây giờ, ô,....

Có hơi ngứa, ừ ừ, gì thế ? Nó cắn tôi sao ?

Không đúng, con chó này, đã sớm bị Lạc Thiệu Cung xách đi tặng người ta.

Hiếm khi tôi thích vật nuôi của nó đến thế, nó cứ như vậy....

Cái thằng tâm mắt còn nhỏ hơn đậu xanh.

Cái gì vừa vói vào miệng vậy ? Mềm, có vị ngọt.... là da đường sao ?

Tôi mơ hồ mở miệng, còn thật sự mút vào một chút.

Ô.... Không thể ăn.

Thất vọng nhả ra.

Giấy tiếp theo môi lại bị cái gì đó ngăn chặn, có cái gì đó cứng cứng lại mềm mại trong khoang miệng uốn éo chung quanh.

Tò mò.... đang làm gì thế ?

Giành không khí với tôi sao ?

Không thở hô hấp.... Toàn thân nóng lên.

Cái tay ở trước ngực vẫn vỗ về chơi đùa không ngực, khí lực càng lúc càng lớn, bắt đầu cảm thấy hơi đau.

Nằm mơ cũng thấy đau à ?

Không thoải mái vặn vẹo hai cái. Cái cứng cứng dưới mông là cái gì vậy ? Cũng không lấy ra được.

Nhắm cả hai mắt sờ loạn một mạch.... A ! Tìm được rồi !

Nhưng.... Kỳ quái, rốt cuộc là cái gì ?

Mờ mịt sờ soạng tiếp, như thế nào..... hình như càng lúc càng lớn ? Trong bồn tắm sao lại có cái loại đồ kỳ quái thế này ?

“Anh à, anh đang quyến rũ em đó à ?”

Cái, cái gì ?

Lúc hai chân bị mở ra thật to có chút không được tự nhiên, ta mê hoặc cúi đầu nhìn tất cái đang dựng thẳng lên giữ hai đường chân thon dài.

Tư thế này, hình như tôi đang ngồi trên eo của Lạc Thiệu Cung ?

4. Quyển 1 Chương 4

Chương 4

“Anh ngoan như vậy, trước phải thưởng cho anh.”

Thanh âm hảo ngọt ngào, thật sự sẽ có chuyện tốt gì sao ?

Một bàn tay mò đến giữa hai chân, theo đùi chậm rãi vuốt ve lên trên, từng chút từng chút xoa nắn âu yếm, nơi bị sờ mó trở nên năng nắc đến độ thiêu cháy, tôi hớp nhanh từng ngụm từng ngụm hô hấp, chỉ mong hạ nhiệt xuống, nào biết cái đường đi sờ sờ mó mó, đến giữa bộ vị đột nhiên ngừng lại, bàn tay chặt chẽ bao trùm căn bộ ngay đùi.

Tôi hớp một ngụm không khí.

Bởi vì.... cái tay kia nó, nó.....

Nó lại nhúc nhích đi lên ! Theo phương thức quen thuộc của nam nhân....

Oa, không được sờ như vậy, ta, ta định lực kém cỏi, lại chà xát như vậy !

Quả nhiên....

Chưa đầy ba chuông đồng hồ.....

“Anh à, anh thật nhanh đó.”

Cái thanh âm quen thuộc ghé tởm cười cười bên tai.

Cười cái gì ! Ta hiệu suất cao có gì không tốt.

Phóng thích một lần, tay chân càng thêm mềm nhũn, nghe nói loại chuyện này hao tinh lực, quả nhiên đầu óc càng mơ hồ, phản ứng cùng năng lực nhận biết đại khái thanh tỉnh một phần mười cũng không tới.

Cho nên cứ việc ngón tay của Lạc Thiệu Cung đi đến cái nơi kỳ quái kia, tôi còn ngơ ngác không phản ứng.

“Anh à, chúng ta tiếp tục nhé.”

Một bàn tay khác trước người vuốt ve làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Tôi “ừm” hai tiếng, thoải mái nhắm mắt lại.

“Anh à, chỗ này anh thực là mềm mại...”

Một đầu ngón tay dò xét đi vào, tôi hoảng sợ. Có hơi đau, nhưng là không phải..... rất đau, lực đạo rất nhanh liền chuyển dời đến nơi đang bị vỗ về chơi đùa, rõ ràng mới vừa bắn ra, nhanh thế nào lại ngẩng đầu nhanh như vậy.

Cơ mà, thực sự rất thoải mái.... Mau một chút cũng được... so với tự mình lấy tay làm thì thoải mái hơn nhiều....

Lại một ngón tay nhét vào, tưởng đến mức khó chịu. Hưởng thụ đang hết sức chuyên chú bị ngắt ngang, tôi mếu máo, muốn khóc : “Lấy ra đi.....”

“Được rồi, ổn ngay thôi, nhẫn nại một chút nữa, anh à.....”

Cứ nhiên lại chen vào một cái !

Lạc Thiệu Cung, người không được quá phận !

“Gạt người, người mau lấy ra đi !” Ta khóc nức nở.

Ngón tay ở nơi nào đó nhích tới nhích lui làm gì ? Không được xoa bóp loạn xạ như thế ! Người còn sờ, người còn sờ loạn !

Mặc kệ nó phía trước lấy lòng thê nào, tôi bắt đầu giận dữ từ chối.

“Ngoan, anh không được lộn xộn.”

Ai quản người.

Tiếp tục ngoan cố xoay tới xoay lui.

“Anh à.....” Thanh âm nghe hình như rất thống khổ, thực hận.

Ngón tay cuối cùng rút đi ra ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn lau nước mắt, đầu bỗng dưng bị ôm lấy, dùng sức hướng tách ra hai bên,, một ngón tay thô không hơn nhiều từ sau lưng hung hăng tiến vào.

“Oa_____”

Đây, đây là cái gì ?!

Còn chưa kịp biết rõ, thân thể liền kịch liệt lay động, cảm giác bị dị vật xỏ xuyên qua đáng sợ làm cho tôi thét tới chói tai : “Lạc Thiệu Cung !”

“Anh à.....” Nó từ phía sau cắn lỗ tai tôi, tiếng thở dốc rất nhỏ nhưng nghe hết sức rõ ràng, “Anh bên trong nóng quá.....”

“Không được, đau quá ! Không.....” Rốt cuộc phát sinh chuyện ? Vì sao lại đau như vậy ?

Nó không chút lưu tình bầu vào đùi tôi, lại tiến vào thật sâu : “Ngoan, nhịn một chút là được rồi, anh à.... A.....”

“Người gạt người, ô..... đau quá, từ bỏ, ta không muốn chơi, ô.....”

Một bàn tay tiến lên phía trước thuần thực an ủi tôi đang uể oải không dậy nổi dục vọng vì cơn đau bất ngờ, nhưng động đậy vội vàng vẫn không chậm lại nửa phần.

“Đau.....” Tôi tiếp tục nức nở đáng thương.

Nội vách tường bị thô bạo ma sát mạnh mẽ làm cho đau đớn, Lạc Thiệu Cung người không được động đậy nữa, thật sự rất đau, ô..... ta lại không có làm sai việc gì, vì cái gì làm vậy với ta.....

“Rất..... đau, ô.....” Xin đừng dùng sức như vậy, đừng lộng phá hư vậy nữa ! Ô.....

“Anh,” thanh âm mê ly lại mơ hồ, “Anh.... lớn quá.....”

Lớn cái đầu người !

“Dừng tay..... Không.... được....., ô..... a.....”

Nơi nào đó thật mạnh kích một cái, tôi co rút một chút, cảm giác ngứa ngứa kỳ quái.....

“Là nơi này sao ?” Làm chuyện tàn khốc vậy mà thanh âm vẫn ôn nhu, quả nhiên là biến thái.

Bụng bị gắt gao đè lại, đè chặt lại phía sau, dị vật vốn xâm nhập trong cơ thể lập tức đi đến chỗ sâu nhất.

“Đáng sợ.... Không..... được.....”

Không để ý đến tôi đang liều mạng thét chói tai, Lạc Thiệu Cung đè lại tôi, càng hung ác tiến tới, lửa nóng kịch liệt ở giữa mông cứ ra vào, đỉnh đến chỗ sâu làm tôi run cả người.

Sẽ chết đó.....

Yết hầu nấc lên, vô lực bủn rủn tựa vào ngực nó, để mặc nó trườn sát tiết tấu lúc cao lúc thấp.

Nhất định sẽ chết, phía dưới..... đều đã muốn chết lặng, hư hư.....

“Anh à..... Em thích anh nhất, anh.....”

Nói dối, hư.....

Tôi đã muốn buông xuôi, khóc nức nở chống đỡ mấy lần nó trườn sát, nó còn tuyệt nhiên không thả lỏng thắt lưng của tôi, hạ thân nhiệt liệt đánh vào, hai tay cơ hồ muốn đem thắt lưng ta chặt khúc.

“Anh à.....”

Tốc độ càng lúc càng nhanh, Lạc Thiệu Cung ở trong thân thể tôi cũng càng lúc trường càng lớn, càng ngày càng không lưu tình. Tôi bỏ mặc tất cả khóc nức nở, cũng chỉ có thể liều chết nắm lấy bốn tấm lớn bên cạnh, sợ hãi ngã ra.

“A.... anh.... anh à.....”

Đến hai cái thúc cuối cùng, sau một trận nóng cháy, nó cuối cùng mới dừng lại.

Tên kia ôm lấy ta, cứ để tư thế dính liền vậy, môi dán vào cổ tôi dồn dập thở dốc, thẳng tôi nhận hết đau khổ cơ hồ lớn tiếng khóc lên : “Đi ra ngoài ! Mau đi ra !”

“Anh à, thật đáng yêu.....”

Đầu lại bị mạnh mẽ kéo về sau, sau đó hôn môi thật lâu, nói đúng hơn là chỉ có mình nó hôn thôi, kẻ đáng thương đang bị thương nặng, đại não lại hỏng, căn bản không có một chút sức lực đẩy nó ra.

Một bên bị chính thằng em mình cưỡng hôn, một bên mất mặt chà sát cái mũi, không đợi tôi tỉnh táo lại, thứ trong cơ thể lại chậm rãi trỗi dậy làm tôi kêu thảm thiết : “Lạc Thiệu Cung ! Người, người....”

“Bởi vì anh thật rất đáng yêu....” Tên Lạc Thiệu Cung lại dùng giọng điệu nhu hoàn đến vô hại, động tác cũng ôn nhu y như không có ý.

“Không được, ta không cần..... Không.....”

Bọt nước văng khắp nơi.

“Không được, dừng tay.....Hu.....”

Lúc này ngay cả bồn tắm lớn cũng không nắm được.

“Cứu mạng, ô.... không” Thanh âm quàng quạc.

Ngay cả mỗi cũng bị chặn lại.

Hoàn toàn.....

Sinh nhật mười sáu tuổi của tôi chẳng lẽ lại là thế này sao ?

5. Quyển 1 Chương 5

Chương 5

Ngoài cửa sổ có tiếng kêu, trời sáng rồi à ?

Ánh mắt không mở lên nổi, miễn cưỡng nửa ngày mới hơi hé hé, tầm mắt lắc lư nhìn trần nhà. Hình như không phải phòng ngủ của mình.

A, đúng rồi, ngày hôm qua cả nhà đến khách sạn ăn mừng, đây là phòng khách sạn.

Như thế nào để mệt như vậy, toàn thân còn đau nhức muốn chết. Nghe nói qua cơn say rượu lúc hôm sau sẽ bị đau đầu, nhưng là, ai có thể nói cho tôi biết, phần eo dưới vừa ngứa vừa xót là sao ?

Có người uống rượu thì xương sống thất lưng sẽ đau sao ?

“Anh, buổi sáng tốt lành” Thanh âm của Lạc Thiệu Cung.

“Ừm.....” Tôi giống như tỉnh mà không tỉnh, nhìn gương mặt mang theo ý cười trước mắt.

Nó làm gì mà ngay cả áo ngủ cũng không mặc, mới sáng sớm đi đùa giỡn khoe khoang cơ thể à ?

“Anh tỉnh rồi à ?”

“Ừm.....” Vô nghĩa.

“Anh à, anh thế này thật đáng yêu.”

Cái, cái gì ?

Trên môi đột nhiên nóng lên, lúc có phản ứng lại thì nó đã bỏ ra, cười dài nhìn tôi.

Tôi toàn thân cứng ngắc, không thể động đậy, năm phút đồng hồ sau mới lúng ta lúng túng mở miệng : “Người..... Người.... Người vừa rồi làm cái gì ?”

“Hôn anh đó”

Hôn, hôn, hôn tôi ?

Người như thế nào có thể thản nhiên nói những lời đáng sợ này ?!

Ta là anh ruột của người ! Chúng ta đều là con trai ! Người còn hôn ?!

Tự dưng một đoạn phim ngắn như điện quang xẹt lên trước mắt.

Hay người đây đưa thử dốc, kịch liệt hôn môi, còn, còn.....

Kia không phải nằm mơ sao ? Cái kia chỉ là ác mộng thôi mà ?!

Nhìn ta một dạng há hốc trợn mồm như hóa đá, nó lại phì cười một chút : “Anh làm sao thế ? Hôn một cái thôi mà, chúng ta đã làm kịch liệt hơn chuyện này gấp trăm lần mà.”

Tôi hợp một ngum không khí từ lâu, vừa muốn nghiệm chứng lại, một cơn đau từ sau lưng đánh lên làm cho tôi nhe răng trợn mắt.

Xốc chăn lên xem sao ?

Không được ?

Hai người trần truồng.....

Hay là té xỉu một lần đi ? Tỉnh lại sẽ phát hiện mọi chuyện đều là giả....

Vớ vẩn thật, loại chuyện này như thế nào có thể phát sinh ! Hai chúng ta đều là con trai, đều là con trai thật 100%, mà còn là anh em, anh em sinh đôi cùng một bào thai !

“Người, ta.....”

Tôi xúc động không nói nên lời.

“Chúng ta đã làm.” Lạc Thiệu Cung thản nhiên nói tiếp.

Tôi suýt ngất. Có lộn không, người thật sự là người địa cầu sao ? Như thế nào có thể bình tĩnh nói như vậy ?!

“Ta, người.....” Tôi chỉ còn có thể phát ra đơn âm tiết.

“Làm sao vậy ?” Nó thoát nhìn hoàn toàn tương phản với tôi, thần tình khoái trá.

“Chúng ta rất cuộc.....” Tôi hơi bình tĩnh lại. Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, loại chuyện này, ngàn vạn lần không thể tùy tiện phát điên. Chuyện đã muốn xảy ra, tôi tốt xấu gì cũng phải biết nguyên nhân mình mất đi trình tiết chứ.

“A..... Anh hoàn toàn không nhớ rõ sao ?”

“Ừm ?” Tôi khấn trương.

“Chúng ta ở trong bồn tắm làm hai lần, sau đó lại trở về giường làm...”

“Ta không hỏi chuyện này !!!” Tôi rất cuộc nhìn được nữa ôm đồm đưa cái gối hung hăng nện lên mặt nó.

“Ta hỏi người rất cuộc là xảy ra chuyện gì !”

“A.....” Nó bất ngờ bị ăn cái gối, không còn bộ dạng hưng trí bừng bừng như hồi nãy, có chút ngơ ngác, “Ngay từ đầu chỉ cùng nhau tắm rửa mà thôi, sau đó..... tự nhiên cứ vậy mà làm.”

Cái gì nói tự nhiên như vậy ! Loại chuyện này, tự nhiên thì chỉ có quỷ !

Trước con mắt của tôi, nó lại bổ sung : “Là em chủ động, nhưng anh phản ứng cũng thực tích cực. Em đâu có tính làm đến vậy, nếu anh không hôn lại em, còn chủ động sờ em, thay em lấy tay làm, em cũng không kích động đến vậy, lập tức không khống chế được, liền.....”

“Câm miệng !!!” Tôi quả thực nổi giận lôi đình. Có chằm chằm nhiều dấu chấm than cũng không có cách nào khác biểu đạt được một phần vạn của sự phẫn nộ này. Nó căn bản là nói dối, tôi như thế nào có thể làm ra cái chuyện này ?! Lớn thế này, mà cũng nhờ nó, tôi ngay cả hôn môi thế nào cũng chưa được nếm, khi không lại hôn đáp ứng nó ? Hơn nữa, tôi đối với con trai căn bản là không có hứng thú, còn lấy tay làm cho nó ?!

Cái thằng này còn trốn trách nhiệm ?

Người cho ta là đồ ngốc à ?!

“Anh à ?” Ý thức được tôi đang hết sức tức giận, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

“Cút” Tôi hiểu được sự tình, chỉ phát run chỉ ra cửa.

Cái này chẳng qua là trò đùa nhất thời của Lạc Thiệu Cung mà thôi.

Thằng mất dạy này, dám đem chính anh trai của mình thay nữ nhân.... Cảm giác, chắc là rất đặc ý ?!

“Anh ?”

“.....”

“Chúng ta tối hôm qua.....”

“.....”

“Chúng ta tối hôm qua.....”

“Im miệng cho ta !” Tôi dùng sức đánh một đấm vào mặt nó. Nó không hề phòng bị bị đánh trúng thật mạnh, đầu bị bật qua một bên, nửa ngày không phản ứng.

Một đấm thôi mà, đủ tiện nghi cho nó. Một thằng con trai bình thường, bị người ta làm cái chuyện này..... Nó nếu không phải em trai tôi, tôi đã sớm động thủ làm thịt nó : “Mày không được nhắc lại một chữ, nếu dám nơi nơi nói lung tung, cẩn thận tao giết mày đó !”

Lạc Thiệu Cung một tay ôm mặt ngơ ngác nhìn tôi. Về mặt nó vô tội lại thương tâm, cũng đủ làm cho lòng người không hiểu vì sao yếu đi. Nhưng là nhìn ở trong mắt tôi, chỉ càng cảm thấy tức giận.

Rõ ràng người vô cùng nhục nhã là ta, người bày ra cái loại mặt này làm gì ?

Mãi cho đến khi rời đi khách sạn, ngồi vào trong xe, tôi vẫn chưa nói nửa câu với Lạc Thiệu Cung.

“Mặt Tiểu Cung bị sao vậy ?” Mẹ ngạc nhiên.

Tôi không nói lời nào xoay mặt ra ngoài cửa sổ.

“Không có gì, tối hôm qua.... Đụng vào cái bàn.”

Cho tiền người cũng không dám nói thật. Tôi không nặng không nhẹ hừ một tiếng.

“Tiểu Hữu.” Ba mở cửa xe theo kính phản chiếu liếc nhìn tôi một cái, “Con làm anh kiểu gì vậy ?”

“Đâu có liên quan gì tới con ?” Tôi cao giọng. Vì cái gì lại muốn giáo huấn mình chứ ? Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ việc sai trên người ai, cuối cùng người bị mắng cũng là tôi. Đúng vậy, Lạc Thiệu Cung của mấy người là tính anh khôn lường, đương nhiên sẽ không làm sao việc gì ! Chính là do các người chịu đựng nó như vậy, giờ nó mới có thể ác liệt đến ngay cả người anh nó cũng.....

“Đó là do con phải không ?”

Tôi không hé răng.

“Tiểu Hữu, nói thế nào cũng là em con, con thế nào lại nhẫn tâm ra tay nặng tới vậy ? Con xem mặt Tiểu Cung kia, thành cái dạng gì nữa !”

“Mẹ, là con tự mình không tốt, không liên quan đến anh.”

Ách....

Chính là như vậy. Nó cho tới bây giờ đều là ra vẻ gương mặt ưu sinh tài đức vẹn toàn. Ra vẻ đạo mạo.

“Con đừng luôn bênh anh, lại thế, nó luôn lớn xác mà không lớn người. Tiểu Hữu, con là anh, lấy việc phải hiểu được khiêm nhường, không nên hơi tí liền giận dữ, tính xấu của con cũng nên sửa lại. Con xem Tiểu Cung so với con hiểu chuyện biết bao nhiêu !”

Vâng, vâng, ba dạy phải, dù sao con cũng vốn là dư thừa mà, chỉ có Lạc Thiệu Cung là đứa con hoàn mỹ không sót mẻ, không như con toàn tỷ vết, mấy người vui vẻ lắm phải không ?

“Ba, anh không có cố ý.”

Tôi cảm như hén, xoay mặt đi..... Lặng lặng nhìn bầu không trung ngoài cửa sổ.

“Tiểu Cung, mặt con còn đau không ? Có muốn ba lái xe đến bệnh viện không ? Hay là về nhà để mẹ băng lại cho ?”

Nó lại đau, còn con đau đến gay gắt thì sao ? Con đi đường khắp khiêng, có ai thay con lo lắng không ?

Đương nhiên, không ai chú ý là tốt nhất. Tôi không thể giống người nào đó quang minh chính đại đi vào bệnh viện, loại sự tình này nếu để cho người khác biết, tôi còn không bằng đi tìm chết.

Nhưng muốn bôi thuốc, cũng phải lên lút.

Về đến nhà, tôi liền vào trong phòng khóa trái cửa lại.

“Tiểu Hữu, con khóa cửa làm gì ?”

“Đứa nhỏ này, hôm nay lại kỳ dị vậy.”

Không để ý đến thanh âm bên ngoài, tôi sụp sụp ngồi vào giường, đau đến tắc thở.

Cẩn rằng đem quần lót đi thay, trên mặt quần có vết máu màu nâu. Thực ghê tởm. Quả nhiên là bị thương, khó trách đau đến vậy.

Tìm một cái bật lửa, rồi nhét vào sọt giấy, lấy chân đạp.

Sau đó lục tung tìm thuốc mỡ, lại chỉ còn thuốc đổ với cao dán. Buồn bực quay vào ngăn tủ, vô kế khả thi. Quên đi, cứ như về chờ nó tự lành lại, dù sao ta cũng da dày thịt thô, không bôi thuốc cũng không đến nỗi chết. Không giống người ta, da mịn thịt non, không tự băng bó lấy, còn có một người lo cho nó dung nhan bị tàn.

“Tiểu Hữu, ra ăn cơm chiều.”

Tôi nửa ngày chỉnh lại vẻ mặt, mới chậm chậm mở cửa.

“Sao lại có mùi khét ?”

Chết, đã quên mở cửa sổ.

“Con ở trong phòng đốt trộm cái gì vậy ?”

Tôi không hé răng. Cảm giác bị ánh mắt của Lạc Thiệu Cung ném vào, tôi nghiêng đầu quay qua bên kia.

“Quên đi, cẩn thận an toàn là được rồi, đến ăn cơm đi. Xem thử đồ ăn mẹ mới làm xem...”

Tôi yên lặng cầm đĩa lên, giương mắt nhìn đồ ăn kia, màu sắc không hiểu làm sau cũng hồng hồng giống chỗ đó.

“Ừ...” Phản xạ có điều kiện, lại nhớ tới lúc mặc quần áo hồi sáng, trên đùi dính mấy thứ....

“Ọe...” Tôi không chế không được che miệng lại, hướng về phóng một cước đá cửa.

“Tiểu Hữu, con lại làm sao vậy ?”

“Mẹ làm đồ ăn không phải ghê tởm đến vậy chứ ? Đứa nhỏ này, thiệt là không thương mẹ gì hết !”

Tôi cúi đầu ngồi trên sàn nhà, khó khăn lắm mới nhịn không rơi nước mắt.

Thằng đàn này, mày cũng đâu phải con gái, loại chuyện này cũng không cần để ý như vậy.

Dù sao cũng không có gì xảy ra tiếp, quên đi là được. Coi như bị chó táp cho một phát.

Nhưng vì cái gì, lại là thằng em sinh đôi của tôi ? Mới trước đây.... Không, mãi cho đến ngày hôm qua thôi, kỳ thật vẫn là thằng em mà tôi âm thầm yêu thương mà ?

Lạc Thiệu Cung, người quả thực đã làm cho ta thất vọng rồi.

Không ăn cơm chiều, nửa đêm đói đến khó chịu, đành đứng lên vào tủ lạnh trong nhà bếp lục tìm đồ ăn bỏ bụng.

Đàn độn ngồi bên bàn nhai bánh mì, hữu khí vô lực.

“Anh à.”

Một thanh âm xuất hiện thành linh dọa tôi đứng tim, thiếu chút nữa bị nghẹn bánh mì.

”Cái gì ? Tôi cố sức giữ nguyên vẻ mặt nhìn bóng người đứng ở cửa.

Cái thằng chết tiệt kia lại là cái đầu gối, không nói lời nào.

Giờ không có đủ kiên nhẫn cùng nó ở cùng một không gian, tôi quyết định mang bánh mì vào trong phòng.

Nó vẫn cố tình không nhúc nhích khỏi cửa, thấy ta đi tới, cũng không có nửa điểm ý tứ muốn nhường đường.

“Tránh ra.”

“.....”

Giương mắt trừng nó. Phòng bếp ánh sáng không rõ, chỉ có ánh trăng ở bên ngoài chiếu vào thản nhiên, trên mặt nó chỉ giống như một bóng ma mơ ồ.

“Người có phiền hay không ?” Tôi chỉ đẩy nó một cái, rồi đi ra ngoài.

“Anh, em có thứ này muốn đưa anh.”

Tuy rằng hôm qua đã thề tuyệt đối không để ý tới nó nữa, tôi còn nhịn không xoay người.

“Cái này, em nghĩ anh nên dùng.” Nằm trong lòng bàn tay của nó, rõ ràng là thuốc bôi cao.

Cái gáy một trận run rẩy lạnh lẽo, những cố gắng nín nhịn trong mấy giờ trước lại chen vào óc, làm đại não của tôi đang bình thường lại ần ần đau.

“Mày đi chết đi !” Tôi hất khối thuốc mỡ, hăng hăng quất vào mặt nó, thuận thế lại cho nó một bạt tai. Nó lại lảo đảo về phía sau từng bước, gương mặt hoàn toàn bị bóng tối bao phủ.

Tôi hận tới mức cơ hồ như mất lý trí, cúi đầu lại mắng một câu, mới xoay người nặng nề đi trở về phòng ngủ.

Thật sự đúng là ngày mười sáu tuổi chẳng hay ho gì.

6. Quyển 1 Chương 6

Chương 6

“Thiệu Hữu, có người tìm !”

“A ?” Tôi hai mắt vô thần ngẩng đầu lên.

Từ cái ngày sinh nhật địa ngục kia qua đi, đến bây giờ, chắc cũng đã một tháng. Ưu điểm của tôi chính là tố chất tâm lý cùng năng lực khôi phục, hiện giờ lại là sinh long hoạt hổ, nhất vĩ hoạt long. Nên quên thì cũng đã quên hết, nhìn đến Lạc Thiệu Cung cũng có thể bình tĩnh, buổi sáng ra cửa còn cùng nó ngồi chung một chiếc xe.

Cái này đại khái là thần kinh thật vững.

Tôi không có hoàn toàn sa đoạ cũng không có thương tâm đến chết, một lần nữa bước tiếp cuộc sống của người bình thường, xem ra trong nhân sinh điều quan trọng nhất của kiếp sống trung học là có thể bình an

vượt qua. Đương nhiên, nếu giai đoạn này có thể làm cho tôi theo đuổi được một cô bạn gái, tôi đây thật sự là chết cũng không tiếc.....

“Ai ?”

“Một nữ sinh, cực kỳ đẹp....”

“Hả ?!” Tôi so với phản xạ có điều kiện còn nhanh hơn, như tia chớp ngay lập tức xuất hiện trên đường đi ra cửa.

Lừa gạt người à ?

Thật sự là một đại mỹ nữ ! Mẫu hình mình thích nhất nữa !

Có nhầm không, nàng cầm trong tay vật gì đó, không phải là.....

Thư tình trong truyền thuyết đó sao ?!

Oa !.....

Cư nhiên lại có vận khí như vậy !

Tôi phần chần chừ, đưa ra vẻ tươi cười tự nhận là tối mị lực nghênh đón nàng.

“Xin hỏi là bạn Lạc Thiệu Hữu phải không ?”

Oa, nàng đỏ mặt ! Thời đại này nữ sinh đỏ mặt quả thực là hi hữu. Đáng yêu quá ! Tôi nhất định sẽ hảo hảo trân trọng !

“Đúng vậy, có chuyện gì sao ?” Lòng tôi cuồng khiêu, máu cuộn cuộn, trên mặt còn muốn ra vẻ bình thản.

“Cái này....”

Quả nhiên, lá thư trong tay giơ lên !

“A, cảm ơn.....” Tôi hưng phấn không thôi.

“Nhờ bạn chuyển giúp cho Lạc Thiệu Cung dùm mình.”

“Được..... A? Cái, cái gì ?”

“Được không ?”

“.....” Tôi còn đang ngẩn người.

“Tuy rằng làm phiền bạn thì thật không đúng, nhưng.... bạn là anh trai của Lạc Thiệu Cung, mình nghĩ nhờ bạn chuyển thì....”

“Chết tiệt, vì sao lại như vậy ?!” Giờ nghĩ tôi thừa dịp phòng vệ sinh nam không có ai, đá mạnh cán ván cửa nào đó.

Lạc Thiệu Cung Lạc Thiệu Cung, tên kia căn bản là cái thằng tệ hại, vì cái gì chưa ai thấy rõ bản chất của nó ?

Chỉ có một mình tôi là có con mắt tinh đời sao ?

Tôi rốt cuộc làm sao không tốt, như thế nào cũng chưa có ai thích tôi ?

Thật muốn khóc....

Nắn lòng xoay người ghé vào trên bồn rửa tay.

Nhớ đến năm tôi liều mạng muốn thi vào trường trung học này, mục tiêu còn không phải là nữ sinh trường Bắc Cao nổi tiếng đẹp mỹ mạo sao.....

Nhớ hồi tiểu học lúc ở trên đường nhìn thấy mấy tỷ tỷ Bắc Cao, ngay lập tức đã bị mê mẩn đến nỗi ngay cả mắt cũng không quay đi - quả thực là tiên nữ !

Sau đó liền nỗ lực học, thà treo cổ tự tử chứ không nói chơi, trước khi thi tốt nghiệp tiểu học còn vì học quá độ mà phải vào bệnh viện chích thuốc, học Quốc Trung thì trình độ chăm chỉ lại không cần phải nói, toàn bộ giáo viên trên dưới đều nói anh trai của thiên tài Lạc Thiệu cùng là một thiếu niên siêu cấp nhiệt huyết.

Mà cũng là siêu cấp nhiệt huyết.... đội sổ.

Học bài bán mạng như vậy, thành tích cũng không thấy tốt lên chỗ nào. Kỳ thi vào Bắc Cao cũng đâu có đủ điểm chuẩn, khiến cho Lạc Thiệu Cung suốt ngày dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi.

Lại nữa, nó cơ hồ hình như cũng không thêm giở lấy sách giáo khoa, mỗi lần đều vô liêm sỉ đứng hạng nhất. Tên này căn bản không phải người địa cầu, mau mau chạy nhanh về Hỏa Tinh của nó đi !

Tuy rằng nhân sinh cũng phân làm ba bảy loại, Lão Thiên gia cũng quá keo kiệt với tôi đi, từ nhỏ đến lớn, miếng bánh trời cho không ăn mà được hưởng tốt đến vậy, không có tới lượt tôi đến một lần.

Nhưng mà là đồ thải ra của trời, nhất định người thứ nhất là cái đầu của tôi.

Tôi kiếp trước rốt cuộc làm sai chuyện gì, kiếp này mới thành ra như vậy.

Đứng thẳng dậy ghé vào cái gương trên bồn rửa thay đổi vẻ mặt mốc.

Mẹ nó, tôi lại không xấu, vì cái gì không có nữ sinh coi trọng tôi ?

Thật sự nghĩ đến mình lại xót cho thân.

Mất một mí..... Thì sao ? Mất một mí bộ không dễ nhìn sao ? Tôi cảm thấy tôi mất một mí rất có cá tính!

Lại không giống ba, mỗi ngày đều đối mặt với cái máy tính, đã sớm cận thị đến bất trị, suốt ngày cứ phải dùng cái thấu kính xấu xí.

Xem ánh mắt tôi có linh khí biết bao !

Làn da, cũng không sai, bóng loáng à, lấy tay chỉ chỉ, co dãn cũng không vừa đâu nha !

Như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa có nữ sinh nguyện ý đến sờ thử, thật là đáng tiếc.

Một thằng con trai, kỳ thật chỉ cần giống tôi thôi, khuôn mặt cùng cái mũi coi như được, mặt khác hình dong cũng không không méo mó, trên cơ bản là cũng không khó coi, hoàn toàn không giống Lạc Thiệu Cung từ đầu đến chân không có khuyết điểm, thật sự là quá lãng phí !

Thượng đế có nhiều tâm tư điều tinh khắc tể cho nó như vậy, như thế nào không chịu lấy ra một chút thời gian đem tôi kéo cao lên một chút ?

Bất công !

Hay là trở về phải nói với bà mẹ, đi thêm thắt để trở thì mỹ thiếu niên khí chất.

Đang nhập tâm nghiên cứu bản thân, đột nhiên ngẩng lên trong gương còn có một gương mặt khác.

“Oaaaaaaaaaaaa”

May là trời còn sáng, bằng không chân sớm mềm nhũn ngất đi thôi.

“Lạc....Lạc Thiệu Cung, ngươi lén lút làm gì !” Biết rõ ta sợ quỷ nhất !

“Em ? Em đi vệ sinh thôi mà. Nhưng mà anh à, anh vội cái gì thế ?”

Không biết nó vào từ khi nào, nghĩ đến nó nhìn thấy tôi lăm bằm lườm bầu suốt buổi. Tôi ảo não nhìn nó về cười chịu đựng, “hừ” một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực tránh qua người nó.

“Anh à.”

“Cái gì ?” Tôi duy trì vẻ mặt tàn khốc.

“Nhiều ngày trôi qua như vậy anh lần đầu tiên chủ động nói chuyện.”

Chết tiệt, đa ta nhắc nhở, thiếu chút nữa đã quên phải giữ khoảng cách với người !

Tôi mẫn tuệ sâu sắc lui lại năm mươi cm.

“Anh à, rốt cuộc anh chán ghét em hay là sợ em ?”

Vô nghĩa ! Đương nhiên....

là cả hai.

“Em sẽ không làm lại chuyện khiến anh chán ghét đâu.”

Thiệt hay giả vậy !

Tôi nghi hoặc quan sát ánh mắt nó. Thoạt nhìn có vẻ chân thành.

Ai, quên đi, nó trời sinh một đôi mắt xem ai đều đưa cái ánh mắt ẩn tình, ai biết khi nào thì tràn ngập chân thành. Hoàn toàn không thể tin.

“Em không muốn làm cho anh ghét em.”

Phải không ?

Vậy mấy chuyện từ nhỏ.... giờ lại cùng chắn phía trước ta, ngăn chặn đường đi của ta à !

“Muốn em làm thế nào anh mới bằng lòng tiếp nhận em ?”

Tiếp nhận ?

Nói sai rồi, phải là tha thứ mới đúng.

Bị cặp mắt mười phần sát thương của nó làm cho da đầu hơi run lên, tôi ho khan hai tiếng cho thanh thanh giọng, bày ra vẻ anh cả tôn nghiêm : “Kia còn phải xem biểu hiện của người.”

“Phải không ?”

Lúc này toàn thân đều run lên, ta vội nghiêm túc gật đầu, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, nghiêm nghị bước ra khỏi phòng vệ sinh nam.

Đi đến điểm N xa, đột nhiên nhớ tới vốn phải đưa cho nó lá thư còn nằm trong túi.

Muốn quay lại đưa cho nó ?

Tính, quên đi, giờ mà trở vào đó, lại là hai người ở chung....

.....

Thôi đi, tôi cũng không phải sợ nó, chỉ là đơn thuần thấy nó không vừa mắt, không muốn cùng nó ở chung chỗ mà thôi !

7. Quyển 1 Chương 7

Chương 7

Phải chịu tới trước giờ ngủ tôi mới do dự qua lại trước cửa phòng ngủ của Lạc Thiệu Cung.

Mới gõ một chút cửa liền mở, hại tôi ngay cả cơ hội đổi ý cũng không có.

“Anh à ?” Nó vừa mới tắm qua, tóc còn ướt sũng, rũ xuống mắt, vạt áo ngủ phía trước rộng mở đứng trước cửa, bộ dạng quả nhiên phải giết, cũng khó trách đám nữ sinh kia mê luyến nó.

Trong lòng âm thầm điều tiết một chút cân bằng, sau đó đem phong thư màu hồng phấn lấy được ban sáng đưa qua.

“Đây là ?” Nó kinh nghi nhìn tôi. Thật muốn chết, vì cái gì đồng dạng tuổi, tôi già yếu mới được một mét bảy, nó đã qua một mét tám ? Chúng tôi có thật là anh em sinh đôi không vậy ???

“Kỳ thật nên sớm đưa cho người,” ban sáng lúc ở trường nên đưa cho nó, “Cơ mà bây giờ cũng không đến nỗi muộn.”

Sau nửa ngày xử lý, còn không đến nỗi ảnh hưởng đến sinh mệnh của nữ sinh kia.

“A ?” Nó cầm lấy phong thư kia, cứ nhiên có chút khấn trương, “Anh à....”

Cho xin đi, cũng không phải lần đầu tiên nhận được thư tình của nữ sinh, làm gì vui mừng tới vậy ? Hay là nó đã lâu rồi không được nữ sinh ưu ái, giá thị trường giảm xuống ? Hoặc là nó thấy qua cũng đoán được chủ nhân của phong thư kia là hoa khôi năm hai nổi tiếng ?

“Người chậm rãi xem đi, ta đi ngủ trước.” Vô tình xoay người.

Không phải tôi cố ý lãnh đạm, bất luận kẻ nào giống tôi sống như vậy đến mười sáu tuổi mà không có lấy một cô nàng ái mộ, mà là có thằng em sinh đôi sát gái, sẽ đều ử rữ thôi.

Cánh tay lại bị giữ chặt một phen : “Anh à.... Anh có muốn vào ngồi một chút không ?”

“.....” Kỳ quái, người đổ mặt cái gì ?

Do dự một chút, loại không khí này nếu cự tuyệt, có hơi không phải đạo làm người. Tôi gật gật đầu, đi theo sau nó vào phòng.

Oa, rõ ràng là quy cách phòng ngủ cũng giống nhau, vì cái gì của nó thoát nhìn so với của tôi thoải mái hơn nhiều vậy ?

Ngay cả sửa sang lại phòng ngủ so với tôi cũng hơn một bậc.

Thiên tài cùng phạm nhân trong lúc đó chính là khoảng cách phân biệt, tôi còn gì mà không ngoan ngoãn nhận thua.

“Chuyện gì ?” Tôi tùy tiện ngồi trên giường nó, không hề phòng bị nhìn nó.

Tên kia ghé dựa không ngồi, đột nhiên giống mấy con cún ngồi xổm trước mặt tôi, hại tôi nhịn không được rụt chân lại.

Cơ mà cảm giác như vậy cũng không sai - tôi rất cực, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên, có thể nhìn xuống nó.....

“Anh à.....”

Lạc Thiệu Cung ôm lấy chân tôi, đưa đầu gối lên đùi tôi, thoát nhìn như tiểu hài tử. Mặc dù có cảm giác đang bị một con cún làm nũng, nó đột nhiên có hành vi dụ ngoạn vô cùng thân thiết này cũng có chút làm cho người ta giận sôi, cơ mà cuối cùng tìm lại một chút cảm giác tự hào của anh lớn, liền lấy tay xoa xoa mái tóc đen mềm mại của nó : “Làm sao vậy ?”

Nó mà cứ ngoan ngoãn như vậy, kỳ thật cũng rất khả ái.

Thằng em say mê ôm chân tôi cạo vào cả nửa ngày trời, sau đó ngẩng ánh mắt trong suốt chăm chú nhìn tôi : “Anh rất cực hiểu chưa ?”

“Cái, cái gì ?”

“Anh, anh cuối cùng cũng thừa nhận anh cũng thích của em.”

“.....”

Nó đang nói ngôn ngữ địa cầu sao ? Tôi thế nào mà nghe không hiểu gì hết ?

“Anh à.....”

Ai ! Người bị cuồng tự kỷ đến chết rồi hả, không tự chủ được lại đột nhiên đi lên hôn !

Ai.....

Tôi vung ra một ít khí lửa đẩy mặt nó ra, hoàn hảo, chẳng qua bị hôn ba phần, không có tổn thất gì quá.

Thật sự là không nghĩ ra, mỗi cùng giới tính thì có cái gì tốt ?!

Lấy mu bàn tay cuồn sắt một lần, vừa rồi nó còn đem đầu lưỡi vói vào, ác....

“Anh....”

“.....”

Cho xin đi, không cần phải dùng anh mắt vô tội vậy ủy khuất nhìn ta, người bị xâm phạm là ta mới đúng ? Không ra tay đánh người là tốt lắm rồi !

“Lạc Thiệu Cung, ta không biết ngươi suy nghĩ cái gì, chúng ta đều là nam sinh, mà còn là anh em, người nếu thời kỳ trưởng thành có bị động dục, muốn tìm người phát tiết, xin cũng đổi một cái chọn người bình thường được không ?” Tôi đứng lên, không chút khoan dung nghiêm túc nhìn nó “Người hay là xem cái phong thư mà con gái người ta đưa cho người, quyết định muốn kết giao với các nàng hay không đi.”

Miễn cho có chứng cuồng tưởng. Chinh phục tất cả nữ sinh còn không tính, ngay cả ở trước mặt nam sinh còn muốn thực nghiệm mị lực của mình sao.

Trên mặt nó nguyên lai mang chút ảm đạm, cúi đầu nhìn xuống lá thư trong tay, lộ ra vẻ “thì ra là thế”, sao đó tùy tay vuốt vuốt, ném một cái vào thùng rác.

Ê ! Vừa rồi rõ ràng còn nắm trong tay như bảo bối !

Đàn ông nguyên lai cũng thiện biến như vậy.

“..... Tùy người.” Tôi vì lá thư này tiếc hận không thôi, nhưng là không thể nề hà.

Thực nên làm cho tất cả nữ sinh đều đến xem bộ dạng vô tình của nó, xem ai còn ái mộ nó.

..... Cơ mà.... chắc là đám nữ sinh kia cũng chỉ ôm ngực hoan hô “Oa, thiệt là giỏi....” linh tinh gì đó,

Thực là cửa son rượu thịt thối, ngoài đường có xương người chết. Cự tuyệt nhiều nữ hài tử như vậy, nó cũng không sợ không tìm thấy bạn gái. Vì cái gì mà cái thằng này, ngược lại không ai phát hiện ?

Vì vừa rồi bị đánh lên mất đi tôn nghiêm, tôi bày ra vẻ anh cả : “Chuyện tình cảm của người, chúng ta sẽ không nói gì. Gặp được đối tượng để phóng ra là được rồi. Anh trở về ngủ, ngủ ngon.”

“Phải không ?”

..... Làm cho người tôi trên lưng rét run từng trận.

Tôi vừa rồi chẳng lẽ còn nói sai cái gì sao ?

Giây tiếp theo đã bị gục ở trên giường.

Thật là bạo lực, cái thằng giờ đang nằm trên tôi xem ra cũng không quá gì quân khuyển.

“Lạc Thiệu Cung, ngươi lại muốn làm gì ?” Tôi nuốt nước miếng, bạo gan.

.....

Cho xin đi ! Người dùng ngôn ngữ trả lời là được rồi, không cần phải trực tiếp dùng hành động để giải thích !

Tôi đâm, tôi đá, tôi đánh.....

Hoàn toàn không có hiệu quả.....

Đại khái là sau một lúc lâu, cứ nhiên không có hôn lại ?

Tôi trợn trắng mắt.

Lạc Thiệu Cung, ngươi không phải là định bức ta chết chứ !

Môi trong lúc đó một chút khe hở cũng không có, đáng thương tôi ngay cả tín hiệu cầu cứu SOS cũng không phát ra được.

Tôi cứ như vậy.... Người đầu tiên vì hôn môi mà làm cho hít thở không thông mà chết, như vậy tôi không phải là “người đầu tiên” đó chứ.... Lỡ mà báo chí đưa tin thì biết làm sao ? Một nam sinh cấp ba, bị em ruột cường hôn đến mức đại não thiếu khí....

Tôi đây nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

Môi vẫn cứ bị vây kín. Hoàn toàn hết lực, ngay cả lực cắn người cũng bị nó không chút lưu tình ăn sạch sẽ, đại não ngừng lại, toàn thân vô năng đình chỉ vận động, chỉ có thể mặc nó chụp lấy cái ót của tôi muốn làm gì thì làm.

Rốt cục cũng thả ra.... Rốt cục cũng thả ra sao ?

Vừa bị hô hấp không thông lại là hít thở tự do, chuyện đầu tiên là phải hít sâu từng hơi, cho nên tôi không có cách nào chửi ầm lên.

Đại biến thái !

Tôi dùng ánh mắt mắng.

“Anh, không cần dùng loại ánh mắt này hấp dẫn em.”

Cho xin đi !!

“Kỳ thật anh cũng rất thích đó thôi, không phải sao ? Vừa rồi anh rõ ràng cũng thực hưởng thụ nha, anh à....” Thanh âm ôn nhu lạ thường....

Nhưng là, tôi sẽ không bị vậy nữa chứ !

Cái thằng Lạc Thiệu Cung này, gương mặt cùng lời nói giống y chang thiên sứ trong kịch, sau đó làm việc giống như ác ma.

“Anh mà cứ nhìn em như vậy, em lại muốn hôn anh đó, anh à.” Nó vừa tự thì thầm vừa cúi đầu trườn đến.

Ta mới không cần !

“Không được đụng vào ta !” Sau một phần ngàn giây rốt cục cũng dùng hết khí lực toàn thân rống lên. May mắn, vừa đúng lúc suyễn xong, bằng không lượng không khí bổ sung cũng không đủ dùng.

“Anh à....”

Cho xin đi, người cuối cùng cũng nhớ ta là anh người à !

“Anh không thích em đối với anh như vậy sao ?”

Thằng nào thích chắc nó không được bình thường ! Chúng ta là anh em, là anh em đó !

“Nhưng em thích anh.”

Hả ?

Nó lại nói ngôn ngữ ngoài hành tinh à ?

“Em thích anh, kết giao với em được không ?”

8. Quyển 1 Chương 8

Chương 8

“Em thích anh mà, cùng em kết giao có được không ?”

“.....” Tôi nhìn nhìn cái gương mặt tuần tú phi phàm phía trên, trừ bỏ im lặng tuyệt đối, cái gì cũng không dám làm.

Thượng Đế ơi, người có lộn không vậy ? Tuy rằng con suốt ngày cầu nguyện hy vọng có người thổ lộ với con như vậy, nhưng lời kịch này không nên từ miệng em sinh đôi của con chứ ?

Con muốn phải là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp cơ !

Nếu chuyện tích tắc vừa rồi, là lão nhân gia người không cẩn thận hoa mắt làm sai, liền phiền người thu hồi lại dùm đi !

“Lạc Thiệu Cung.” tôi nuốt nuốt nước miếng. “Đừng nói giỡn.”

Tuy rằng tạm thời đoán không ra trò đùa dai của thằng này, cơ mà nói cái gì “thích tôi”, chắc chắn là xạo sự.

Nó thích tôi cái gì chứ ? Bộ dạng không đẹp trai, ý nghĩ cũng không tốt, cái đầu lại ngu, làm việc thường xuyên vụng về hậu đậu, cân bằng năng lực kém, ngay cả thể dục thần kinh cũng không phát triển nổi, tính tình lại dễ giận, cũng không kiên nhẫn....

Từ từ, mình làm gì mà phân tích tàn khốc bản thân như vậy ==| (tôi trên mặt tuyệt đối không tệ vậy đâu !)

Nói đơn giản, ổn như vậy, tôi cho tới bây giờ cũng chưa nhận thấy nó thích con trai chỗ nào - mấy đàn anh đàn em trao thư cho Lạc Thiệu Cung cũng không phải không có, hết thấy đều bị từ chối cái một, càng thê thảm hơn là ngay cả cự tuyệt còn không có, càng không cảm thấy được là nó thích tôi - từ nhỏ đến lớn, chuyện bị thăm bị khi dễ trước kia, cũng còn ít sao ?

“Em thật sự đó, anh à”

Cơ thể nhân cơ hội chen vào hai chân của tôi, vẻ mặt vẫn nhất nhất vô hại, tay đã luồn vào trong áo tôi bóp nhẹ.

Hiểu rồi !

Nói qua là, nó chỉ là muốn làm thôi !

Tuy rằng không lý giải nổi con trai có gì tốt để làm chuyện ấy, nhưng ít ra cũng không có mang thai, hơn nữa chọn thằng anh của mình để xuống tay, càng thêm tiện nghi và an toàn ?!

Tức thật.

Cái thằng mất dạy này !

Tuy rằng mới trước đây không thể thích nổi, nhưng nó rốt cuộc là từ hồi nào trở nên ác liệt như vậy ?

Cư nhiên lấy thân anh mình để giải quyết nhu cầu sinh lý ?!

Phần nộ dồn vào khí lực toàn thân đá một cước, lại bị nó tránh được, thuận thế còn ôm lấy đùi tôi đặt lên vai.

“Buông tay !”

Ngực bị nhục dục xoa nắn, toàn thân nóng lên (chắc là tại đang tức giận _____), tôi cũng đâu phải con gái, khô khản còn cứng nhắc, có gì tốt để sờ ?

Nó cởi áo tôi vuốt ve hôn môi còn chưa đủ, tay còn đưa lên mặt, kéo khóa kéo, tiến vào, cầm lấy mảnh quần lót.

Chết tiệt !

Không thể nhịn được nữa !

“Lạc Thiệu Cung ! Cái thằng biến thái này, buông tay cho ta !”

Thằng mất dạy đó lại ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục mút cắn các ngực bằng phẳng của tôi, tay cũng bắt đầu di động.

“Người không phải nói không hề làm chuyện khiến ta chán ghét sao ?” Lật lọng, nói không giữ lời !

Tay nó vừa bóp mạnh một phen, hại tôi hóp một ngum không khí thật lớn lại còn dang hai chân ra.

“Xem anh cương lên như vậy cũng không phải là ghét em mà, anh xem đi” Nó nắm lấy chỗ yếu hại đang ngẩng đầu của tôi, dùng ngón tay kỹ xảo ma sát, “Rất có tinh thần, anh à kỳ thật anh rất thích mới đúng.”

Ai, đàn ông đầy đủ chức năng, bị sờ như vậy, có phản ứng thì có gì sai !

“Người đừng tay cho ta !”

Nhược điểm đang nằm trong tay kẻ khác, tôi chửi vậy cũng lo lắng, vạ nhất nó dùng lực một chút (ác lực dọa người của thằng này tôi từng ném qua), muốn làm ta suy yếu thì không phải người tốt đâu nha.

“Rõ ràng là thích, vì cái gì mà không thẳng thắn nói ?”

Kia đều là do người lung tung đoán mà thôi.

“Được lắm, em phải làm cho đến khi anh thừa nhận mới thôi.”

Cái gì.

Tay càng chơi đùa nhanh hơn, tôi kinh thổ hổn hển một tiếng.

..... Kỹ xảo giỏi đến kỳ cục. Nó luyện thế nào vậy ? Thành quả của việc thường xuyên DIY (dùng tay=))) sao ? Kỳ quái, có nhiều đứa con gái dâng lên tận miệng cũng không thèm, phải trốn trong nhà DIY, Lạc Thiệu Cung trong đầu nó muốn cái gì vậy trời ?

.....

Không còn thời gian suy nghĩ nữa, giờ phải giãy dụa tỏ vẻ phản kháng mới đúng.

Nhưng.....

Ô..... Đây chính là điểm đáng buồn của nam tính, đừng nói giãy dụa, lúc này ngay cả nói chữ “không được” còn khó mà phát ra nổi.

Tích tắc ba chuông đồng hồ sau tôi liền hạ vũ khí đầu hàng.

Thở hồng hộc điều chỉnh nhịp tim, nhất thời thấy ánh mắt Lạc Thiệu Cung có hơi mê ly. Lúc bị nó cúi đầu xuống hôn gât gao, tôi không còn chút khí lực chống cự, không kịp cắn chặt răng, đầu lưỡi đã tiến vào được. Vừa muốn dùng sức cắn, phía dưới lại bị bàn tay ấm áp bao lấy, chậm rãi ma sát đè ép. Hàm răng một trận nhũn ra, làm gì còn chút khí lực cắn người chứ.

Không được, lại thế, chỉ sợ thật sự sẽ trở nên thích thú đó.....

Được rồi, làm loại chuyện này, là không chán ghét. Vấn đề là, đối tượng lại là thằng em ruột.

Phía sau chột căng thẳng, một ngón tay sờ soạng muốn đưa vào.

Xót quá, giận tím mặt, thần chí nhất thời thanh tỉnh, không chút do dự nâng một chân lên, đá một cước thật mạnh vào nó.

BINGO ! Ngay giữa mục tiêu !

Nó không hề phòng bị, lưng lay một chút liền buông tay ngã ra giường. Tôi nhanh tay bắt lấy cơ hội trở mình ngồi lại, nhảy xuống giường, một tay chặt vật kéo lấy dây lưng đã muốn rớt ra khỏi quần, một tay chỉ vào mũi nói : “Đã sớm cảnh cáo người, không được làm lại cái chuyện biến thái đó ! Cần thận ta đập người.....”

Lạc Thiệu Cung chậm rãi ngồi xuống, nhìn tôi : “Anh à, anh sợ cùng con trai làm tình sao ?”

Cái, cái gì ?

Đối với vấn đề ngoài dự kiến này, đại não tôi lại khiến cái miệng phản ứng tự động trả lời mà không suy xét : “Đương nhiên không sợ !”

“Phải không ?” Lạc Thiệu Cung giương ánh mắt chăm chú nhìn tôi, vẻ mặt tự nhiên thật nghiêm túc.

Sớm chiều ở chung, đối với dung mạo của thằng em sớm đã có miễn dịch, thấy nhưng không sợ. Nhưng bị ánh mắt mê hoặc của nó nhìn chăm chăm vào, tất cái vẫn có hơi mềm nhũn.

“Vậy, anh lại đây,”

Dùng ngữ khí bình tĩnh, chân thật đáng tin như vậy.

Tôi lại có hơi khựng hoảng nuốt nước miếng. Muốn lùi về sau, chân lại nhích không nổi.

“Lại đây.”

Muốn chết à, lỡ nó biết ma pháp thì sao ? Khí thể long trọng tới vậy.....

“Anh sợ à ?”

“Ai, ai nói !” Tôi hai bước đi đến trước mặt nó.

.....ai, mạnh miệng như vậy làm chi ! Rõ ràng là phép khích tướng, tự nhiên lại mắc mưu.

Lạc Thiệu Cung ngay trong tích tích vẻ mặt sắc bén lập tức biến thành vẻ tươi cười ôn nhu sủng nịch : “Vậy là được rồi.”

Oa _____

Bị nó nắm thắt lưng kéo, cái quần vốn lỏng lẻo liền bị cởi ra, tôi còn không kịp sợ hãi kêu lên, nó lại động tác thuần thục tách chân tôi ra, mở miệng ngậm cái đích vọng một cái.

Lạc Thiệu Cung, người....

Chưa từng có kinh nghiệm bị đối xử như vậy, chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, theo bản năng giãy dụa đỡ lấy bờ vai nó để bảo trì cân bằng.

Nó cứ như vậy ngồi ở mép giường, hai tay nhanh chóng bấu vào cái hông trần trụi của tôi, chuyên chú mút vào chỗ giữa đùi.

Lạc Thiệu Cung....

Muốn đẩy nó ra, nhưng dùng lực không nổi, đứng cũng không vững, ngay cả nói cũng không nên lời.

Vì cái gì, tôi lại ở trước mặt thằng em của mình dạng hai chân ra ?

9. Quyển 1 Chương 9

Chương 9

Bị khoang miệng ẩm áp vây quanh làm cho đầu gối tôi như nhũn ra. Ngón tay vắn vẹo bấu lấy bờ vai nó, rồi lại tức khắc nhịn không được ôm lấy cái đầu tao nhã của nó. Từ trên nhìn xuống gương mặt chuyên chú, cái loại này là còn ra vẻ thật sự mê say. Ngũ tạng bang bang nhảy dựng lên.

“Lạc Thiệu Cung...”

Trong bụng len lén một khoái cảm, không khống chế được. Tôi chỉ có thể bắt lực, phát run bấu vào nó. Đầu lưỡi lại còn nhiệt liệt liếm lộng, đè ép, thắt lưng tôi bắt đầu phát run : “Từ bỏ.... không được.....”

Muốn ra....

Gấp đến độ liều mạng đánh nó, nếu không buông ra, tôi sẽ nhịn không được..... Bắn ở bên trong, dơ lăm.....

“Buông ra....”

Tôi đã muốn sụp đổ, miệng nó còn chưa tính buông, lại còn ác liệt cắn một cái. Hoàn toàn..... rồi, xong....

“.....” Một giọt không thừa, tất cả đều trong miệng nó.

Tôi thất kinh vung tay lên : “Ta không cố ý, đã nói người buông ra, người lại không buông, ta.....”

Tên kia cứ nhiên cười cười, ngửa đầu.

“Ừc”

Vậy là.... uống hết rồi.

Tôi trợn mắt há hốc mồm.

“Anh à anh thực ngọt.”

Gặp, gặp phải quỷ rồi.

Mấy cái thứ này, không phải nói toàn là vừa tanh vừa đắng sao ?!

“Thoải mái không, anh ?”

Phải.... a.....

Từ từ ! Người làm sao mà học được kỹ thuật này ? Người một mình thì làm sao luyện được ?!!! Chẳng lẽ cứ nhiên cùng những người khác làm sao ? Nói ! Nói cho ta !

“Tuy rằng là lần đầu, nhưng nhìn bộ dạng anh hưởng thụ như vậy, em cũng không tệ chứ hả ?”

Lần đầu tiên ?!

Ngay cả loại chuyện này cũng là thiên tài sao ?

“Ách....” Trường hợp này, hình như không nên nói “Làm tốt lắm” với “không tồi” giống mấy lời kịch chứ hả ?

“Kia, kể tiếp đến phiên em.”

Cái gì ? Muốn ta thay người dùng miệng giải quyết sao ? Sao, nên làm thế nào ? Cẩn hả ?

Ôm thẳng tôi đặt lên giường, tôi thì còn đang ngập trong ba cái mối tưởng tượng đáng sợ của “làm sao bây giờ, muốn dùng miệng, không được đâu”, cho nên Lạc Thiệu Cung không mất chút sức lực nào len vào hai chân tôi, hai tay vốn để trên thắt lưng của tôi cũng thuận thể đi xuống, tự nhiên như vậy đứng làm cho tôi sờn hết gai ốc.

”A ! Không được ! Ở dưới mà còn không giãy dụa thì đúng là đồ đàn.

“Anh không phải sợ, quen dần là được rồi.”

Quen dần thì chỉ có quỷ !

Tôi bắt đầu đánh hết sức, nhưng hình như cũng không có tác dụng, tay nó bắt đầu theo kế hoạch một ngón tiếp một ngón đi vào.

“Ô.....” Tôi sai lầm rồi, phải sớm biết nó sẽ không làm cho tôi hưởng thụ không công.

Đối với người mới thư thái vài giây trước mà.....

Trên đời này quả nhiên không có ăn bánh không phải trả tiền.

“Hình như cũng không giống bình thường lắm, anh à.... chờ một chút, sẽ không đau lắm đâu.....”

Hai thân hình lỏa lồ cận kề, tôi liếc mắt một cái đợi cái gì chút nữa sẽ làm cho tôi thống khổ, rồi sợ tới mức nhắm mắt liều mạng giãy dụa.

Hay nó giỡn, kia, kia như thế nào có thể đi vào !

“Anh, anh sợ thực à ?”

“Sợ....” Sợ, cực kỳ sợ, tôi không sẽ không bao giờ.... sẽ diễn nữa, tôi sợ cùng con trai làm tình, sợ đến muốn chết ! Giờ phải đem cái mạng nhỏ đi tặng, tôi không cần....

Đối với ánh mắt nước mắt lưng tròng cầu xin tha thứ của tôi, nó cứ nhiên chỉ cười cười, hôn môi tôi một cái, sau đó.....

Thắt lưng bị nâng lên, dùng sức ép về sau.

Vừa đụng tới cái nóng cháy cứng rắn đó tôi liền sợ tới mức liều lĩnh kêu thảm thiết. “Không được, mau dừng tay, ta không cần....”

“Anh à...” Tên kia ở bên tai dùng âm thanh mềm nhẹ khác thường nhắc nhở, “Không được lớn tiếng như vậy, ba mẹ sẽ nghe thấy....”

“Hừ....” Tôi cắn răng nhịn nước mắt. Phía dưới từng chút từng chút, chậm rãi phình lên, nghĩ đến lúc mình sẽ bị xé rách, nó rút cuộc một bước đi vào.

“Anh à.....” Nó thở ra một hơi thật dài, bắt lấy cái tay của tôi, thanh âm khàn khàn, “Anh xem, chúng ta hiện tại là đang cùng một chỗ.”

Tôi choáng váng đầu óc, khóc nức nở, tay lung tung đẩy ra. “Đi ra ngoài, không được.....”

“Không phải sợ, sẽ thực thoải mái....”

Chân bị chặt chẽ ôm lấy tách ra hai bên, bị bắt mở lớn. Nó ở giữa hai mông tôi bắt đầu di động, vừa xâm nhập vừa khê ma sát, động tác ôn hòa, cũng không khó chịu. Thân thể theo bản năng liền thoáng thả lỏng, không có buộc chặt đến gắt gao như ban đầu.

Tiết tấu bình thản trong chốc lát, đến lúc tôi đã đuối dần không hề chống cự, nó chợt tăng lực va chạm. Không đợi tôi hét chói tai, một lần nữa chạm đến chỗ sâu khiến toàn thân run lên : “Không được....”

“Anh à...” Mạnh mẽ trừu sấp, bàn tay mò đến sau lưng chế trụ thắt lưng của tôi, bắt buộc thân thể phải di chuyển theo nó, trốn một chút cũng không được. Tiết tấu kịch liệt đến độ làm cho tôi phát ra âm tiết rõ ràng cũng không phát ra nổi, thân thể giống như bị công kích đến nát thành từng mảnh.

“Anh, chúng ta vốn.... chính là như vậy....”

Tốc độ lại nhanh hơn. Tôi bị động đến động lui, bị va chạm đến mức khoái cảm kỳ dị cứ theo lưng lan tràn lên trên, đỉnh đầu từng trận tê dại, suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

Lúc tỉnh táo lại cùng nó làm chuyện này, vẫn là lần đầu tiên, cảm giác vô lực vừa quen thuộc vừa xa lạ. Ánh mắt không mở ra nổi, thân thể rung động, đại não một mảnh hỗn loạn.

Cảm giác thiêu đốt này khiến tôi mặc kệ nó, càng ngày càng nóng, càng ngày càng chịu không nổi.....

“Chúng ta vốn.... chính là nhất thể....”

Đẩy mạnh một cái.

“A....” Cái cổ bỗng dựng thẳng dậy, không khí nhất thời xuyên thẳng vào.

Tôi cứ nhiên.... còn phóng nhanh hơn nó....

Ngay lúc sau khi phóng người bủn rủn chưa khôi phục nổi, nó lại không chút lưu tình xâm nhập một cái.

“Anh à.....” Bàn tay giữ chặt thắt lưng tôi chợt lay động, thanh âm vẫn ôn nhu trầm thấp như vậy.

“Rất thích anh... anh à...”

Nó lại đến gần hôn tôi, tuy rằng biết có chút không phù hợp, tôi cũng không kháng cự, khiến cho nó tiến quân thần tốc.

Vì cái gì lại như vậy ?

Chẳng lẽ tôi, thật sự không chán ghét ?

Nếu không phải Lạc Thiệu Cung lôi kéo, vừa nhéo mũi vừa banh mí mắt, buổi sáng tôi căn bản là chưa tỉnh lại nổi.

Mí mắt cơ hồ dính lại, đầu nặng đến nỗi không đứng dậy nổi.

Đến hừng đông mới dừng, tôi hình như chỉ mới ngủ được vài giây....

Lạc Thiệu Cung không biết như thế nào có thể lực tốt tới vậy, cứ lặp lại miết khiến thất lực của tôi như bị chặt đứt. Tuy rằng mỗi lần đều có nghỉ ngơi, nhưng thời gian nghỉ ngơi thiệt là ngắn, cho tôi thở cũng không đủ, hồi nằm trong đội bóng chày lúc đi thi toàn quốc, ông thầy huấn luyện ma quỷ cũng không có tàn nhẫn vậy.

Trên bàn cơm, tôi tinh thần uể oải lại thêm cái gương mặt gấu mèo, nó lại không có việc gì.

Dựa vào cái gì chứ !

Loại chuyện này, chẳng lẽ khí lực của nó ngược lại không mất nhiều bằng tôi sao ?

Mẹ vừa thấy liền thở dài : “Tiểu Hữu, học bài cũng không cần liều mạng vậy, ba mẹ cũng đâu có bức mày thi vào đại học T, đậu trường bình thường là được rồi, không cần phải....”

Tôi cực khổ nói, chỉ có thể vùi đầu rầu rĩ ăn nhanh một chút, còn bị tên Lạc Thiệu Cung dụng tâm kín đáo chăm chú nhìn, căn bản không ngẩng đầu lên nổi.

May mắn tôi với nó không cùng ban, vào phòng học là có thể thoát khỏi cái ánh mắt nóng rực khó hiểu đó.

10. Quyển 1 Chương 10

Chương 10

Đúng rồi, chuyện kỳ này, nghiêm khắc mà xem xét.... Cùng bị lừa, cùng lần đầu tiên thần trí không rõ bị dụ X (cường X?), hoàn toàn là hai việc khác nhau, cho nên tôi cũng không có cách nào khác hợp tình hợp lý để xem thường nó.

Nhưng chính vì vậy, mới cảm thấy càng mất mặt.

Cư nhiên để ý thức đang thanh tỉnh bị chìm xuống, cùng chính thẳng em ruột làm ra cái chuyện này. Hơn nữa.... tuy rằng ngay từ đầu có một nửa là bắt buộc, nhưng rồi tới lúc sau, phản ứng của mình..., cái kia....

Cho dù không muốn thừa nhận, không hề chống cự lần lượt tới cao trào, căn bản là chuyện bình thường.

Cơ thể của tôi.... để làm chi cùng người thường giống nhau ?

Thật đáng xấu hổ...

Vô lực ghé vào bàn lấy tay ôm mặt.

Cư nhiên cùng đồng tính làm tình, đối tượng lại là thằng em, hơn nữa mình vẫn là bị đè, càng đáng hơn là còn thực sự hưởng thụ.

Đáng sinh thành sẽ chết đó ?....

Tôi sẽ phải xuống địa ngục ư ?

Càng nghĩ càng thấy ảo não. Đều do nhất thời ngăn không được hấp dẫn, sa vào nhục dục quả nhiên là tội ác tày trời....

Tưởng tượng lại khi đó bị nó áp đến mức rên rỉ thét chói tai thành cái bộ dạng này, liền nhin không được muốn đập đầu vào tường.

Tôi rốt cuộc là làm anh kiểu gì vậy !

“Lạc Thiệu Hữu.”

.....

“Lạc Thiệu Hữu !”

.....

“Thiệu Hữu, thầy gọi mày kìa.” Đưa ngồi cùng bàn làm tròn bốn phận đẩy đẩy tôi.

“A....” Phục hồi lại tinh thần, vội đứng thẳng, nhìn nhìn vào đứa bạn lương thiện dùng bút viết trộm mấy câu rồi đem đáp án đọc lớn lên, sau đó dưới ánh mắt nghiêm khắc của ông thầy đành cúi đầu ngồi xuống.

Tiếp theo.... Tiếp tục thất thần.

“Mày sao vậy ? Y như mất hồn.”

“Tôi qua ngủ không được” Tôi bưng tỉnh, thấp giọng nói đại.

Tôi nhất định là thằng đàn, khi đó như thế nào ngu tới mức đến mức đi qua đó, lúc bị nó đè nếu kiên quyết phản kháng một chút thì tốt rồi, chẳng sợ không có gì dùng, dù sao cũng là chống cự.... nói đến đó, ngay từ đầu sẽ không vào phòng nó !

Tên kia hiện tại không chừng đang nói xấu sau lưng mình ?

”Những cậu bé trong thời kỳ trưởng thành, có đôi khi cùng người cùng giới làm ra những hành vi tối kỵ, thậm chí bắt chước những hành động.... ?

Gì ? Lớp sinh vậy mà còn giảng đến cái này ?

Tôi vội vánh tôi.

Đưa ngồi cùng bàn nói nhỏ : “Lại tới nữa....”

Ông thầy dạy sinh của tụi này có tiếng là không giảng theo bài, thường xuyên bỏ bài giảng nói đến những vấn đề cách mười km, hôm nay rõ ràng là học chuỗi sinh vậy, không biết như thế nào cứ nhiên xả tới vấn đề đồng tính luyến ái.

“Chuyện này kỳ thật thường thường chỉ là để giảm bớt những cảm xúc bùng nổ mà thôi, cũng không nhất định xuất phát từ tình yêu đồng giới....”

Thiết, quả nhiên.

Lạc Thiệu Cung làm chuyện này với tôi, đều chẳng qua là bởi vì nó muốn tìm đến nơi vui bớt thôi. Mới không giống với cái gì “thích” mà nó nói.

“Anh à, em thích anh.”

Tôi hôm qua nó nói những lời này lặp lại không dưới một trăm lần, hại tôi tới giờ lỗ tai còn ông ông tác hưởng.

Kia cũng chỉ là vì để gia tăng tình thú thôi ?

Ừm, nhất định là vậy, đàn ông trên giường, thằng nào mà không uốn lười bầy tặc nói mấy lời buồn nôn đó.

Tôi cũng chẳng tin nó thật sự thích tôi.

Tên kia, trước kia ngay cả thừa nhận tướng mạo của tôi, lại thường thường chẳng nghĩ tốt cho người là anh nó. Lúc đi nhà trẻ, nó bày ra gương mặt nghiêm túc nói với tôi “Nếu mày không phải anh tao thì tốt rồi”, tôi tức giận đến phát khóc chạy đi tìm mẹ, nó lại lộ ra cái mặt vô tội.

Thiên tài Lạc Thiệu Cung của Bắc Cao....

Trong giáo hội của nó thì hội viên gì gì đều có, câu lạc bộ nhiếp ảnh tùy tiện chụp nó một tấm cũng có thể bán lấy tiền.

Thân là thiên tài lại có thằng anh phàm nhân chuyên đội sổ như tôi, nó chắc là cảm thấy mất mặt lắm.

Tình cảm anh em còn chưa nói tới, cái gì mà lung tung gì đó, như thế nào có thể.

Tôi có một chút không cam lòng cần viết, xuất thần nhìn sách giáo khoa.

Không biết vì cái gì, trong lòng có điểm hu không.

“Thiệu Hữu, trận bóng rổ buổi chiều, mày có tới xem không ?”

“Không đi.” Vì vấn đề cá nhân, tôi đối với bóng rổ hoàn toàn không có hứng thú.

“Nhưng hội trưởng là tay chủ lực, tuyệt đối sẽ ra thi đấu đó.”

Không cần phải nói, “Hội trưởng” của cái thằng ngồi cùng bàn chính là thằng em thiên tài của tôi.

“Sân vận động chỉ sợ đã sớm chật ních, làm sao có chỗ cho chúng ta.” Mỗi lần có Lạc Thiệu Cung xuất hiện trong trận đấu là y như rằng, trước mấy tiếng đồng hồ đã chật ních mấy em nữ, làm hại những người chân chính mê bóng rổ muốn xem trận đấu ngược lại không có chỗ yên thân.

Huống chi trận này còn liên quan đến chuyện Bắc Cao có thể tham dự cuộc đấu toàn tỉnh không.

Không cần nghĩ cũng biết trong nhà thi đấu đã đông nghịt.

“Mày là anh trai của hội trưởng, luôn luôn có đặc quyền chứ.”

“....” Chọc tới nỗi đau của tôi. Nó bao lâu nay có đối đãi với tôi như anh trai à.

“Anh !”

Nhân vật chính của buổi nói chuyện xuất hiện, mặt đầy tươi cười nhìn tôi.

Da đầu chợt run lên.

“Mày coi mày coi, cậu ta nhất định là gọi mày đi xem trận đấu, tao đã nói mà....” Đứa ngồi cùng bàn kích động không thôi.

Cho xin đi, mày hưng phấn cái gì.

Thằng bắt hảo chắc là đã dối bụng, muốn kêu tôi đi đến căn tin mua dùm nó mấy thứ linh tinh....

“Anh à, đến xem trận đấu của em được không ?”

Hả ?

Thật khó tin.....

“....Nhưng có lẽ không có chỗ.....” Tôi do do dự dự.

“Yên tâm đi, đương nhiên sẽ vì anh chuẩn bị vị trí tốt nhất.” Nó từng bước tiến lên nắm lấy tay của tôi.

“Anh sẽ đi chứ ?”

Ê, bên cạnh còn có người, người như vậy quang minh chính đại sờ tay của ta....

“Ta cùng Đan Thực muốn cùng nhau học bài.” Miệng nói cho có lệ, tay âm thầm dùng sức rút lại, ánh mắt cố gắng nháy nháy với đứa ngồi cùng bàn.

“Phải không ?”

Xin người đẩy, không cần gặp ai cũng tùy tiện cười như bị điện giật, không phát hiện đứa ngồi cùng bàn của thằng tôi tội nghiệp đang nhìn đắm đắm sao ?!

“A...” Cái thằng bạn ngu ngốc bắt đầu nói lắp, “Cái này....”

“Cậu không cùng anh trai tôi đi xem trận đấu sao ?”

“A, bởi vì không có chỗ...”

Ê, Đan Thực, mày không nên trả lời như vậy chứ !

“Không sao, tôi sẽ chờ cho cậu.”

Ê, chờ chút.

“Thật vậy hả ? Thật tốt quá, cảm ơn cậu !!! Tôi nhất định sẽ cùng Thiệu Hữu đi !”

.....Thằng phản đồ này !

“Vây phiền cậu dẫn anh tôi đến nhà thi đấu.” Lạc Thiệu Cung cười mê người, đem chữ “dẫn” kia nhấn mạnh. Người sẽ không tính là là dùng chữ “bắt” đó chứ ?

Thằng bạn mê gái ngồi cùng bàn cảm động đến rơi nước mắt, liều mạng gật đầu tình nguyện trung thành.

Cái thằng bán bạn cầu vinh !

Vì thế buổi chiều tôi đã bị Đan Thực áp tới sân vận động, mỗi người trên tay một túi bóng ngô, tư thái siêu cấp ngu xuẩn.

“Mày tưởng mày đi xem phim à !” Tôi hạ giọng.

“Chúng ta tới xem hotboy mà !” Nó vẻ mặt vô hạn.

.....Vì cái gì tôi lại có thằng bạn một than nam tính vừa nói tới hot boy là nước miếng đầy miệng ?

“Anh, anh tới rồi.” Lạc Thiệu Cung mặt đầy tươi cười từ đám người chạy về phía tôi.

Mọi người tầm mắt đều rơi xuống người tôi.

Không khỏi một trận rùng mình.

Được lắm, hình như cũng dính chút vinh quang, nhưng là....

Không cần trước mặt nhiều người như vậy làm vẻ như cún con nắm tay ta, ta cũng đâu phải sẽ không đi.

Một màn thì thầm.

“Chẳng phải là anh sinh đôi của Lạc Thiệu Cung sao ?”

“Tuyệt đối không giống !”

“ Sinh đôi khác trứng à ? Anh mà thoát nhìn tưởng là em.”

“Thất vọng thật....”

“Em trai so với cậu ta thật đẹp hơn nhiều.”

Câm miệng cho ta, ngoại lai các người đi chết đi !

“Mặt nho nho, bộ dạng cũng đáng yêu.”

“A, cậu ấy quệt miệng ! Thật đáng yêu !! Nhìn thấy là biết vạn năm làm thụ !”

“Thật muốn sờ thử một phen..... thích thật !”

Gì, phải, phải không ?

Các người thật là có mắt !

Cơ mà, thụ là cái gì ?

“Hai người ngồi yên ở chỗ này, em phải đi chuẩn bị.”

Người nên sớm đi đi. Làm gì có người trước khi thi đấu còn thanh thoi như vậy.

Nhìn mấy cái ghế vàng kim ở góc nhìn tuyệt hảo kia, Đan Thực kích động đến mức hai mắt phát sáng. Chờ Lạc Thiệu Cung vừa đi, liền ôm lấy cánh tay tôi vẻ mặt say mê : “Bộ dạng của Hội trưởng cười rộ lên thực ghê gớm ! Tao trước giờ có thấy cậu ta cười vậy đâu ! Oa ! thực ngây người.... Thiệu Hữu thực hạnh phúc, có thể cùng nó ở cùng một chỗ....”

Tôi lấy cái túi dùng sức đập vào cái mặt mê gái của nó : “Chuyên tâm ăn bỏng của mày đi !”

11. Quyển 1 Chương 11

Chương 11

“Cậu là Lạc Thiệu Hữu ? Mời đến phòng nghỉ một chút, có người tìm cậu !”

“Vâng !”

Tôi cuống quýt đứng lên, theo nhân viên công tác hướng vào trong.

“Anh.” Lạc Thiệu Cung ngồi ở ghế dài mang giày, ngẩng đầu hướng tôi lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật to.

“Tìm ta có chuyện gì ?” Có chút khấn trương. Mau ra thi đấu đi, không được làm loạn đó, ngàn vạn lần đừng có tìm ta nói chân đau quá đầu váng lảo đảo toàn thân mệt mỏi linh tinh nha. Ta không phải là Hoa Đà.

“Không có gì, chỉ muốn gặp anh một chút.”

Tôi hóp một ngụm không khí.

Cái thằng cao hơn một mét tám đến sát bên tôi làm nũng : “Trước trận đấu phải có anh bên cạnh, mới có thể an tâm....”

Tên này, thật là....

“Anh em hai người tình cảm thật tốt.” Đội viên bên cạnh hâm mộ.

“Dáng vẻ không giống thằng em của tôi, căn bản không làm nũng.”

“Thiệu Cung cho tới bây giờ có bao giờ dùng loại ngữ khí này nói chuyện đâu, cậu làm anh thực hạnh phúc.”

“Nhưng, nếu em tôi cũng chịu theo tôi làm nũng thì tốt rồi.”

Thật, phải không đó ?

Nó hồi trước cũng giống em mấy người mà, căn bản không đem thằng anh để vào mắt !

Không biết hôm nay vì cái gì, đột nhiên đổi tính ?

Chắc là do trận đấu cận kề.

“Anh giúp em ngồi một lúc đi.”

Ánh mắt Lạc Thiệu Cung mở to thoát nhìn vừa vô tội vừa đáng yêu, kích một cú mạnh vào tinh thần làm anh của tôi.

“Ừm..... Được, được rồi.”

Ai mượn nó ngồi xuống.

Ai, không được dựa vào lại đây ! Nặng lắm đó !

Không hề nề hà bị nó ôm vào, cố hết sức chịu đựng sức nặng của nó, miễn cưỡng chống đỡ để không bị ngã xuống ghế.

Ai, ai mượn tôi làm anh kiểu này.

“Làm sao vậy, người thực khấn trương sao ?” Tôi có hơi lo lắng hỏi Lạc Thiệu Cung đang dựa vào ngực mình.

“Ừm, hoàn hảo,”

“Tỷ lệ thắng không lớn ?” Nhìn nó nửa ngày không chịu ngẩng đầu, có phải sợ hay không ?

“Hoàn hảo.”

Nhóc con vẫn là nhóc con, chỉ thích cậy mạnh.

(Tuy rằng cũng lắm cũng chỉ hơn nó vài phút, nhưng tôi chung quy vẫn là anh mà.....)

Thực lực của đối thủ nghe nó rất mạnh, chủ lực của đội bóng, nó chắc là bị áp lực rất lớn.

Tôi thương tiếc xoa xoa mái tóc đen bóng loáng mềm mại : “Không sao, hết sức là được rồi, không thắng được cũng không có ai trách người đâu.”

“Anh, nếu thắng, có thể có thưởng không ?”

“Người, người muốn thưởng cái gì ?”

Chết tiệt, ta chỉ có đủ tiền tiêu vặt mua cho người mấy đồ hữu dụng thôi đấy, không thể mua đồ đắt tiền đâu..

Những người khác lục tục rời phòng nghỉ, chỉ còn lại mình nó giống một chú chó to xác dựa vào người tôi.

Nặng thiệt.... rõ ràng thoát nhìn cũng thấy gầy mà.

“Có phải em muốn gì anh đều cho ?”

..... Không đùa được đâu, ta chỉ mới tần tiện được một ít, lỡ người đòi một cái PS2, ta đây không phải gặp chuyện lớn sao ?

“Anh à, có phải hay không ?”

Lại lấy ánh mắt cún con nhìn tôi =.=

Rồi, được rồi, PS2 cũng không sao..... Cùng lắm, nghỉ hè đi làm một chút cũng được =.=....

“Ừm” Ai kêu tôi là thằng anh tốt làm gì....., “Được rồi. Người phải cố gắng đánh thắng trận đấu mới được.”

Ánh mắt lập tức trở nên sáng ngời. Thật là, quả nhiên chỉ là đứa trẻ con, nghe được có phần thưởng liền kích động thành như vậy.....

Bả vai đột nhiên bị nắm lại gắt gao, nụ cười cực đại của nó cũng bỗng nhiên phóng đại vô hạn, cho đến khi chóp mũi chạm vào nhau. “Em đây phải dự chi trước một phần.”

Cái, cái gì ?

Chưa kịp phản ứng lại. Tôi trợn tròn ánh mắt.

Ai, nói giỡn à ?

Bên ngoài có nhiều người như vậy.... Hơn nữa trận đấu lập tức bắt đầu, người còn không tưởng chuyện gì hả ?!

Một.... không.... lưu ý là đầu lưỡi chen vào, quần lấy tôi đang ngăn người mà trốn tránh, nhiệt liệt mót vào. Trên lưng bỗng run lên một trận, vội trối chết đẩy ra liền bị nó áp vào người. Mẹ nó..... cứng ngắc giống nhau vậy, đẩy đẩy cũng không suy suyển.

Cái gáy bị nâng lên chặt chẽ, không thể động đậy Không chỉ thiếu dưỡng khí, ngay cả nước bọt đều tràn ra không kịp nuốt, bên môi có gì đó lạnh lẽo chảy xuống, mặt tôi nóng đến độ thiêu cháy.

Cái thằng vô lại này.....

Bị ôm chặt đến mức khó thở, đầu óc lại mơ mơ hồ hồ, mặc nó muốn làm gì thì làm.

Không được..... giành dưỡng khí của ta.....

“Thiệt Cộng, cậu có sao không, nhanh chuẩn bị ra sân !”

Một tiếng sấm sét, tôi nhất thời khôi phục thần trí, then quá hóa giận, thành linh nổi lên một thần lực, “ba” một cái tát Lạc Thiệt Cộng lùi về phía sau thật xa.

“Đã biết.” Nó ôm mặt đứng trước cửa tức giận nó. “Cậu không thấy tôi đang vội sao ?”

Cái thằng không thấy thẹn này thật là em trai của tôi sao ?!

“Cậu chờ chút khí lực chơi bóng đi. Tôi sợ cậu ở trong này vội đến mất hết sức lực, lúc đấu mà chân bị yếu đi thì sao ?” tôi nhận ra người khách không mời (hay cứu tinh) vừa đến, chính là cái vua bóng rổ, người y chang tinh tinh.

“Rất có thể.” Lạc Thiệu Cung cười ha hả. “Tuy rằng tôi thể lực khỏe thật, nhưng là anh rất mê người, vạn nhất không chế không được, lúc trận đấu bắt đầu còn chưa làm xong, chơi không được phải thay người vào sân....”

Nó, bọn nó, có phải đang nói chuyện có liên quan đến tôi không ??

Tôi thần tình đỏ bừng nắm tay lại (vì phần nộ).

Trêu đùa tôi thật sự vui vậy sao ?

“Được rồi, Tiểu ca ca của cậu thẹn thùng rồi. Còn ba phút, các người lại hôn chúc phúc đi.”

“Ba phút căn bản không có đủ.”

“Cậu lo mà tính thời gian đi, loại chuyện này không phải nên giành giật từng giây à.”

Chết tiết, các người đang nói bậy bạ cái gì đó !

“Được rồi.” Lạc Thiệu Cung lại một phen ôm lấy tôi (từ từ, nó khí lực không nên lớn như vậy chứ !!), “Anh, chúc em may mắn đi.” Sau đó làm mặt tinh tinh hôn đến.....

Ta hẳn là phải nguyên rửa người mới đúng.....

“Thiệu Hữu, mày làm sao vậy ? Mặt đỏ tới vậy ?”

“Không.... có” Nghiến răng nghiến lợi tước đoạt bóng ngô, “Chắc là do vỡ mạch máu.”

“Vỡ... vỡ...” Đơn Thực bỗng giật mình nói lắp, lập tức liền bị tiếng hoan hô như sấm làm mất chú ý, “Oa, thật là lợi hại ! Tân Hân có bóng !”

Cái con tinh tinh cấu kết cùng với Lạc Thiệu Cung làm việc xấu sao ?

“Tân Hân thực lợi hại” Đan Thực say mê nói không thôi, “Mỗi cấp của chúng ta đều có thiệt nhiều nữ sinh mê cậu ấy....”

Có nhầm không ?

“Đã thú như vậy cũng có người mê ?”

Liếc mắt một cái cũng thấy hần lông chân rậm rạp như rừng, có cái loại bạn trai này, chắc cảm thấy đang sống tại rừng cây nhiệt đới.

“Đương nhiên, cậu ta bộ dạng suất khí, thể trạng lại khỏe, mày xem ngũ quan của cậu ta kìa, còn có bộ bắp về rắn chắc.... Oa ! Ngay cả chân mao cũng gợi cảm như vậy....”

Tôi thiếu chút nữa đem mớ bóng ngô vừa ăn đều nôn ra.

12. Quyển 1 Chương 12

Chương 12

Tôi thiếu chút nữa đem đống bóng ngô vừa ăn nôn ra.

..... Si tới mức hoa mắt, coi như mày lợi hại....

Thằng em diện mạo vương tử của mình còn so ra còn thuận mắt.

“Oaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Trong nhà thi đấu đột nhiên một trận xôn xao.

“Làm sao vậy ?” Tôi đang cúi đầu tìm khăn lau miệng,

“Hội trưởng, hội trưởng.....”

“Cái gì ?”

“Hội trưởng bị thương !”

“A ?!” Tôi vội ngẩng đầu nhìn sân đấu, tay của Lạc Thiệu Cung đang ôm lấy mắt đã hiện vào, khoe mắt ản ản đỏ.

“Sao lại thế này ?!” Chết tiệt, ai dám đánh em tao ?! Chán sống !!

Tôi theo bản năng mà bắt đầu cuốn tay áo nắm ngón tay.

“Là ngoài ý muốn.” Đan Thực một phen kéo lấy tôi. “Đối phương nhảy lên rồi, lúc rơi xuống đất khuỷu tay vừa vịn dụng vào mặt hội trưởng.....”

Trong thời gian tạm dừng, có người ý bảo đổi người, Lạc Thiệu Cung khoát tay.

Tiếp tục lên sân đấu ? Ánh mắt sưng y như cái bánh bao, người có thể thấy được trái bóng không đó?

“Oa, hội trưởng thật kiên cường.....” Đan Thực cảm động vô cùng.

..... Coi như hết, nó chỉ thể hiện mà thôi.

Thị lực chịu ảnh hưởng nên kết cục nghỉ ngơi, người như vậy mà làm anh hùng, hay không muốn mọi người phía sau dầm tiếu....

Đang mắng mỏ trong lòng, Lạc Thiệu Cung bỗng nhiên chuyển hướng về phía tôi, cười cười, làm dấu “Yên tâm đi”.

Tôi không hề phòng bị, trong lòng cuồng lên trận đại khiêu, có hơi đỏ mặt.

Căn bản không lo cũng không được !

“Tao hiểu mà.” Đan Thực dùng ngữ điệu bình tĩnh đại ngộ.

“Cái gì ?”

“Hội trưởng là muốn biểu hiện cho mày xem, mới kiên trì đến giờ ! Thiệu Hữu, mày có em trai như vậy, thực sự là rất hạnh phúc.....”

Thật, thật vậy sao ?

Tôi hồ nghi nhìn động tác thuần thục với quả bóng của Lạc Thiệu Cung trong sân đấu. Oa, xa như vậy, người muốn ném vào à ? Chỉ bằng con mắt độc nhãn long à, ném trúng chỉ có quỷ ! Cho xin đi, không cần xăng bậy, ai.....

“Oaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Nhà thi đấu chấn động.

Tôi trợn mắt há hốc mồm.

Thật, thật là lợi hại, bị như thế mà có thể ném chuẩn xác như thế.....

Tên này, vận khí không phải bình thường cũng thật tốt.....

“Quả bóng của hội trưởng thật sự rất chuẩn !”

Cái gì, cái này không phải vận khí thôi sao ?

Hai phía ổn định thi đấu, Lạc Thiệu Cung lại ném một cái tầm xa.

“Hội trưởng...” Đan Thực hai mắt rưng rưng. “Không hổ là thần tượng của mình!”

Tôi ngơ ngác nhìn Lạc Thiệu Cung động tác không chút hàm hồ. Nó không mở được mắt trái, có thể là giả vờ được hay không ?

Nghi vấn này đợi cho trận đấu chấm dứt Lạc Thiệu Cung cùng tinh tinh đến gần tôi, nhìn nó một mắt sưng một mắt mở mới được giải đáp.

Ừm, là bị thương thật.

Tôi chỉ có thể nói.... Mặc dù giờ xem nó với chó hoang không có gì khác nhau, cơ mà thiên sinh lệ chất quả nhiên vẫn là không bị mất gấu mèo phá hủy.

“Anh, chúng ta thắng.” Nó cười tủm tỉm.

Ừm ừm.... làm tốt lắm, không hổ là em trai ta.

“Như vậy....”

Cái gì ? Tôi ngẩn người nhìn nó hướng hai tay vào.

Sau đó.... Cả người liền bị nó bế lên.

Dùng phương thức này để chúc mừng thắng lợi sao ?

“Thiệu Hữu, hội trưởng với mày tình cảm thật tốt.” Đan Thực lại hâm mộ đến cảm động, cơ hồ đến rơi lệ.

“A, hả....” Tôi cười gượng.

Tuy rằng Lạc Thiệu Cung hiếm khi trước mặt mọi người tỏ vẻ tình anh em, tôi lại cảm thấy có chút tự hào. Nhưng.... Thăng anh nào bị em mình ôm vào lòng ngực lại cảm thấy vinh quang ?

Rõ ràng trước kia tôi ăn cơm tuyệt so với nó không ít, vì cái gì thể trạng lại kém nhiều như vậy ?!

“Cậu là Đan Thực? Tôi có xem qua tác phẩm tranh châm biếm của cậu ở tuần san số trước.”

“A ? Thật, thật không ?”

Đan Thực, xin mày đó, lau nước miếng đi. Kia chẳng qua là một con tinh tinh thôi mà!

“Đúng vậy, vẫn thực ngưỡng mộ tài hoa của bạn.”

Tôi nhìn đứa bạn ngồi cùng bàn vô dụng.

“Cũng chưa mời bạn ăn cơm? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện ?”

Đan Thực ngu ngốc ! Không cần gật đầu tới mức sắp rớt như vậy, cùng người ta đi ra ngoài như vậy rất nguy hiểm đó !

“Thiệu Cung, tụi này đi trước, không quấy rầy cậu với Tiểu Ca ca của cậu.”

Tôi trơ mắt nhìn thằng bạn cùng Đại tinh tinh đi ra ngoài, chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình : mày không bị bán đi là tốt rồi.

“Anh, vào giúp em thay quần áo đi.”

A, đúng a, vừa mới chơi bóng xong, toàn thân hôi rình, trước tiên phải vào phòng tắm, nghe cũng thoải mái.

Chờ Lạc Thiệu Cung kì cọ sạch sẽ đi ra, những người khác đã sớm đi hết, chỉ còn mình tôi chờ nó tới sai quai hàm.

“Được chưa ? Về nhà thôi.” Nhìn nó đến gần, tôi định đứng lên. Nào biết nó ngồi xuống bên cạnh, mười phân uy hiếp, một bên ôm tôi lên đùi nó.

“Thế nào ?” Đầu nó tựa vào ngực tôi, tóc đen cọ vào cổ tôi đến ngứa. Cứ ngồi trên đùi nó lâu như vậy, tôi bất giác liền đưa tay xoa đầu nó.

Thằng em thực ngoan.

“Anh....” Giống con cún con cọ nửa ngày trời, bàn tay to nâng lưng của tôi lên, ngẩng đầu lộ ra vẻ mong chờ.
“Em giờ không được thưởng à?”

Giờ ? Ta làm sao mua cho người PS2.

Thừa dịp tôi đang sững sờ, nó cứ nhiên tiến lên hôn chóp mũi của tôi.

“A !” Bị đánh bất ngờ, sợ tới mức tim ngừng đập, tôi đỏ bừng mặt che cái mũi. “Người làm gì !”

“Không ngại ở trong này thực hiện phần thưởng đi, anh ?”

A ? Lúc này lại hôn môi. Tôi trì độn nhưng cuối cùng cũng hiểu được phần thưởng mà nó nói là cái gì.

“không được !” Quá sợ hãi đẩy nó ra.

Không vui gì hết ! Tôi, tôi thà rằng mua cho nó hai cái PS2.

“.....” Nó lập tức lộ ra vẻ mặt bị thương. “Anh rõ ràng đáp ứng rồi....”

“Ta nào có !”

“.....” Người này không nói, chỉ dùng ánh mắt xinh đẹp ủy khuất nhìn tôi.

Làm tôi nghĩ tới con chó cưng ngày xưa.

Mỗi lần nó tìm không thấy thịt bò trong đồ ăn, lại dùng cái vẻ mặt đáng thương vô cùng này ==

....Ai, ai bảo nó là em trai mình....

“Rồi, được rồi.... Chỉ được, chỉ được hôn một cái” Miệng nói ra mà mặt lại đỏ. “Còn nữa, a.....”

Ai, ta còn chưa nói hết mà !

Còn chuyện khác thì không cho !

Chỉ hôn môi thì còn được, chứ còn cái khác.....

Tôi không cần làm dụng cụ tiết dục cho người khác đâu.

Bị nó hôn môi một lúc, mặt dần dần nóng lên.

Cảm giác bị quần lại, thực dễ dàng làm cho người ta động tâm.

Tôi không tự chủ được nhắm chặt mắt rồi lại nhắm cái áo trước ngực của nó.

Hôn môi kịch liệt đến mức không khống chế nổi, tôi vội cảnh giác bắt lấy ngón tay của nó đang cởi cái nút áo sơ mi của tôi.

“Không được !”

Nghĩ tới việc làm đối tượng cho nó phát tiết lại cảm thấy mình thực bị thảm.

“Em rất muốn mà, anh” Tiến sát vào lỗ tai tôi làm nũng, thanh âm ôn nhu thực rất có lực sát thương. Tôi cứ nhiên do dự một chút mới đẩy nó : “Không được.”

Cho dù là rung động thời kỳ trưởng thành.... Sau khi vận động kịch liệt vì máu sôi trào, dục vọng cũng sẽ biến thành mạnh mẽ, nhưng....

Người cũng không thể lấy chính thẳng anh mình để phát tiết.

“Cho em làm đi thôi, anh” Mặt lại dán đến trước ngực tôi cọ qua cọ lại. “Anh à.....”

Đây là vấn đề nguyên tắc, không phải chỉ làm nũng là được.....

“Em rất thích anh.”

Lại nữa.... Để đạt được mục đích liền lời ngon tiếng ngọt.

Đột nhiên cởi áo sơ mi hôn lên nhũ thủ trần trụi của tôi. Tôi kinh hoảng ngồi thẳng dậy. “Không được, người....”

“Anh.... Em nhìn không được.” Thanh âm hầm hờ lại vừa ôn nhu vừa vô tội, quả thực làm cho người ta không thể cự tuyệt. “Cho em làm được hay không ? Anh....”

Đùi đã cảm thấy rõ sức nóng của nó.

“Anh à....” Thẳng trước ngực lại nhiệt liệt hôn môi, không để ý đến vẻ chống cự yếu ớt của tôi lại thẳng xuống phía dưới, “Cho em ôm anh đi, anh....”

Ai.

Ai bảo, tôi làm anh chứ.

Có hơi ủy khuất, nhưng vẫn gật đầu một cái : “Ừm.”

13. Quyển 1 Chương 13

Chương 13

Có hơi ủy khuất, nhưng vẫn gật đầu một cái : “Ừm.”

Giây tiếp theo đã bị đẩy ngã ra bằng ghế, kịch liệt công kích cùng âu yếm đến mức tôi thở không nổi. Vui đầu vào ngực cắn làm tôi đau.

“Chậm, chậm một chút....” Có hơi sợ hãi, liên liền mạng vắn vẹo trong lòng ngực nó.

“Thật có lỗi.... Anh.... Em nhìn không được.” Áo sơ mi đã sớm bị xả xuống đầu đó ở dưới, quần cũng kéo đến đầu gối. Tôi khó chịu cũng phải dang hai chân ra.

Thắt lưng bị nâng cao lên, sau đó chỗ đùi trong lại bị nhẹ nhàng cắn.

“Ồ....”

Một tắc một tắc hôn vào, chậm rãi tới gần trung tâm.

“Không....”

Cảm thấy thẹn thùng, đem ngón tay bấu vào mái tóc đen dày mềm mại của nó : “Không được, còn như vậy....”

Chuyện phải làm cũng sắp làm, còn liếm từng chút như vậy, cảm giác mình như một bữa điểm tâm ==

Nó hình như đang nhấm nháp món mỹ vị gì đó lại cứ hôn lên làn da non mềm kia, quả thực như muốn cắn xuống. “Bởi vì anh.... rất đáng yêu....”

Đợi cho vùng trung tâm bị nó ngậm một hơi, tôi đã hoàn toàn không nói ra lời, chỉ có thể cắn môi dồn dập thở dốc ôm lấy đầu của nó.

“Lạc.... Thiệu Cung....” Không chế không được cứ thì thào gọi tên nó.

Thật ôn nhu, ôn nhu thật sự, cứ nhẹ nhàng cắn liếm, trong khoang miệng của nó có cảm giác cả người đều hòa tan.

Một giây trước tôi còn cảm thấy thắt lưng đã muốn xụi lơ, nó lại mút một cái thật mạnh.

“Ồ....”

Thực dọa người.....

Càng làm cái miệng của nó dơ.

Tôi xấu hổ chịu không nổi quay đầu đi, lấy tay che ánh mắt, căn bản không dám nhìn mặt nó.

“Anh, đừng đáng yêu như thế.” Thanh âm cười khê của nó làm lưng ngứa lên một trận.

Tiếp đến, đương nhiên sẽ có một bàn tay tiến vào giữa hông, bắt đầu sờ soạng khuếch trương.

Ai, mỗi lần đều là như vậy, trước khi cho tôi ăn đau khổ, phải cho một chút ngon ngọt....

Chờ tôi giải phóng trong tay hoặc miệng nó xong, sau đó tất cả đều theo tùy hứng của nó, nghĩ muốn làm thế nào liền làm thế đó, ngay cả lợi ích bản thân đều đòi lại sạch.

Hầu hạ lúc trước càng dụng tâm, thì sau đó ăn thống khổ càng lớn....

Quả nhiên.....

Bên hông trầm xuống, tuy đã dự kiến, những vẫn làm cho người ta cảm thấy được cái gì đó thật đáng sợ đang mạnh mẽ tiến vào.

“Ồ.....”

Tiến vào một hơi làm tôi muốn khóc.

Vốn chính là vậy thôi, chuyện như vậy, căn bản là có bản năng của đàn ông.....

“Anh.....” Đem hai chân tôi dè lên ngực, kịch liệt xỏ xuyên, vô luận làm chuyện gì cũng đều tao nhã. Nhưng việc làm thì.....

“Không được.....” Tuy rằng cho đến bây giờ, đối việc này cũng đã hơi quen, về mặt sinh lý thì cũng không có bài xích, nhưng cảm giác bị sáp nhập vậy rất là quái dị. Độ luật động trong cơ thể phình lên như đang có lửa nóng, cứ mỗi lần xâm nhập đến đỉnh là làm cho tôi run rẩy ôm chặt cổ nó, vô lực nức nở.

“Anh, anh.....” Hạ thân dính liền kịch liệt rung động, chậm rãi ướt át hết cả, nó co rút càng ngày càng thông thuận, cơ hồ là không có gì trở ngại cứ thế là đánh thẳng đến.

Nội vách tường mềm mại nhanh chóng co rút.

“Không.....đi, không.....” Nhịn không được bắt đầu khóc nức nở, cảm giác nóng cháy ở toàn thân nhanh chóng lan tràn mở ra, nơi tương liên nóng đến dọa người.

“Người.....Bên trong..... Nóng quá a, anh.....” Thở dài thỏa mãn. Tôi một trận run run, phía trước nháy mắt càng căng tới lợi hại, không biết làm sao ôm chặt nó, trước mắt có hơi mơ hồ.

Đầu gối cơ hồ tựa hết vào bả vai, hạ thân nhẹ nhàng nâng lên, bị động nhận những va chạm ngày càng trầm trọng. Thân thể bủn rủn vô lực, nhưng có một ngọn lửa khoái cảm ở trong máu lan ra chung quanh, tôi bất an miễn cưỡng vận vẹo, mù quáng bầu chặt bờ vai của nó, nhắm mắt lại cuồng loạn chờ cao trào đến.

Lúc cận kề, đột nhiên phía trước bị cầm lấy.

“Không thể nha, anh..... muốn thưởng em, như thế nào..... có thể chạy trước?” Lạc Thiệu Cung thở dốc tăng biên độ, lộ ra vẻ tươi cười ác ý. “Nhịn một chút nữa, ngoan.....”

Xao động không phát tiết được khiến tôi khó chịu xoay xoay thất lưng, vốn cũng đã đến cực hạn, nó một tay nắm gắt gao không thả ra, đột nhiên tăng độ bạo ngược, khoái cảm ào ạt tới lại bị ngăn chặn, điểm mẫn lại bị điên cuồng va chạm, tôi ngay cả kêu cũng không kêu không được, trước mắt như biến thành màu đen, cơ hồ hít thở không nổi, chỉ còn cách thất thần lay động.

Trước khi ngắt đi, thứ trương lớn cứng rắn trong cơ thể lên đến đỉnh, cảm giác có dòng nhiệt lưu dừng mãnh đi vào làm cho người run rẩy cả lên, vật đang bị cô chế phía trước rốt cục cũng buông lỏng ra, thân thể lại run lên cực độ, sau đó xụi lơ nằm trong lòng ngực nó.

Thở hổn hển, ánh mắt không mở ra nổi. Lạc Thiệu Cung chậm rãi rút ra, ngồi xuống, đem tôi ôm vào ngực, hơi hơi thở dốc hôn vào cằm tôi.

“Thân thể của anh thật mềm mại.” Loại ca ngời này lọt vào trong tai sẽ chỉ làm mạch máu muốn sôi lên. Tên kia còn đang tỉnh tã đi xuống căn cổ tôi. “Mềm dẻo thật tốt.... Tư thế gì cũng đều có thể.”

..... Dây chằng siêu tốt của tôi không phải vì loại chuyện này mà có đâu!

Nhưng khí còn chưa hồi phục, trên người cũng chẳng còn khí lực gì, không có cách nào chửi mắng nó.

“Anh, có thể làm lại một lần được không?”

Mặt tôi nhanh chóng sung huyết. Người bị ngu à! Loại vấn đề này, người, người bảo ta trả lời thế nào !

“Không được !”

“A? Nhưng..... em lại muốn rồi, anh.....”

Rõ ràng dáng người cao như vậy, lực lại dễ dàng bế lấy tôi như bế gà con, trên mặt lại còn giả bộ đáng thương, cảm giác như nó muốn ăn đường, mà thằng làm anh như tôi đang cố ý mang bình đường đến cho nó không đủ, ý định khi dễ nó.

Cho xin đi, người bị khi dễ, rốt cục là ai !

“Không, không được.” Loại cảm giác vừa rồi, thực đáng sợ..... Thể xác và tinh thần đều muốn nổ tung..... Không biết là chuyện gì xảy ra, tim đập không tốt thì có vấn đề đó.....

“Phải không ?” Về mặt thất vọng cực điểm.

“Ừm.” Dùng sức gật đầu.

Cho xin đi, không cần dùng bộ dạng cầu xin được không !

Mất vài giây, nó lại đến gần nhẹ nhàng hôn không ngừng : “Anh không thích em sao ?”

Hả ?

Này, ta, ta không biết. Nếu người vẫn ngoan ngoãn làm thằng em tốt, ta còn thực thích người.....

Vành tai bị cắn, nhin không được run lên một chút. Đầu lưỡi linh hoạt tiến vào động nhĩ, tôi run run muốn đẩy nó ra, cổ tay lại bị chế trụ. Bị hôn mãnh liệt như vậy, tay chân bắt đầu nhũn cả ra.

“Thích em không ?”

Câu hỏi giống nhau cứ lặp lại bên tai.

“Thích em được không ?” Tay chạy trên tấm lưng trần trụi, nơi bị vuốt ve không nóng như bình thường mà cảm giác như muốn bốc cháy.

“Anh cũng thích em, đúng không ?” Tay thuận thế trượt lên cổ, lúc mạnh lúc yếu đè ép chỗ còn ướt. “Bằng không cũng sẽ không như vậy.....” Bàn tay một khắc trước còn dịu dàng thăm thiết khiêu khích đột nhiên cầm lấy cái phản ứng trước của tôi.

“Oa.....” Tôi chật vật chịu không nổi. “Mới, mới không có !”

“Rõ ràng thích, còn không thừa nhận.” Thanh âm của nó nghe thực vui vẻ. “Anh à, anh thực mạnh miệng.” Cắn môi tôi hơi mạnh một chút. “Như vậy, ừm, vì trừng phạt anh nói dối, sẽ phải làm lại một lần, ừm, không, phải làm cho tới khi anh nói thật mới thôi.....”

Cái gì ?!

Người rõ ràng cố ý tìm cố.....

“Được không ?”

Tôi thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Lúc này còn hỏi “Được không”, tôi căn bản là vô sức chống cự, phải tách chân ra ngồi lên người nó, còn bị cường chế đè lại. Giả mù sa mưa hỏi cái gì “Được không”, người, người.....

Đúng là đồ ba xạo !

Chống lại ánh mắt xấu hổ xen lẫn phần nộ của tôi, Lạc Thiệu Cung mỉm cười : “Thật đáng yêu, không cần dùng ánh mắt chờ không kịp như vậy, em biết anh kỳ thật cũng muốn ....”

Oa, chết tiệt, người không có năng lực hiểu biết à ?!

Thắt lưng lại bị nâng lên, huyết khẩu nhấm ngay cái đáng sợ đó từng chút từng chút áp chế xuống, lúc này đã cư nhiên hoàn toàn nuốt sống.

“Thật lớn.... anh.....” Thanh âm ngọt ngào lại nhu hòa.

Nhưng.....

Từ đầu đến đuôi lại kịch liệt di động, hung ác đến mức tôi nhìn không được nắm chặt bờ vai của nó bắt đầu nức nở.

Vô lại, người, người không thể chậm lại một chút sao ?

Nó động thân tiến vào làm thắt lưng từng đợt co rút kịch liệt, đành phải cắn bờ vai nó thở dốc. Ngồi trên người nó lại hoàn toàn bị động mặc nó tiết tấu cao thấp dao động, bên trong lại bị thứ cứng rắn nóng cháy không chút lưu tình kịch liệt va chạm làm cho người tôi không thở nổi muốn ngắt đi, trừ bỏ việc mất mặt ôm lấy cổ nó nức nở, dường như không có cách nào khắc chết được cảm giác đáng sợ này.

“Anh, rất thích anh....”

Cái câu này, cho dù biết là đang dỗ người ta, nghe cũng làm cho tim ngừng đập.

Bên trong kịch liệt giao triền, tôi dường như bắt ri bắt giác mà bắt đầu đáp lại nó, lúc cuồng loạn tiếp cận cao trào, thậm chí còn khóc thút thút chủ động hôn bờ môi của nó.

Ai, kỳ thật, Lạc Thiệu Cung..... Tôi cũng không biết tôi bị sao hình như bắt đầu trở nên là lạ..... Tôi sinh bệnh sao ?

Kết quả..... Kể bị thương lúc thi đấu, vốn nên sức cùng lực kiệt rõ ràng là Lạc Thiệu Cung, cuối cùng dọa người té xỉu, bị ôm đến ngồi taxi về nhà, lại là tôi =.=

14. Quyển 1 Chương 14

Chương 14

Không biết có phải do thắng trận đấu hay không, Lạc Thiệu Cung liên tục vài ngày nay tinh thần rất tốt, cảm hứng tăng vọt, biểu hiện ở chỗ nó cứ tối là lén chạy vào phòng tôi, vừa đắp vừa xoa đem tôi quăng lên giường.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng khí lực không lại nó, nhìn đến bộ dạng bĩu môi đáng thương cũng luôn nhũn ra (giống như tôi đang nói về kẻ cứ mắc sai lầm, bị cùng một loại kỹ xảo lừa lọc), hơn nữa..... thói quen sau này, thân thể đối với sự tình này, đã hoàn toàn không bài xích, cho nên phần lớn (hoặc là tất cả), đều cho nó thực hiện.

Còn hơn cái vẻ mặt thần thái tung bay của Lạc Thiệu Cung, sắc mặt của tôi lại âm đạm như tức trực bên linh cữu.

“Hội trưởng có phải có bạn gái không ?” Lúc ở căn tin Đan Thực đột nhiên tò mò, “Mày có nghe nói không ? Tất cả mọi người đang đồn đại....”

“Cái gì ?”

“Ồ, mày hoàn toàn không biết sao ? Ngày hôm qua một nàng năm nhất đến thổ lộ đã bị cự tuyệt, nghe nói là chính miệng hội trưởng nó cho cô bé nghe là cậu đã có đối tượng muốn làm quen. Mày là anh trai hội trưởng ! Cậu ấy lại không nói với mày à ?”

“Không..... có.” Tôi khô khốc.

“Phải không ? ..... Chắc là lúc rảnh cậu ta sẽ nói cho mày.” Biết rõ tôi thực để ý đến quyền lợi làm anh, Đan Thực vỗ vai an ủi tôi.

Ngạo mạn nuốt nuốt miếng cơm, món cá đơn giản ăn đến lúc trong căn tin mọi người đi hết vẫn còn hơn một nửa.

“Anh !” Thanh âm rất sung sướng của Lạc Thiệu Cung, “Nơi nơi tìm không thấy anh, hóa ra còn ở đây ăn cơm trưa à.”

“Ừm.” Tôi thanh tỉnh lại tinh thần đánh giá nó, không giống lắm, nói như thế nào nhỉ, Lạc Thiệu Cung trước kia, tuy rằng anh tuấn... nhưng chỉ là anh tuấn mà thôi, hiện tại đột nhiên trở nên..... sáng ngời, cả người như từ chỗ sâu nhất trong thân thể phóng ra ánh sáng.

Thật đúng là bởi vì đang yêu sao ?

“Thiệu Cung” Tôi cắn món ăn, “Người không phải là gặp chuyện tốt chứ ? Ví dụ như... gặp được con gái ?”

“Không có.” Nó chớp mắt nhìn tôi cười. “Người em thích nhất không phải là anh sao ?”

Cái gì chứ, lại nói hươu nói vượn sang chuyện khác ! Thích mà ta nói không phải là chuyện tình anh em.

“Tất cả mọi người đều nói người có người yêu.....”

“Em có anh là đủ rồi, trong lòng thế nào lại có người khác ?”

“Hừ.....”

Tuy rằng không có hỏi đến việc tò mò về giá trị thế nào, cơ mà nó khẳng định có để vào mắt thằng anh tôi đây, mấy lời buồn nôn cũng đủ làm tôi âm thầm cao hứng nửa ngày.

“Tiểu Hữu, em con có phải đang yêu không ?”

Buổi tối bà mẹ đột nhiên lén lút đến phòng tôi hỏi.

Ai, một phụ nữ xinh thoát tục thế nào lại, tuổi cao cũng không ngoại lệ trở nên tò mò.

“.....Không có” Tôi vừa ăn miếng dưa Hami vừa nói, cùng một ngày hai lần động tới một vấn đề , ghen một cái rồi mới trả lời, “Không thấy nó cùng nữ sinh nào đặc biệt gần gũi.”

“Không đúng, bộ dáng kia của nó, rõ ràng là bệnh trạng của ”đang yêu cuồng nhiệt.” Bà mẹ thần bí như vậy, “Con xem nó gần đây sắc mặt tốt như vậy, vừa thấy là biết đủ tình yêu làm dịu.....”

Mẹ ơi, con chỉ biết mẹ chẳng qua là người mẫu mà thôi, hóa ra còn kiêm luôn chức vụ Trinh sát đội à?

“Nhưng em con không hiểu thế nào cùng nữ sinh kết giao....” Đáng ghét, quấy rầy mình học bài, một từ cũng bói không ra nổi.

“Sao lại thế được ?” Bà mẹ xoa xoa đầu của tôi, “Tiểu Cung là nam sinh vĩ đại như vậy, như thế nào lại không có chuyện màu hồng !”

Bậc phụ huynh bình thường ai lại mong chờ đứa con đang sắp thi đại học làm chuyện xấu chứ, bà mẹ nhàm chán.

“Được rồi được rồi, nó thực được nữ sinh ái mộ, theo đuổi nó có mà xếp hàng qua ba con phố. Mẹ muốn biết thì tự mình đến hỏi nó là được rồi.” Tôi lại vui vào quyển sách.

“Mày đó, thật sự một chút cũng không đáng yêu, khó trách cũng chưa có cô nào thích.”

“Ai !” Tôi không học được, phải trở mặt.

“Con xem có phải là cái cô cùng Tiểu Cung về nhà lần trước không ? Bả vai không tồi, chân cũng dài hả ?”

“Con sao biết được.” Tôi lầu bầu.

“Tụi nó lúc đó, thật ra là rất xứng.”

”.....A’ Tôi cắn dưa Hami nói qua loa.

“Con thật sự một chút cũng không biết ?”

“Ừm.”

“Con không biết, cũng chỉ vì nó không muốn nói cho con thôi.”

“.....a.....”

Chắc là, thật sự như thế.

“Tiểu Hữu.”

“Ừm?” Tôi phục hồi tinh thần.

“Mẹ nói con hay....”

“Cái gì ?”

“Mặt con thế nào mà lại khô cứng như lá chuối tây vậy ?”

“.....” Tôi học bài, có điều chỉ chăm chỉ thôi.

“Có phải vẫn chưa tìm thấy bạn gái, bất mãn với kết quả à ?”

“Không có nha !” Tôi then quá hóa giận.

“Mày cùng Tiểu Cung đi học, trong lúc còn trẻ năm cuối phải nắm chặt thời gian để yêu đương, lưu lại kỷ niệm đẹp....”

“Được rồi mẹ à đừng dài dòng nữa !” Tôi không được ai yêu thì thế nào !

Lạc Thiệu Cung nó ở chốn phùng nguyên, có liên can gì đến tôi.

Dù sao tôi với nó, hoàn toàn..... Không có cách nào khác so là được rồi.

Nhờ bà mẹ ban tặng, buổi tối phải đi ngâm nước nóng. Nửa lời cũng nói không ra, mấy chữ càng xem càng chướng mắt, mỗi chữ đều tượng ra cái mặt của Lạc Thiệu Cung, nhìn dẹt dẹt.

“Anh”

“Oa.....” kinh hãi lấp bắp, thiếu chút nữa đem mấy quyển sách ném bậy, làm gãy cả bút.

Bọn người kia, vào phòng người khác cũng không gõ cửa sao ?!

“Xin người về trước gõ cửa trước được không !”

“Em có gõ, là anh thất thần không nghe thấy.”

“Ai thất thần, ta đang dụng công đọc sách.” Nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Anh à, anh không sao chứ ?”

“Ừm?”

“Ánh mắt sao lại đỏ tới vậy ? Khóc à ?” Nó thần tình thần thiết ghé lại gần, muốn sờ mí mắt tôi, tôi vội đẩy nó một cái : “Không có !”

“Rõ ràng là đỏ đến như vậy... Hay dùng mắt quá độ ? Muốn nhỏ thuốc không ? Em đi lấy cho anh....”

Nhìn nó bộ dạng lo lắng ngược lại càng thấy chán ghét.

“Không có việc gì.” Tôi cắn cắn ngò bít cúi đầu vào sách.

“Anh.” Nó từ sau lưng ôm lấy tôi, đem cằm gác lên vai tôi. “Anh có tâm sự à ?”

“Không có.” Tôi ghen lại, bị nó ôn nhu ôm ấp như thế, không biết vì cái gì, cái mũi lại càng đau hơn.

“Ai khi dễ anh ?” Nhẹ nhàng ở cô tôi hôn lên. “Hửm ?”

“Không có....”

“Anh trên miệng nói không có,” Lạc Thiệu Cung vừa tức giận vừa giận cười, “Nước mắt đã chảy ra rồi kìa, đứa ngốc.”

“Hạt cát thổi vào mắt.... A...” Môi bị nó nhanh chóng hôn một cái, nhất thời không nói ra lời.

“Là áp lực cuộc thi quá lớn sao ?” Ôn nhu vuốt ve cái trán của tôi.

“.....A” Kỳ thật tôi cũng không hiểu mình khổ sở vì cái gì. Lúc này không giống với trước kia bị Lạc Thiệu Cung qua mặt mà tức giận làm khí huyết dâng trào, để làm ra chuyện bi thảm. Tôi đối với thực lực của hai đứa đã sớm biết thực hết hy vọng.

Có thể, thật sự chính là áp lực quá lớn mà thôi.

“Không sao, đến lúc đó em giúp anh ôn tập, nhất định không thành vấn đề.”

“Ừm.” Tôi gật gật đầu. Tựa vào đôi vai rộng lớn kiên cố của thằng em, cảm giác kỳ thật không tồi.

Ai, Lạc Thiệu Cung thật sự là một nam nhân tốt, có thể cho người ta cảm giác an toàn, điểm này tôi như thế nào cũng kém hơn nhiều.

Ở trong lòng ngực nó làm tổ một chút, không còn thốn thức như ban đầu, thần thanh khí爽 cảm xúc vững vàng, hóa ra tên này còn có cách chữa trị an thần.

“Đúng rồi, người tìm ta có chuyện gì ?”

“A ? À.... em đêm nay cũng không được ngủ cùng anh à ?”

Tôi nhanh chóng phản ứng bắn ra khỏi lòng ngực nó, giữ khoảng cách an toàn : “Không được !”

Tuy rằng tôi thực thuần khiết, nhưng bị tôi luyện đến bây giờ, cũng không xuẩn đến mức nghĩ cái từ “ngủ” mà nó nói là tĩnh động từ đâu.

“Lần này không được sao ?” Thất vọng suy sụp.

Lúc này tôi sẽ không bị che mắt nữa đâu, nói chắc như đinh đóng cột : “Không, đi !”

Người đã có bạn gái, vì cái gì không đi tìm nàng ?

Chẳng lẽ thực cảm thấy ta là nam nhân nên sẽ không mang thai, cho nên..

Thấy tôi thái độ kiên quyết, nó cũng không miễn cưỡng, nhưng cho chút mất mát vươn cánh tay : “Vây hôn chúc ngủ ngon đi..!”

Tuy sớm biết rằng hôn chúc ngủ ngon có thể kéo dài liên tục đến mấy phút, tôi đây vô luận như thế nào cũng không thể không gật đầu.

Kết quả là vất vả lấy lại hơi, mắt đỏ bừng, cảm giác giống mới chạy bộ về. Lạc Thiệu Cung thì lại thần thái bay lên, so với tôi đang thở hổn hển đối lập như trâu với tiên.

“Anh.” Nó vui vẻ nâng mặt tôi.

Tên này khả năng hô hấp lớn đến đâu vậy !

“Tối mai chúng ta đi xem phim đi.”

A ?

“Muốn cùng anh xem phim, ở trong rạp chiếu phim có thể nắm tay nhau, xem xong chúng ta sẽ đi uống cà phê, sau đó đến bờ biển ăn đồ nướng....”

Cái gì chứ, làm, làm sao lại biến thành giống một đôi đang yêu nhau.

“Được không ?”

Bị ánh mắt mát lạnh trong suốt đây về mong chờ nhìn chăm chăm, ai cũng không có biện pháp lác đầu.

“Ừm.”

“Chúng ta ngày mai hết giờ học thì hẹn gặp nhé.”

Nó cứ tươi cười sáng loáng như vậy, làm cho tôi nhịn không được đỏ cả mặt.

Hẹn với gặp cái gì chứ đồ ngốc, chúng ta, cũng đâu phải người yêu.

15. Quyển 1 Chương 15

Chương 15

“Anh, em còn một chút nữa mới đi được, anh chờ em nhé?”

Bởi vì đã là năm ba, Hội học sinh nếu không lắm thì cũng đến lúc tuyển nhiệm kỳ mới, cuối giờ học Lạc Thiệu Cung còn có mấy việc lộn xộn của Hội học sinh phải xử lý.

“Ta về nhà thay đồ trước.” Nữ sinh Bắc Cao lấy thiết kế nổi danh yêu kiều mà nổi tiếng, được tất cả những nữ sinh trường khác hâm mộ, nhưng đồng phục nam sinh..... Nhục nói không nổi, mặc ở trên người Lạc Thiệu Cung thì chẳng khác gì hàng model đang lên, nhưng tôi mặc thì, chắc là vì rất gầy, thoát nhìn là thấy xấu, nửa điểm khí khái nam nhi cũng không có.

“Bộ dạng anh mặc đồng phục thực đáng yêu nha.” Nó cười tủm tỉm.

“Mới là lạ.” Có hơi đỏ mặt. “Ta, ta đi đến rạp chiếu phim trước chờ người là được.”

“Ừm. Em sẽ không khiến anh chờ lâu đâu, nhiều nhất là mười phút thôi.”

Về nhà thay quần áo, chào ông bố đang ôm bản bút ký đi từ trong thư phòng ra, vội vội vàng vàng lao đi, chờ ở trạm xe trước rạp chiếu phim mới phát hiện điện thoại di động còn nằm trong túi quần đồng phục.

Không mang di động thiệt bất tiện, cơ mà Lạc Thiệu Cung đến đây là có thể dùng của nó.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi có hơi làm biếng.

Hơn nữa lúc này mà về nhà, lỡ bà mẹ đang đi chụp quảng cáo trở về, chắc chắn là sẽ bị dạy cho nửa ngày.

Chắc không có gì ngoài mấy chữ “đi ra ngoài hẹn hò với ai” rồi “Cái gì? Với em mình? Con thực đáng thương, tìm khắp nơi cũng không có nữ sinh cùng mình đi xem phim”, cái lỗi tai với mấy thứ này vốn đã có dị ứng.

Thật là, bà ở nhà phải 100% là ngồi trước màn hình, tôi cùng ông ba mỗi ngày đều bị bà cầm tay cùng hai mắt đắm lệ nói chuyện với cái TV.

Đợi mười phút, chạy đi mua hai túi bỏng ngô, Lạc Thiệu Cung nói có thể vừa ăn vừa quyết định xem phim nào.

Đợi qua mười phút nữa, lại chạy đi mua kem. Nó chắc sắp đến, tốt nhất là đến trước khi kem bị chảy ra đi, bằng không tôi một mình ăn hai cây, bụng sẽ khó chịu lắm.

.....

Cái gì chứ, nếu không đến, phim sắp chiếu đó.

.....

Hẳn là..... trên đường sẽ không xảy ra chuyện gì?

Đúng là số phận, nơi nơi đều là điện thoại công cộng, tôi lại không mang theo cuốn danh bạ trên người.

.....

Cầm hai túi bỏng, một mình đứng ngơ ngác ở rạp chiếu phim đã muốn bắt đầu chiếu, bộ dạng thật ngu xuẩn. Lạc Thiệu Cung, người nếu không đến, ta sẽ trở mặt đó.

“Anh !”

Tên này, cuối cùng còn dám tới, muộn đến vậy cũng thật quá đáng !

Tôi dẫu dẫu môi, nhìn nó chạy vội vàng chạy lại, tâm tình có khá hơn một chút.

Đi xem phim, rồi cùng đi cà phê ăn điểm tâm thôi.

“Anh, chúng ta về nhà đi.”

“A?” Tôi không phản ứng lại, chỉ cầm cái túi ngăn người.

“Thật có lỗi, khiến anh chờ lâu như vậy. Trong nhà đột nhiên có khách....” Nó gãi đầu. “Chỉ có thể thay đổi kế hoạch phải về nhà trước. Gửi tin cho anh, còn tưởng anh đã nhận được, nào biết đợi đến nửa ngày cũng không gặp được anh trở về. Nghĩ đến anh sẽ sinh khí... sau lại gọi điện thoại, vẫn không ai bắt máy, mới đoán anh không mang di động theo, thực xin lỗi....”

“A.....”

“Đứng lâu như vậy, chân chắc phải mỏi lắm?”

“Không sao....”

“Thực xin lỗi..... là em không tốt, anh đừng giận, lần sau tuyệt đối không có chuyện này.”

Lần sau à.....

Bỗng đã bị yếu, đành phải vất đi. Yên lặng theo nó lên xe, trong lòng không biết vì cái gì lại thấy trống vắng. Chắc là đã đói bụng, ừ, đã đói bụng rồi, cảm xúc dễ bị phát sinh. Về đến nhà..... đêm nay không phải có khách sao, có khách thì chắc có tiệc lớn..... ăn đồ ăn ngon đến dạ dày tắc luôn, tinh thần sẽ phấn chấn.

“Đúng rồi, khách nào vậy ?” Ngồi kế bên nó, bắt tay vòng qua đầu gối, ngẩng đầu nhìn nó.

“A.... Một.... người bạn.”

Ấp úng, người trong lòng có quỷ à?!

Vào phòng khách, nhìn thấy bà mẹ đang nói chuyện với một cô gái xinh đẹp, tôi hớp một ngụm không khí.

Không phải đâu, chỉ là một cháu gái nào tới thăm thôi....

Đẹp đến vậy, khó trách ngay cả ông ba suốt ngày ngồi trong thư phòng hơn mười sáu tiếng mỗi ngày cũng phải tự mình ra tiếp.

Đổi thành trước kia, nếu nhìn thấy mỹ nữ hào quang lấp lánh thế này, phản ứng bình thường của tôi cũng như Đan Thực là nhìn đến si ngốc. Cơ mà hôm nay....

Không biết nào bị mất cái gì, lại một chút cao hứng cũng không có.

“Tiểu Hữu.” Bà mẹ tìm cơ hội tới gần tôi huých cánh tay, vẻ mặt ba tám như thế. “Đúng thế, nhất định là người này !”

“Cái gì ?” Không có xác định chủ ngữ vị ngữ gì hết, làm sao biết mẹ đang nói cái gì?”

“Bạn gái của Tiểu Cung !”

“.....” Cảm thấy não vừa khôi phục lại một chút, lại bị phản ứng thành ngơ ngác.

“Thế nào, rất xứng đôi cùng Tiểu Cung?”

“Cái gì chứ, bạn bè bình thường thôi mà, cô ấy không phải chỉ đến hỏi bài thôi sao ?” Phản xạ có điều kiện liền nhảy dựng lên phản kích.

“Nói con ngốc thật đúng là không phải ngốc bình thường,” Bà mẹ hung tợn dùng ngón tay chọc vào trán tôi, “Hỏi bài không ở trong trường học hỏi, cố ý chạy đến nhà của chúng ta à ? Nếu không phải, nghe thật khó tin ?”

Cho xin đi, mẹ dắc ý cái gì, dài dòng văn tự cái gì, con thế nào mà học được mẹ!

“Tuyệt đối là bạn gái của Tiểu Cung, Tiểu Cung trước khi đi tìm con, cùng cô ta nói chuyện rất vui.”

“Được rồi được rồi, chúc mừng mẹ nha, có thể nhanh nhanh làm bà nội” Bụng dường như càng ngày càng đói đến khó chịu.

Tên kia, quả nhiên là có cặp bồ, còn chết không thừa nhận, tính cái gì chứ.

Hóa ra lúc tôi giống như đứa ngốc chờ đợi, nó là đang ở cùng bạn gái.

“Bà nội, bà nội ?!!! Mẹ còn trẻ như vậy, con gọi mẹ là bà nội à?!!”

“Anh, mẹ, lại đây ăn cơm chiều đi.” Lạc Thiệu Cung ngăn lại đúng lúc nỗi đau đang phát tiêu đích bá vương long của tôi.

Ừm, đúng vậy, bạn gái, đương nhiên là phải quan trọng hơn.

Cho dù có thất hứa đi xem phim với tôi, cũng không có gì kỳ quái.

Mấy kẻ đang yêu, đều là như vậy.

Nhưng.... nếu đã muốn có bạn gái, vì cái gì còn muốn làm chuyện đó với tôi mỗi ngày ? Muốn giải quyết, tìm nàng không phải tốt lắm sao?

Chẳng lẽ thật sự là bởi vì, con trai sẽ không mang thai, liền.....

Là vì là anh ruột người, ở cách vách, muốn dùng là được, so ra cũng tiện hơn à?

Hay là bởi vì, loại chuyện này, sợ tổn hại danh dự của con gái, mượn tôi làm thể thân?!

Lúc ngẩng đầu lên lại thấy ngay ánh mắt của Lạc Thiệu Cung, tôi lãnh đạm quay đầu đi chỗ khác.

“Tiểu Hữu, con ăn chậm một chút, còn giống cái gì?” Trên bàn cơm bà mẹ nhện không được lại bắt đầu dạy dỗ.

Đứa con thất bại tôi đây công năng lớn nhất chính là thay nàng cung cấp những tư liệu sống để bà lão nhai đến vô tận.

Tôi đói đến khó chịu, đương nhiên chỉ lo vùi đầu vào ăn.

Lại không giống tôi, miệng phải ăn cơm, muốn nói nói, còn muốn cười, vội đến vội đi, lại ăn đến nhả nhận.

“Hạt cơm vãi ra bàn rồi kìa, cẩn thận một chút!”

Lão thái bà, đừng có dài dòng nữa!

Cô gái xinh đẹp cười cười, phủ ở bên tai Lạc Thiệu Cung không biết khê nói cái gì, Lạc Thiệu Cung cũng phối hợp mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn tôi.

Làm gì? Cười bộ dạng ăn cơm thô lỗ của ta à? Các người không biết trên bàn ăn cơm mà châu đầu ghé tai cũng thực thất lễ sao? Trước khi cười người thì tự xem bản thân mình đi !

“Anh, anh ăn cơm không ăn đồ ăn à.”

Hai miếng tuyết ngư đưa vào chén của tôi.

Tôi nhanh chóng dùng chiếc đũa gạt vào chiếc hộp giấy đựng rác trên bàn, tiếp tục ăn miếng cơm khô của mình.

Động tác rất rõ ràng, mọi người hoàn toàn bình tĩnh.

“Tiểu Hữu, con làm gì ?”

“.....Con đã quên anh không dám ăn cá.” Lạc Thiệu Cung dành mở miệng trước.

Không khí dịu đi một chút.

Ừm, đúng vậy, sẵn sốc, lúc còn nhỏ, tốt đến mức không có một khuyết điểm.

Đúng là ưu đẳng.

Tôi cúi thấp đầu một chút, dùng sức nuốt vội hạt cơm trong miệng.

“Cái này là món anh thích nhất.” Ân cần gấp cho tôi một cặp thịt nhưng tôi lại cố ý bác đi.

“Thiệu Cung, bạn thật quan tâm đến anh mình.”

.....hả, người, muốn thể hiện sự săn sóc của mình, cho ai xem vậy ?

“Con ăn no.” Cơm trong chén ăn sạch sẽ, còn lại những món Lạc Thiệu Cung gấp cho ta động còn chưa động qua.

“Cũng đừng lên lầu, ra trước ngồi đi, chẳng phải phải ăn trái cây sao.”

Tôi chỉ ngồi yên trên một sofa không xa, yên lặng ăn cam, ngẩn người nhìn màn hình.

Cam thiệt dở, chương trình TV cũng chẳng hay ho, khuôn mặt tươi cười của Lạc Thiệu Cung càng chướng mắt.

Kim đồng hồ như thế nào lại chậm tới thế.

Chờ đến khi nữ sinh kia vào đề, muốn cùng Lạc Thiệu Cung vào phòng cùng nó học bài, trọng trách tiếp đãi nàng liền toàn bộ rơi vào Lạc Thiệu Cung, mấy người thừa cuối cùng cũng có thể đi ra. Tôi mang một bụng đầy cam, tập tễnh đi qua người bọn họ, lên lầu về phòng mình.

16. Quyển 1 Chương 16

Chương 16

Đầu óc vốn đã không tốt, đêm nay tâm trạng lại càng hồng hồng, làm hai giờ mà còn đấu với cùng một trang bài tập, bà mẹ lại vô thanh vô tức đẩy cửa tiến vào, cười đến vẻ mặt gian ác.

Biểu tình này mà bị người ta thấy, bà sớm không cần lăn lộn trong giới quảng cáo.

“Làm gì ?” Tôi sớm đoán được nên đã đóng cuốn bài tập lại, chuẩn bị tâm lý phải ngâm nước nóng cả đêm.

“Tiểu Hữu, nói xem, cô ấy có thể lưu lại qua đêm không ?”

“.... Bà mẹ, mẹ cũng đang đi quá giới hạn cho phép đó ?” Ông ba có bà mẹ nhảm chán thế này, kỳ thật cũng thật đáng thương.

“Mẹ cũng cởi mở lắm, đối với loại chuyện này không phản đối.” Phụ huynh bình thường ,đều hẳn là phản đối mới đúng ?

“Chỉ cần Tiểu Cung cẩn thận một chút thì tốt rồi, không biết có phòng bị cái này không ?”

Nhìn thoáng cái hộp trên tay bà mẹ, tôi hít sâu hai cái mới nhận được : “Mẹ, mẹ thực là bát quái, lo lắng tới vậy thì trước tiếp mang đến phòng nó giao cho tụi nà, không phải được rồi sao ?”

“Nói vậy cũng đúng.” Bà mẹ mặt mày hớn hở. “Mẹ vẫn cảm thấy giáo dục cho tuổi dậy thì vẫn thực cần thiết, hai đứa tụi bây vẫn chưa từng có kinh nghiệm kết giao với nữ sinh, mẹ thực lo lắng. Nhất là Tiểu Cung, đừng nhìn nó bộ dạng mười phần vẹn mười, gặp người mà mình thích thật, cũng sẽ bản thủ bản cước, lần đầu tiên nhất định thực khẩn trương.....”

.....Mẹ yên tâm đi, Lạc Thiệu Cung nó..... Đã sớm lấy con làm thí nghiệm, luyện tập đủ rồi.

Lên giường ngủ sớm, máy lạnh hình như có vấn đề, oi bức đến muốn chết, lăn qua lộn lại cũng ngủ không được. Thật muốn chết, bà này thiệt không xứng chức bà chủ gia đình, ngày mai lấy tiền tiêu vặt của mình gọi người đến sửa.....

Mơ hồ nghe được tiếng mở cửa cách vách phòng cùng thanh âm nói chuyện. Lạc Thiệu Cung không giữ cô kia lại qua đêm sao ?

A, dù sao, cũng không liên quan đến mình.

Trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Nghe được thanh âm cửa bị đẩy ra, tôi thật sự hận cái phòng này khóa chết cũng không có, chẳng có thiết kế cho không gian cá nhân, không có quyền riêng tư gì hết, xem ra trừ bỏ tiền tiêu vật sửa máy lạnh, còn nên gọi người đến thay mình nạp lại khóa.

“Anh, anh đang ngủ à ?”

Đang ngủ đang ngủ, người đừng làm phiền ta, ta không muốn ngày mai lại bị thâm mắt đâu.

Tôi ngừng thở không rên một tiếng, âm thầm cầu nguyện nó đi mau đi. Nào biết, sau tiếng cửa, người này tiếng bước chân chẳng những không có biến mất, ngược lại còn càng ngày càng gần.

Bị cánh tay thon dài hữu lực ôm tới, tôi cơ hồ nghĩ muốn đá người.

Người lại muốn làm cái gì ?!!

“Anh...” Cảm giác được nó đã lên giường, tôi cắn cắn nhằn nại không đá nó.

“Thật sự đang ngủ sao ? Đang ngủ em cũng muốn đem anh hôn cho tỉnh.”

Vừa rời bạn gái, liền xoay người như không có việc gì đối với thằng anh nói mấy chuyện này.....

Nó thế nào lại vô sỉ như vậy ?

Môi thật sự dùng sức bặm lại, tôi bắt đầu phản kháng, kịch liệt đá đánh, nó không sao dễ dàng chế phục giống như bình thường, đành phải không tình nguyện buông ra, cười cười mở miệng nói : “Anh à, anh đang giận em sao ?”

Thình lình xuất hiện một ánh sáng mãnh liệt, ánh mắt không thể thích ứng liền che lại, ngay sau đó lại bị nó nhân cơ hội ôm chặt lấy.

“Có phải đang sinh khí hay không ? Hừm ? Nói thật nào !!”

..... Nếu cảm thấy được ta đang giận người, vậy người còn vui vẻ cái gì ?

“Không có,” Tận lực dùng âm thanh bình tĩnh trả lời nó.

“Nói dối, anh cả đời hờn dỗi, sẽ đem cơm nuốt vào.” “Dần dần mở to mắt sẽ thấy gương mặt tươi cười trong suốt của nó.” Là vì chuyện thất hứa buổi tối sao ? Em đã nói là sẽ thiếu anh, được không?”

Cho xin đi, người loại này cười cười, căn bản nửa điểm thành ý cũng không có.

”Nói không giận tức là không giận !” Nổi giận dùng dùng rống lên, dường như không có sức thuyết phục.

Tôi nói cũng đâu có sai sự thật, chẳng việc gì phải keo kiệt chú ý đến việc nhỏ đó.

Nhưng vì....

“Thế thì vì cái gì lại không vui ?” Nó như thể nào tươi cười càng lúc càng lớn ?

Tôi khó hiểu nhìn nó.

“Anh à,” nó để sát vào lỗ tai tôi. “Anh sẽ không..... ăn dấm chua chứ ?”

.....Cái gì ???!!!

Vượt qua phạm vi lý giải làm cho tôi ngây người một lát.

“Có phải hay không ?”

Rốt cục đã tiêu hóa xong hàm nghĩa của hai chữ kia, tôi cắn răng nhìn khuôn mặt tươi cười của nó,

Ghen ?

Người có ý gì ?

Người cho la, tùy tiện ai, cho người ôm hạ thân hai cái, sẽ mê người đến nỗi tử tâm à ?

Khoe ra mị lực của mình, cũng phải có chừng mực !

“Thật có lỗi.” Tôi âm điệu nhưa nhưa nói. “Ta không phải biến thái, đối với con trai không có hứng thú.”

Đôi tay đang vuốt ve lưng tôi của Lạc Thiệu Cung đột nhiên ngừng lại, cứng ngắc một lúc, thanh âm có điểm bất an : “Anh, anh nói dối cái gì, anh lại nói đùa đó à ?”

Cái gì ? Tất cả mọi người đều biết tôi chỉ thích nữ sinh.

“Ta nói thật.” Vẻ căng thẳng của nó làm tôi nghi hoặc.

Hai tay đột nhiên nâng mặt tôi, buộc tôi đối diện gần với nói.

“Anh, anh có biết mình đang nói cái gì hay không ?”

Thật..... ánh mắt thật nghiêm khắc.

Đối với người chẳng lẽ nói sai sao ?

Tôi bị nó đè lên có lúc nào mà không có phản kháng, cũng không có nghĩ tôi thích bị người khác đối đãi như vậy. Tôi chỉ là một nam sinh bình thường, như thế nào sẽ có loại ham mê này ? Hay là, nó bởi vì tôi trước kia không phản kháng, lập tức cho rằng tôi là loại người này, nó không cần có trách nhiệm, cho nên mới không kiêng nể gì đối với tôi....

Trong lòng có hơi khó chịu. Dùng sức thẳng thẳng cổ : “Ta đương nhiên không thích con trai. Người không phải hiểu lầm ta chứ ? Mới...”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị nó mãnh liệt ngăn chặn môi. Lần này so với lúc trước thì thô bạo dã man hơn nhiều, hoàn toàn không phải là những nụ hôn sâu ngọt, mà là dùng sức cắn phá. Môi tôi trở nên đau đớn, theo bản năng kịch liệt giãy dụa, cơ hồ không có không khí.

Tôi bị đến mức nước mắt đều nhanh chóng chảy ra ra, nó hơi bình ổn, chậm rãi buông ra.

“Anh” , nó dùng ngón tay vén mái tóc rối trên cái trán lấm tấm mồ hôi, hết sức chuyên chú nhìn tôi, “Về sau đừng đùa kiểu này, không buồn cười đâu.”

Khó khăn thở hổn hển trong chốc lát, tôi kích động cả lên : “Ta mới không hay nói giỡn ! Ta nói thật, căn bản không thích nam nhân, ta cũng không phải đồng tính luyến ái, ta chỉ thích con gái, người không phải hiểu lầm rồi chứ ? Người hiểu lầm chứ gì ? Ta chỉ biết, người.....”

Miệng lập tức bị bưng kín. Vẻ mặt của nó thoát nhìn có chút làm cho người ta phải sợ hãi.

“Anh nói bậy bạ gì đó ? Anh không phải cũng thích em sao ?”

Tôi nói không nên lời, gấp đến độ chỉ có thể liều mạng lắc đầu.

Đối với người chỉ là tình cảm anh anh em em mà thôi, cùng cái loại sự tình này, căn bản không có liên hệ đúng không ?

“Nói gì buồn cười, không thích em, còn cùng em làm tình như vậy ?”

Kia đều không phải là chỉ mình người muốn làm sao ? Ta chỉ... muốn làm một người anh tốt, lại dung túng người quá....

Tôi cố gắng lắc đầu, dùng ánh mắt giải thích.

“Không phải như thế đi, anh ?” Thanh âm của nó hơi khàn khàn. “Anh cũng thích em, em cảm giác được mà. Em rõ ràng, là cảm giác như vậy mà.”

Không đợi tôi phản ứng, thân thể nó lao đến, khiến mặt tôi ép xuống giường.

“Lạc Thiệu Cung, người làm gì ?” ! Vừa tức vừa vội, sợ bị ba mẹ nghe thấy, chỉ có thể hạ giọng gào lên với nó.

Quần ngũ bị xả xuống dưới, nụ hôn lạnh lẽo thuận theo tai lan tràn xuống phía dưới.

“Em chứng minh cho anh xem.” Nó mơ mơ hồ hồ tàn sát bừa bãi trên người tôi, áo ngủ cũng sớm bị mở phẳng, tay nó dùng sức vuốt ve ngực cùng thắt lưng. “Chứng minh... anh thích con trai.....”

“Mới không phải !” Tôi tức giận không thôi, miễn cưỡng ra sức đá đánh. “Ta mới không thích ! Mau dừng tay cho ta !”

Tuy rằng không ngừng chống cự, nhưng với phương thức kỹ xảo vui đùa tình ái quen thuộc này của nó, vẫn nổi lên phản ứng rất nhanh.

“Đúng không ? Anh thích mà.” Nó ngăn chặn cơ thể tôi vận vẹo, tay ở giữa hai chân chà xát, “Không thích, tại sao lại có thể như vậy ?”

Tôi cảm thấy thẹn đỏ mặt lên, giấy dựa vô ích.

Sỉ nhục nhất là, bị nó tách chân ra, từ sau lưng mạnh mẽ tiến vào, tuy rằng cảm thấy đau, nhưng khoái cảm lại như thế nào cũng không xem nhẹ được. Bị áp chế lần lượt xỏ xuyên qua, miễn cưỡng kháng cự, thân thể bên trong đang kịch liệt lay động đang nhanh chóng trở nên nóng bỏng, nó đi vào chỗ sâu nhất làm tôi không chịu thua kém phóng ra.

Lạc Thiệu Cung ở dưới bầu chặt thắt lưng của tôi đang mạnh mẽ co rút, tôi chỉ có thể vô lực đem mặt chôn vào trong đầu gối, bị bắt nhận lấy dị vật xâm lấn, khó khăn nức nở, thân thể không thể ngừng run rẩy cùng hưng phấn làm cho tôi cảm thấy được càng bị thăm.

“Anh....”

Cảm giác vật cứng đỉnh đến tràng đạo làm cho tôi co rút lại.

“Thực thoải mái đi ?”

Liều mạng nghĩ muốn lắc đầu phủ nhận, biểu hiện của thân thể lại căn bản không che giấu được.

“Thích không ? Anh thực thích ? Anh kỳ thật là thích em mà ?”

Luật động lại còn tiếp tục, tôi cắn đầu gối, cúi đầu nức nở, nói không ra lời.

Chờ nó rút ra, tôi suy yếu xụi lơ, vừa động dậy liền cảm thấy được có chất lỏng nóng chảy từ phía sau dũng mãnh tiến ra, phía trên cũng đã ẩm ướt một mảnh.

“Anh à”

Mặc dù có khoái cảm, nhưng, là bị cưỡng bức.

Tuy rằng bị cưỡng bức, nhưng.... nhưng có khoái cảm.

Cảm giác xấu hổ mãnh liệt làm cho tôi không ngóc đầu lên nổi.

“Anh....”

Lúc này, gọi tôi như vậy, nghe, chỉ cảm thấy càng chói tai,

“Anh xem, anh thích mà, đúng không ?”

Người muốn chứng minh điều này, có ý nghĩa gì ? Chỉ vì thế, sau này có thể không hề cố kỵ làm nhục ta sao ?

Nó tiếp tục ở trên lưng tôi nóng bỏng hôn môi, cánh tay tiến đến trước ngực, muốn ôm lấy tôi. Tôi dùng sức lực còn sót lại không ngừng giãy dụa, thanh âm bất tri bất giác mang theo chút nức nở : “Lạc Thiệu Cung, người nếu.... nếu còn xem ta là anh, liền dừng tay cho ta !”

Nó ngừng lại, trầm mặc một lúc, rõ ràng nói : “Em cho tới bây giờ không xem anh là anh trai cả.”

Cái..... gì ?

“Em cũng chưa bao giờ hy vọng anh là anh của em.”

.....

Rốt cục, nói thật sao ?

Người quả nhiên, giống như điều ta vẫn âm thầm tự ti, cảm thấy được, kẻ như ta, không xứng làm anh người ?

Người quả nhiên...

Kia vì cái gì không nói sớm ?

Nếu sớm nói ra, ta đã không dùng cái giống như hài kịch, cứ liều mạng cố gắng như vậy, muốn làm thật tốt một chút, muốn người tôn kính ta một chút..... Thân cận ta một chút.....

Thậm chí xuống đến mức, nghĩ muốn duy trì mối quan hệ vất vả lắm mới hòa hợp được, liền cam tâm dùng thân thể làm công cụ cho người giải quyết nhu cầu.

Còn tự cho là đúng rằng người đã thừa nhận ta, nguyên lai đều chỉ có ta tự theo ý mình thôi.

Người sớm nói một chút, người chưa bao giờ muốn thành anh vô dụng này, có phải tốt rồi không ?

Ta cũng không muốn tiếp tục vở hài kịch dối trên gạt dưới này.....

“Buông.”

Thanh âm khàn khàn.

“Anh ?”

“Người đi ra ngoài cho ta.”

“.....”

Ở trước mặt nó khóc thảm đến vậy, thật sự thực mất mặt. Đối với người cũng không chế không được.

Ra sức diễn đến khi bộ kịch kết thúc, mới phát hiện là bản thân chỉ vào cái vai hề dư thừa.

“Đi ra ngoài. Ta về sau..... không muốn gặp người.”

17. Quyển 1 Chương 17

Chương 17

“Tiểu Hữu, em con gần đây gầy kinh khủng, con có biết xảy ra chuyện gì không ?”

Bà mẹ kỳ quái đặc biệt thích tìm tội hỏi thăm mấy tin tức nhỏ, hỏi trực tiếp người ta không rõ ràng hơn sao ?

Nói trắng ra, kỳ thật ông ba bà mẹ đều sợ Lạc Thiệu Cung, ai bảo nó luôn có gương mặt nghiêm nghị, lại một bộ thần thánh không thể xâm phạm. Mọi người phía sau phía trước có thể xao đầu tôi, véo mặt tôi, nhéo mũi, nói chút lời không che đậy khiến tôi nước mắt lưng tròng, nhưng tuyệt đối không ai có can đảm trước mặt Lạc Thiệu Cung chọc một ngón tay.

“Không biết.” Tôi cúi đầu cố gắng chuyển tâm làm bài tập.

Từ ngày đó về sau, tôi vẫn tránh nó, đi đường chỉ nhìn mũi chân, ăn cơm thì chăm chăm vào chén cơm, nhìn thấy bóng dáng của nó liền cúi đầu, nghe được thanh âm của nó liền quay đầu, nửa câu nói cũng chưa từng cùng nó nói qua, tin tức bất quá gì của nó, cũng không truyền vào trong lỗ tai.

Kỳ thật... Cũng không phải cùng nó đấu khí, tôi rất muốn lòng dạ rộng lớn làm ra vẻ không có việc gì, dù sao đã bị nó đả kích khi đến mười sáu năm, đã sớm thành thói quen, nhưng, từ sau khi trải qua thời gian này, tôi dường như trở nên không giống với trước kia.....

Nhìn đến mặt của nó, trong lòng liền lộn xộn không thoải mái, bị nó nhìn chăm chăm, trong đầu liền trống rỗng, ngay cả nghe thanh âm của nó tim cũng đã đập đến mức khó chịu.

Cứ như vậy, căn bản không nói thành lời.

Tôi chỉ là một thí sinh với thành tích sinh tử ba năm cấp ba, trong khi giấy chết trong nhà lại có một kẻ thiên tài không cần đụng đến sách cũng có thể đậu đại học T, vạn nhất thi rớt, tôi tám phần là trong lòng luẩn quẩn.

Hơn nữa lần này, mục tiêu của tôi cũng thẳng tiến đại học T.

Lúc ở nhà tuyên bố quyết tâm này, ông ba đang ôm bản bút ký vùi đầu vào máy tính liền chạm rớt dây điện, bà mẹ đang cầm và cạo trên tay cũng không lên trả lời mà đánh rơi, làm hại cả nhà bữa tối chỉ ăn được nửa chén, chỉ có Lạc Thiệu Cung vẫn như bình thường, ngồi ngay ngắn ngẩng đầu nhìn tôi, trên mặt không có biểu tình gì, một lát sau ông ba liền ôm bản bút ký khóc thét lên, bà mẹ luống cuống tay chân chạy đến an ủi, nó lại nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng mỉm cười.

Không biết nó đang cười cái gì. Đúng vậy, thành tích hiện tại của tôi, đậu đại học T có hơi không biết tự lượng sức mình, cùng nó đến đại học T của những thiên tài hoàn toàn không thể so bì. Thế thì thế nào, tôi tuy vào không nổi trường ưu tú nhất, nếu liều mạng cố gắng, mặt khác trúng tuyển tuyển dưới, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Ít nhất..... nó trước kia đã an ủi tôi như thế.

Ở trong trường học xong lớp thực nghiệm, từ phòng thực nghiệm đi ra, cúi đầu nhìn mũi chân chăm chăm đi về phía trước.

Hạ thấp mắt không xem người ta đi qua, có rất nhiều cái hay, ví dụ như tránh cùng người khác tiếp xúc ánh mắt (nhất là Lạc Thiệu Cung), có thể tránh được nhiều phiền toái.

Đương nhiên, cũng rõ ràng là có chỗ hỏng, ví dụ như....

Mặt đánh thật mạnh vào cái gì đó cứng ngắc, tôi “Ô” một tiếng che mũi, Xong rồi, sụp xuống, tôi đã mất cái mũi xuất chúng....

“A, là cậu à !” Thanh âm sang sảng lại tục tằn.

Đại tinh tinh....

Đúng rồi, lớp tiếp theo sử dụng phòng thí nghiệm giống năm cấp hai.

“Đúng lúc thật, tôi có lời phải nói với cậu....”

Vừa lúc ngẩng đầu, thấy Lạc Thiệu Cung ôm đồng văn bản mặt vô cảm hướng đến nơi này. Nó quả nhiên là gây, ngũ quan rõ ràng càng thêm rõ, ánh mắt đen tối đến dọa người. Không cần thận đối diện với tầm mắt của nó, chân tôi so với đại não còn phản ứng nhanh hơn.

“A, cậu chạy cái gì ? Có thể cùng tôi nói chuyện là một loại vinh quang đó !”

Người đem loại vinh quang này ban cho mấy đứa như Đan Thực đi.

Nhưng áo lại bị giữ lại không động đậy nổi, tên tinh tinh này không phải cạy mạnh bình thường đâu !

“Buông !” Tôi nuốt nước miếng, hoang mang rối loạn mở lớn thanh âm kháng nghị. Tinh tinh cư nhiên chặn ngang khiêng tôi lên (người muốn khiến ta chạy đi đâu ? Làm cái gì ? Các người không phải tiếp tục học sao ?) mấy đàn em bên cạnh đã chú ý vào chúng tôi, tôi cũng không muốn bởi vì dạng này liền bị tinh tinh mưu sát đâu !

“Tân Hân, thả anh ấy xuống.”

Thanh âm thật nghiêm khắc.

Gì ? Lạc Thiệu Cung ?

“Thiệu Cung, tôi muốn hỏi cậu ta...”

“Tôi bảo cậu thả anh ấy xuống !”

Ừm. Biểu tình thật đáng sợ.

Chân hạ mắt đất, lòng tôi đập loạn, cũng không quay đầu lại nhanh như chớp chạy đi thật xa.

Ừm, không phải sợ Lạc Thiệu Cung, thuần túy chỉ là vì tiết sau là của ông thầy vật lí nghiêm khắc, tới muộn sẽ bị chết thảm đó..... mà thôi rồi.

Đan Thực nói tan học sẽ mời tôi đi ăn đá bào. Áp khí thấp, tích tụ mưa lớn mà lại hầm, trời thì cứ mờ mịt, âm u không một kẽ hở, lũ học trò trong phòng học đều mồ hôi đầy người. Đi ăn hai chén đá bào lạnh lạnh, có lẽ sẽ giải nhiệt, thoải mái một chút.

“Làm gì mà cứ nhích tới nhích lui, bộ cái ghế sẽ cắn mày à ?”

Vừa vào là Đan Thực lại bắt an hết nhìn đông lại nhìn tây, hại tôi cũng không thể chuyên tâm xem đá bào. Mời ăn đá bào thôi mà, làm gì căng thẳng vậy, quý hẹp hòi.

“A, bắt được rồi ! Xem cậu lúc này chạy đi đâu !”

Một bóng đen từ không khí bay đến, như điều hâu bắt gà con liền nắm lấy bả vai tôi.

Vừa thấy tư thế giống vua rừng rậm, biết ngay là đại tinh tinh.

“Làm gì ! Buông tay !” Người muốn ăn cướp à ? Tôi liếc mạng vắn vẹo ở trong đôi bàn tay thép nguội của nó. Ai ai ai, xương cốt cũng bị bóp nát.....

“Ô, thật có lỗi, Thiệu Hữu, tao có việc đi trước.” Thằng bạn ngồi cùng bạn không chút nghĩa khí hoang mang rối loạn cầm cái túi xách lên chạy đi.

Hả ? Người thấy chết không cứu.....

“Đa tạ, bạn Đan Thực.” Tinh Tinh ghé tởm hôn gió một cái.

Cái gì ?

Cái thằng ngu đàn cùng bàn của tôi thế nhưng cùng tên người nguyên thủy này hợp mưu sao ?

Nó cư nhiên vì một con tinh tinh mà bán tôi !

“Là tôi kêu cậu ấy lừa cậu tới đây. Ai bảo cậu vừa thấy tôi là bỏ chạy.” Tinh tinh đem tôi nhét vào trong ghế, sau đó khí thế mười phần khoan tay lại, đặt mông ngồi đối diện với tôi ngăn chặn đường đi.

..... Ai thấy người là bỏ chạy chứ, ta là nhìn thấy Lạc Thiệu Cung sau lưng người mới chạy bán mạng, thành ngữ “Cáo mượn ai hùm” người chưa từng nghe sao ? Không ngờ người lại là đứa đứng đầu bảng quốc văn năm hai đó.

“Người.... người muốn gì ?” Được rồi, tôi thừa nhận.... Tôi nhát gan sợ phiền phức, thế khí thế ác liệt là khuất phục, nói cũng không dám nhiều lời một câu.

“A ? Không có gì, mời cậu ăn đá bào thôi !”

Phải, phải không đó ?

Bởi vì là tên tinh tinh lắm võ thừa lực vẻ mặt sát khí mời khách, tôi chỉ có thể cầm đầu cầm cổ ăn đá bào.

“Tôi nói này.....”

“Ừm ?”

“Cậu với Thiệu Cung làm sao vậy ?”

“..... Không có gì” Cúi đầu ăn đá bào. Cái mũi đột nhiên thấy chua chua.

“Hai người chia tay à ?”

Người bị đàn à ! Cái loại chia tay chỉ dùng cho người yêu thôi. Tiếng Trung căn bản không có khó vậy đâu.

“Lúc trước không phải đang cặp nhau rất vui vẻ sao ?”

Sắc mặt cái, ngẩng đầu cảm tức nhìn nó, lời nói không có căn cứ này, là ai nói cho nó ?

“Cơm có thể ăn bây, nói không thể nói lung tung !” Đừng tưởng rằng người khổ người bực con thì ta sợ người.
“Ta cùng với nó.... căn bản chính là... quan hệ anh, anh em mà thôi !”

“Gi ? Anh em mà thôi ? Các người không phải đã sớm lên giường rồi sao ?”

Giọng điệu của Tinh tinh liền vang dội làm tiếng nhạc bị át đi, một câu nói ra làm chấn động, cả phòng ông ông như có tiếng vang.

“Người im miệng cho ta !” Tôi hôm nay trở thành tiêu điểm của toàn trường, hận không thể đem đá bào đập mặt ông đổ lên đầu nó.

Lạc Thiệu Cung tên vô lại ! Lại đi nói khắp nơi !

Loại chuyện này.... Thân là con trai, lại trở thành đồ dùng như con gái.... loại chuyện làm cho ta xấu hổ này, người cư nhiên, đi nói với người khác sao ?

Người bảo ta về sau, trước mặt bọn họ, như thế nào ngẩng đầu lên được ?

Cho dù thằng anh ta đây không đáng để vào mắt, người cũng không cần..... như vậy, không hề có kỵ, đường hoàng với chung quanh sao.

Người bận tâm một chút tự tôn của ta có được không ?

Ta.....

“Ai nha, đổ mặt rồi ! Đáng yêu thật !” Nó lại ha hả cười. “Không cần thẹn thùng, tôi với Thiệu Cung quan hệ tốt như vậy, đương nhiên cái gì đều biết, ngay cả các người làm vài lần đều biết hết.....”

Tôi đỏ đỏ mặt. Cầm trong tay là cái thìa, nếu là đĩa ăn tôi đã sớm một phen giết chết nó.

“Trước đây không lâu các người không phải còn cực kỳ ân ái sao, nói thế nào liền trở mặt như thế ? Thiệu Cung làm gì không đúng, lúc lên giường lại rút lui à ? Tôi xem cậu ta thể lực tốt như vậy, kỹ thuật cũng luyện càng ngày càng tiến, không thể vì lý do công phu trên giường mà ghét bỏ.....”

Tôi vừa thẹn vừa giận cúi thấp đầu không nói một tiếng.

Việc trên giường có cần nói lớn tiếng vậy không, người sợ ta chưa đủ mất mặt có phải không !

“Dù sao, tiểu bất điểm cậu không cần tuyệt tình như vậy, Lạc Thiệu Cung như vậy cũng toàn thập mỹ, là một thằng con trai tốt, lại thích cậu như vậy, cho dù có làm sai, cậu cũng xem cậu ta đối với mình một mảnh thâm tình mà nhân nhượng, tha thứ cho cậu ta.”

“Cái gì một mảnh thâm tình !” Tuy rằng ăn ngay nói thật là chính bản thân cảm thấy thật bi thảm, tôi rốt cuộc vẫn không nín được. “Nó căn bản chỉ là đem tôi trở thành công cụ tiết dục mà thôi !”

“Hả ? Tiết dục ?” Tân Hân há hốc miệng như vừa nuốt cái trứng chim.

Quả thực, nó chính là bị gương mặt ưu sinh của Lạc Thiệu Cung che mắt, hoàn toàn tưởng tượng không ra sự việc, sợ thật !

“Đúng vậy, chính là như vậy !” Tôi xấu hổ nhăn nhu. “Không phải cặp kè, nó không phải đã có bạn gái rồi sao ? Đối với ta làm chuyện này, chỉ là giải quyết nhu cầu mà thôi, ta bình thường như vậy, như thế nào sẽ thích con trai, cũng chỉ bởi vì là làm anh, mới cho nó làm thôi, người không được hiểu lầm.”

Tinh tinh yên lặng, nửa ngày mới thì thào : “Không phải thật chứ ?”

“Đương.... nhiên là.... sự thật !” Nói đến Lạc Thiệu Cung, tôi cơ hồ muốn khóc.

Tinh tinh trừng mắt nhìn tôi nửa ngày, phức tạp gãi gãi đầu. “Thiệu Cung thật đáng thương, thổ lộ với cậu lại bị cự tuyệt, còn tiếp tục cùng cậu ta lên giường, cậu ta tưởng rằng hai người chính là đang yêu, cao hứng vài ngày..... ai, tiểu bất điểm, tôi xem người hiểu lầm là cậu rồi ? Thiệu Cung thật sự là thích cậu đó.”

“Đừng nói vòng vo !” Tôi đột nhiên lấy cái khăn tay hỉ mũi, ánh mắt cũng bắt đầu lên men.

Nó thích cô nữ sinh kia.

“A, được rồi, chuyện phức tạp như vậy, tôi không làm rõ được, thôi để hai người hai mặt một lời đi.”

Tinh tinh vừa nói vừa đẩy ghế ra rồi đứng lên đi ra ngoài.

Cái gì ? Người còn chưa có trả tiền đó !

“Anh.”

Cúi đầu nhịn khóc, cũng không biết khi nào bên cạnh đã xuất hiện một người.

Bàn tay to sờ lên đầu tôi, có hơi dùng sức xoa xoa : “Tên ngốc này, suy nghĩ cái gì vậy.”

Chỉ là nghĩ được nụ cười mang hương vị tươi mát ấm áp của nó, ánh mắt cúi thấp, chỉ có thể cúi đầu càng thấp, liều mạng ăn đá bào.

Tay xoa càng dùng sức, biến tóc tôi rối cả lên. “Thật là khờ, hết cứu nổi.... Em như thế nào lại có một ông anh ngốc như anh vậy....”

Lại một lần nữa nghe lời nhận xét tàn khốc, nước mắt thiếu chút nữa rơi ra.

“Mỗi ngày với anh cùng một chỗ, hại em cũng ngốc theo.” Thanh âm của nó nghe thật vô tình. “Cư nhiên lại hiểu sai ý.”

Ngừng một chốc, gõ thật mạnh lên đầu tôi cho hả giận. “Cái tên ngu ngốc này, ai muốn anh cho em làm chứ ! Em đã làm đến mức anh phải đồng ý sao ? Có người anh nào lại như thế, xin anh biết nghĩ chút được không ?! Không thích thì cứ nói thẳng ra ! Cứ tùy tiện lấy chồng trên giường như vậy, anh tính đem bản thân mình thành cái gì hả ?!”

Không ngẩng đầu lên cũng có thể cảm thấy được nó đang ra sức nén giận, tôi rụt đầu một chút.

“Chỉ có ngốc như anh đến bây giờ mới coi em là thằng em trai thôi, cho dù em cho tới bây giờ có gọi anh là anh, chúng ta có thể vẫn còn là anh em sao ? Đầu anh là làm bằng gì vậy ?!” Động tác của nó bắt đầu thô bạo, dùng sức chụp đầu tôi. “Tôi cư nhiên bị tên ngốc tử này đùa giỡn xoay quanh, thật sự là xuẩn đảo gia !”

“Không thích nam nhân thì sớm nói ra ! Anh lại bộ dạng thích thú, chưa tới hai lượt liền vô cùng chủ động, ai mà biết được anh không tình nguyện !”

“Em đủ tôn trọng anh, chưa từng cậy mạnh bắt buộc anh ? Chính anh đều gật đầu, đến tột cùng còn muốn em thế nào đây ?”

“Nói cái gì bắt anh tiết dục ! Những lời em đã nói, rốt cục anh có chịu cho lọt lỗ tai không ?! Thà rằng nghe người khác nói hươu nói vượn, cũng không chịu tin tưởng em là sao ? Em rốt cuộc đã làm chuyện đê tiện gì, anh lại nghị em hạ lưu như vậy ? Anh bị chứng cuồng tưởng à ?!”

Qua một hồi lâu nó mới dần dần bình tĩnh lại, “Bình thường người khác nói anh ngốc, em còn không biết là, hiện tại so với heo anh còn hơn ấy.”

Tôi ngơ ngác nhìn chằm chằm chén đá bào trước mặt, nghe thấy nó rời ghế đứng lên, lại dừng dừng, cúi đầu nói một câu : “Thật sự là chịu thua anh.”

Rốt cuộc đã đi.

Máy móc ở lại ăn chén đá bào một lát. Chắc là, tôi thật có vấn đề về não, nó nói thế, như thế nào cũng không hiểu lắm.

Một mình ngồi yên lặng cứ suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ thông được.

Kỳ thật, nghe được câu cuối, trong đầu cũng đã loạn.

Cứ mơ hồ đi về nhà, cũng chỉ biết được một việc - lúc này, là hoàn toàn bị nó chán ghét.

Cuộc thi càng lúc càng gần, đối với người đang học bài lại càng ngày càng... hồng hét, tuy rằng đã muốn cố gắng, đến ngay cả ba mẹ đều lo lắng sức khỏe của tôi. Tôi chính mình cũng không hiểu được vì cái gì lại như vậy. Lạc Thiệu Cung từ ngày đó bắt đầu tránh né, cho dù cùng sống dưới một nóc nhà, cũng không có cơ hội chạm mặt, không giống như trước chỉ cần nhìn thấy mặt nó thì mấy từ đơn độc bói nửa ngày cũng chết đi hết. Nói như vậy..... phải là chuyên tâm học hành mới đúng.

Vì cái gì đối với sách, trong đầu lại trống rỗng ?

Có thể.... thật sự là vì, giống như nó nói, tôi thật không biết suy nghĩ.

18. Quyển 1 Chương 18

Chương 18

Lúc có kết quả trúng tuyển, lại chứng minh đánh giá của nó với tôi.

Đừng nói chi đại học T, ngay cả mấy khoa chính quy bình thường phỏng chừng nắm chắc cũng chưa có phần của tôi.

Còn miễn cưỡng vào một khoa phụ của đại học T.

Mà bà mẹ thần kinh không của tôi, không nhìn tới tôi đang cực kỳ trấn định về mặt thương tâm, cứ nhiên còn họa vô đơn chí chụp bả vai tôi nói : “Tiểu Hữu à, làm tốt lắm, đậu đại học T rồi, con giỏi hơn mẹ lắm đó nha !”

Ông già cũng một bộ dạng “Ba sớm biết sẽ như thế mà”, vừa hài lòng thêm vào : “Như vậy cũng tốt, coi như vào cùng trường với Tiểu Cung, vốn ba còn lo lắng không có Tiểu Cung chăm sóc, con một mình ở bên ngoài làm sao sống được.” Quay đầu về phía Lạc Thiệu Cung đang đùa dỡn với cái remote dạn : “Tiểu Cung à, về sau anh liền giao cho con.”

Lạc Thiệu Cung cũng không ngẩng đầu lên, mặt không thay đổi chỉ “ừm” một tiếng.

Cho xin đi ba ơi, ba không phải là tác gia mẫn tuệ sâu sắc sao ? Như thế nào hoàn toàn không cảm thấy là Lạc Thiệu Cung chán ghét con ?

Ba xem nó ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, “ừm” một tiếng kia căn bản là miễn cưỡng có lệ mà thôi.

Còn bảo nó chăm sóc con, cũng quá ép buộc.

Hơn nữa, con là anh mà ! Vì cái gì là đem con giao cho nó mà không phải đem nó giao cho con ?

Vô luận là bà mẹ ông ba khoan dung không ô kỳ vọng quá cao, hay là biểu tình lạnh lùng thờ ơ của Lạc Thiệu Cung, đều làm cho tôi có cảm giác miệng vết thương bị xát muối.

“Con lớn vậy rồi, tự biết chăm-sóc-cho-mình.” Giận dữ nói, nào biết bà mẹ lập tức ai nha một tiếng : “Tiểu Hữu, con không biết thế giới bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác, hơn nữa bộ dạng này của con, dễ dàng trở thành đối tượng săn bắn của kẻ khác, trước kia nếu không phải Tiểu Cung suốt ngày canh giữ ở bên cạnh thay con bắt giết mặt ong độc bốn phương tám hướng, con làm sao có thể an toàn tới ngày hôm nay.”

“Nói gì vậy ? Cái gì mà đối tượng săn bắn ?!” Thân là con trai bị đánh giá thế này làm cho tự tôn hoàn toàn bị hủy diệt. Hơn nữa, Lạc Thiệu Cung việc nó làm chẳng qua là khiến cho tội bạn bên cạnh tôi đuổi đi sạch sẽ, làm cho tôi lâm vào tình trạng tứ cố vô thân mà thôi, có vĩ đại như bà mẹ nói đâu.

“Ai,” Bà mẹ ba tám che miệng hề hề nở nụ cười. “Tuy rằng không tính nói rõ cho con, nhưng cũng đến lúc học đại học rồi, cũng là đúng lúc, chẳng qua là phải đối mặt với sự thật thôi. Tiểu Hữu nhà chúng ta, tuy rằng không có duyên với nữ nhân, nhưng trong đám nam sinh thật sự rất được hoan nghênh nha.”

“Cái, cái gì ?!” Loại ca ngơ này nghe thật không khác gì đả kích.

“Từ hồi tiểu học còn có tụi con trai viết thư tình cho con, chẳng qua trước sau gì cũng rơi vào tay Tiểu Cung, chỉ có con là hoàn toàn không biết thôi.”

Bà mẹ khác hẳn người thường của tôi, nói ra cái chuyện làm cho người ta xanh cả mặt, còn tùm tùm cười.

“không tin hỏi Tiểu Cung là biết, mấy chuyện bắt đắc dĩ ấy, đều là Tiểu Cung bảo hộ con thật tốt, mới hoàn toàn không cảm thấy gì, về sau cần phải cẩn thận hơn mới đúng.”

Gân xanh trên trán loạn khiêu, nhất thời nói không nên lời.

Ông ba ngày ngày nhốt trong thư phòng, không màng thế sự, thuần khiết nhất phách của tôi đẩy đẩy mắt kính, còn nói : “Bà xã à, thật vậy sao ?”

“Đương nhiên, Tiểu Hữu là do em sinh ra, thể chất giống em có lực hấp dẫn nam nhân cũng là bình thường thôi.” Bà còn có vẻ rất đắc ý.

Tựa hồ tôi tuy rằng không di truyền được vẻ mỹ mạo của bà, tốt xấu gì cũng hưởng được mị lực.....

Nhưng mà..... Cho xin đi, tôi là con trai đó ! Có thể chất hấp dẫn nam nhân cũng là một nét bút hồng thôi có được không ?!

Cảm giác mồ hôi lạnh trên lưng tràn ra khắp người. “Mẹ à, xin người đừng cười cái kiểu đó được không.”

“Mẹ nói thật mà. Tóm lại, Tiểu Hữu con cẩn thận để không trở thành đối tượng đùa giỡn của đám bạn là được rồi, tuy rằng mẹ cũng thực cởi mở, nếu con mang một thằng con trai tốt về nhà, mẹ cũng không để ý, nhưng là, vạn nhất Tiểu Hữu nhà ta giống như trong mấy quyển sách, biến thành đồ chơi của mấy tên bệnh hoạn, mẹ rất lo lắng.....”

Tôi từng bước lui về phía sau, dùng âm điệu tuyệt vọng : “Mẹ..... Mẹ đọc sách gì vậy....”

Bà mẹ thần kinh khô cứng bằng dây điện còn tiếp tục cái đề tài cấm kỵ vô dinh dưỡng : “Tiểu Cung, vào đại học phải càng cẩn thận với mấy người bên cạnh anh con nha, anh con tuy rằng độc miệng, nhưng mềm lòng lại dễ bị lừa, hoàn toàn không có lập trường, nói gì thì nói không chừng chỉ cần người khác cầu xin vài lần là tự nguyện hiến thân đó.”

Tôi thề lúc mẹ nói những lời này tôi tận mắt thấy mấy cơ trên mặt Lạc Thiệu Cung có hơi run rẩy.

“Hơn nữa, từ sau sinh nhật Tiểu Hữu cũng trở nên có hương vị, sẽ hấp dẫn ánh mắt dã thú cũng là bình thường.....”

Tôi rõ ràng nghe được thanh âm trong óc lý trí đang bứt thành từng đoạn.

May mắn là khi bão nổi trước mặt tôi thì Lạc Thiệu Cung lạnh lùng mở miệng : “Mẹ, về sau làm ơn xem ít mấy sách kì quái thôi, mấy cuốn sách hình cấm trẻ dưới mười tám cũng không phải tùy tiện để trong phòng khách, còn có, nghe ba nói mẹ lúc mang thai tụi con còn vào mấy trang web đam mỹ xem mấy tiểu thuyết đam mỹ toàn cảnh H phải không ? Mẹ có biết là dưỡng thai rất quan trọng không ?!”

Bà mẹ lại một chút, nhưng thật ra ông ba đối với bà xã thì bảo vệ vô hạn độ, nói gì nghe nấy, liền nói đỡ : “Chuyện này không có quan hệ, cũng giống như thích một thể loại truyện thôi, chỉ là vấn đề sở thích cá nhân, không cần đòi hỏi như vậy.”

..... Ngày hôm trước tôi còn không biết tôi nguyên lai thế nào lại sinh ra trong cái gia đình phóng khoáng này.

“Tốt lắm, vì chúc mừng hai bao bối của nhà ta đều đậu đại học T, chúng ta đêm nay đến khách sạn chúc mừng đi !” Bà mẹ cao hứng phấn chấn.

Lại tối nữa.... Đại học T.....

Tôi đau đầu.

Bà rốt cuộc có hiểu khoa phụ của đại học T với đại học T chênh lệch bao nhiêu không ?

“Tốt” Ông ba lại đẩy đẩy mắt kính. “Vừa lúc ba cũng xong bản thảo.”

Bộ mặt Lạc Thiệu Cung nhếch môi không nói lời nào bị lý giải là ngầm đồng ý, mà tôi thì luôn luôn không có cái gì gọi là quyền lên tiếng, vì thế tự nhiên thỏa mãn ý muốn của bà mẹ.

Vốn định ăn cơm chiều xong liền chuẩn bị lái xe về nhà nghỉ ngơi, nhưng bà mẹ lại một câu “Ông xã à, chúng ta thật lâu rồi chưa vào khách sạn chơi” càng đẩy chúng tôi vào địa ngục.

“Cái gì, vô duyên vô cớ lại vào khách sạn thuê phòng, cho mấy người cái phòng đủ tiêu chuẩn là được rồi, con phải về nhà.”

“Tiểu Hữu đừng có không vui như vậy, chẳng lẽ mẹ là cái loại phụ huynh vô trách nhiệm, chính mình ở phòng VIP hưởng thụ còn đưa con bảo bối thì đón xe buýt về sao ? Đây là chìa khóa phòng con với em, cầm lấy.”

“Vì cái gì....” Tôi chà chà cái mảnh vải bằng sợi tổng hợp đến phồng tay. “Đúng rồi, chi bằng thuê thêm một phòng nữa, con với Thiệu Cung tách ra...”

“Cái gì ? Xa xỉ quá ?! Hơn nữa một mình không cảm thấy là rất buồn sao ? Anh em tụi bây cũng phải tăng tiến tình cảm một chút.”

“Nhưng..” Tôi còn chưa nói xong, một bàn tay vươn đến kéo cái mảnh xuống.

“Đi thôi.”

Không chút tình cảm nói ra hai chữ, lực đạo thật lớn làm cho tôi chỉ có thể bị động theo sát nó ngoan ngoãn đi về phía trước.

Cùng Lạc Thiệu Cung ở chung sẽ có một cảm giác rất quỷ dị. Chắc là bởi vì hai người cũng không nói chuyện, không khí có vẻ xấu hổ.

Không nói chuyện không trao ánh mắt, trầm lặng thay phiên nhau đi tắm, dường như trừ bỏ việc cùng ngủ trên một giường thì cũng không có gì khác - hai tên đều tỉnh táo cả nửa ngày không tìm được đề tài, thật sự làm cho thần kinh con người mệt mỏi.

Cổ hết sức nằm cách xa Lạc Thiệu Cung. Giường cũng đủ lớn, khoảng cách giữa chúng tôi còn đủ nhét thêm hai người, nhưng nó rõ ràng vẫn ở bên làm cho tôi toàn thân căng thẳng.

Lúc không thấy nó thì trong lòng trống rỗng, thất hồn lạc phách, cùng nó ở một chỗ thì căng thẳng không biết phải làm sao. Tôi không phải là xem sách nhiều quá làm cho thần kinh suy nhược chứ ?

Nhịn không được nhìn trộm hương còn lại. Lạc Thiệu Cung hai tay gối sau đầu, vẻ mặt lãnh đạm nhìn trần nhà, tuy rằng gầy đi rất nhiều, lại cảm thấy hình như so với mấy tháng trước càng trưởng thành, cũng khó trách, ở cạnh nó sẽ có cảm giác áp bách.....

Không biết nó suy nghĩ cái gì, tuy rằng bề ngoài trầm tĩnh lạnh lùng, nhưng cảm thấy phía dưới có cái gì đó bắt đầu khởi động.....

“Tắt đèn.” Chú ý thấy ánh mắt lén lút của tôi, trên mặt nó nhả lại một lúc.

“A, được....” Phục hồi tinh thần, hoang mang rối loạn.

“Tạch”

Lạc vào bóng tối vẫn có chút không quen, nghe tiếng hít thở của người bên cạnh, một chút buồn ngủ cũng không có.

Hương vị trên người nó thật thoải mái.....

Hoảng hốt nghĩ.

Xen lẫn trong không khí là mùi xà phòng khách sạn, chỉ có mình nó là có hương vị tươi mát khô ráo. Khi đã ngủ được, muốn.....

Máu dồn lên đỉnh đầu rồi lan ra, gương mặt trong nháy mắt đã đỏ hồng lại năng nắc cơ hồ muốn đổ tung.

Đã một lần.... Thật đáng ghét, lại nhớ lại.... cũng ở trong khách sạn, bị nó ôm từ phòng tắm về trên giường, cưỡng chế một lần, xâm phạm, mắt mặt khóc rên rỉ....

Mẹ nó, vì cái gì lại nhớ tới cái chuyện này !

Phía dưới cơ nhiên còn bắt đầu nóng lên, chết tiệt, thực biến thái.... Lâu lắm không tự mình giải quyết sao ? Sớm biết thế thì lúc tắm vùi sen nhân tiện.....

“Ầm !”

“Oa.....” đang trong trạng thái mơ màng, thỉnh thoảng xảy ra tiếng nổ làm tôi cả người bắn lên.

“Sao vậy ?”

“Không, không việc gì.” Trong bóng tối nghe được câu hỏi ngắn gọn của Lạc Thiệu Cung, tôi cười gượng hai tiếng.

Sét đánh thôi mà, không, không phải là sét đánh, ha.... ha.....

“Anh à anh sợ tiếng sấm à ?” Thanh âm đều đều nghe không ra tiếng phập phồng.

“Không có, đó là, chuyện, nhỏ” Không thể khiến nó xem thường ! Tôi tiếp tục cười gượng, “Giờ đã lớn như vậy, đương nhiên không.. sợ _____ ai _____”

Nói tới một nửa thì bên ngoài cửa sổ lại thêm vào một tiếng sấm điếc tai, tôi bất ngờ không kịp phòng bị, sợ tới mức chữ “sợ” vút lên cao tám độ.

Loại opera này làm cho Lạc Thiệu Cung khẽ phì cười một chút.

Tôi đỏ mặt một lúc thì theo tiếng sấm nổ nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Đúng, đúng vậy, tôi sợ sét đánh... Tuy rằng thực mất mặt, nhưng, nhưng chỉ là một khuyết điểm không đáng kể mà thôi, sẽ không ảnh hưởng tới khí khái nam nhi của tôi.....

“OANH HHHH !”

Trái tim lại run lên.

Hu.....

Vô lại, đừng có đánh nữa được không, lòng ta sẽ chịu không nổi..... Ta thừa nhận ta siêu cấp sợ sét đánh, sợ nhất chính là sét đánh.... được chưa ?

Tiếng sấm liên tục làm một trang bên tai làm người nhũn cả ra, tôi rốt cục chịu không được ôm đồm nắm lấy tay Lạc Thiệu Cung.

“Hửm ? Làm sao vậy ?”

Người cũng quá vô tình ! Cho dù chán ghét ta.... Người cũng nên biết ta từ nhỏ rất sợ..... còn giả vờ cái gì.....

Tôi cam chịu tiến vào lòng ngực nó. Cảm giác được nó trong nháy mắt trở nên cứng ngắt.

Đáng ghét..... Có cần nhỏ mọn vậy không ! Hồi nhỏ cứ lúc này người đều an ủi ta như vậy, người đã quên à !

Giằng co một lúc, nó mới nâng bàn tay ấm áp, có chút lực đem bao bọc lấy lỗ tai của tôi.

Đúng vậy, chính là như vậy..... Như vậy, sẽ không sợ...

Cái mũi hơi xót xót.

Tên vô lại này, ta làm cái gì sai chứ, đột nhiên hờ hững với ta. Nếu biết ta cân não không tốt, người không có chút tâm nói rõ ràng ra sao ?

Một bên ở trong lòng chữi ấm lên, một bên nhin không được đo đỏ đôi mắt, tay ôm lấy thắt lưng của nó.

Tuy rằng tên này một chút cũng không đáng yêu.. Còn hơn trước đây, càng ngày càng đáng giận..... còn thực để ý nó.....

Đáng ghét, lại cứng ngắt ! Người toàn thân cứng ngắt cái gì !

Ta là anh người, cũng không phải kẻ thù giết cha, có cần bài xích đến vậy không ?!

Càng nghĩ càng cảm thấy phần nộ, kẻ trên đỉnh đầu đột nhiên thở hắt ra, động thủ đẩy tôi : “Được rồi, đã không còn sét. Anh có thể thả ra.”

Lửa cháy đổ thêm dầu, tôi giận dữ ôm chặt nó, miệng còn vừa vắn ở nơi dựa vào hung hăng cắn một cái.

Nó hấp một hơi, thanh âm cũng lạnh xuống : “Anh có buông hay không ?”

Vô, vô lại.... Ta cắn cũng không đau lắm, sao lại nghiêm khắc như vậy !

Người lạnh lùng quá đáng lắm !

“Anh rốt cuộc có thả ra không ?”

Dữ muốn chết.....

Nó lại hít sâu một hơi : “Anh nếu không buông tay.... tự gánh lấy hậu quả.”

Cư nhiên... dùng khẩu khí cảnh cáo này với ta.

Tôi khóc thút thút một chút, không có buông tay.

Muốn động thủ đánh người sao ? Vậy đánh được rồi ! Người đã muốn chán ghét ta, chán ghét ta tới mức bị ta ôm thì tức giận, kia rõ ràng phải đánh một trận cho hả !

“Thật hết cách.” Thanh âm dần kỳ quái, “Đây là anh tự tìm, không được trách em.....”

Nắm đầm đang tưởng tượng không rơi xuống, trên người lại bỗng nhiên thấy nặng, bị nó trở người ôm chặt chẽ phía dưới.

Bàn tay mân mê cảm của tôi hơi dùng sức, cảm giác hơi đau, vậy thôi sao ? Không có hành vi bạo lực gì à ?

Môi mãnh liệt bị ngăn chặn, đầu lưỡi nhanh chóng theo đôi môi khẽ hé liền chui vào trong.

Hoàn toàn không đoán được đến bước này, tôi đại ra mặc nó lấy các loại góc độ kịch liệt hôn vào, chờ không biết bao lâu, lúc nó dần nhả ra, tôi còn bị trạng thái cứng ngắt vây quanh.

Áo tắm ở khách sạn bị rơi rộng, thả xuống dưới, tôi mới trì độn hiểu ra, bắt đầu giãy dụa, lại bị nó bắt lấy cơ hội, tách ra hai chân cường ngạnh chen vào.

“Lạc Thiệu Cung !” Nó hỗn loạn muốn bắt lấy cái hông của tôi, tay cũng cố ý tìm chỗ lõm, “Dừng tay ! Người muốn làm cái gì !”

“Có sao nào.” Nó cắn cắn cổ tôi, hàm hồ nói : “Dù sao anh cũng đã lớn như vậy, đúng không ? Đã làm nhiều như vậy, thêm một lần thì có cái gì khác nhau ?”

“Không được, aaaa, đau..... không được..... đừng.....”

Hoàn quyển 1

19. Quyển 2 Chương 1

Quyển 2

Chương 1

“Lạc Thiệu Cung !” Nó hỗn loạn muốn bắt lấy cái mông của tôi, tay cũng cố ý tìm chỗ lõm, “Dừng tay ! Người muốn làm cái gì !”

“Có sao nào.” Nó cắn cắn cổ tôi, hàm hồ nói : “Dù sao anh cũng đã lớn như vậy, đúng không ? Đã làm nhiều như vậy, thêm một lần thì có cái gì khác nhau ?”

“Không được, aaaa, đau..... không được..... đừng.....”

Phân thân một ngục bị ngậm lấy. Động tác này giống như vô số lần trước kia, đều có thể thành công làm cho cự tuyệt của tôi trở nên mơ hồ không rõ. Cái loại âu yếm cùng khiêu khích này, cuống lưỡi đè ép, đầu lưỡi ôn nhu liếm liếm, nhanh chóng làm cho tôi hô hấp dồn dập dao động, lúc phía dưới bị ngón tay chậm rãi xâm nhập cũng không phát ra nổi âm thanh.

Nước bọt cùng chất nhầy thuận hướng chảy xuống cái mông đang bị nâng lên, phía dưới bắt đầu ướt át, ngón tay ra vào không hề trở ngại, cửa ra vào còn làm cho tôi bị động trầm tĩnh lại.

Chờ tôi không còn chút năng lực chống cự nó liền dời môi, ngẩng đầu lên, mạnh mẽ bắt lấy đầu gối của tôi, tách ra hai bên.

“Ồ.....”

Chân bị mở ra thật to thành hình M, trong phòng không có bật đèn cũng có thể nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ để thấy được đường cong dẻo dai kiên cường của nó. Huyết khẩu ướt át mềm mại bị thất lưng dưới của nó kiên nhẫn trụ vào. cường liên bất an cùng xao động khiến tôi căng thẳng : “Không được.....”

Không thể động đây lại phải nhìn nó phía trước áp tiến, phân thân chậm rãi biến mất, huyết khẩu run rẩy bị bành trướng.

Đi vào được một nửa tôi liền nhịn không được run run giãy dụa : “Từ bỏ, không được.....”

Lâu lắm không có như vậy, cảm thấy xa lạ.....

“Vì cái gì không được ? Anh rõ ràng cũng thật hưởng thụ đó thôi.....” Lúc này lại một hơi đi vào, nó kêu lên một tiếng đau đớn, đồng thời đỉnh bị va chạm cũng làm cho tôi thét chói tai.

“Thích không ? Hửm ?” Chôn ở trong chỗ sâu rồi khẽ động, nơi bị lộn cảm thấy mẫn cảm, thanh âm mềm nhẹ của Lạc Thiệu Cung làm cho trên lưng người tôi một trận tê dại.

Luật động nhanh hơn một ít, tuyến thể bị kích thích, tôi ngay trước đã sớm không chịu thua kém dâng trào lên.

“Thích thì kêu ra đi.” Động tác vừa phải tăng mạnh, phía trước tôi cũng đã muốn ướt át, cánh tay theo bản năng ôm cổ của nó.

“Thiệu Cung...” Dồn dập thở dốc, yết hầu ngứa ngứa, nói không ra lời.

Biết rõ tôi chờ đợi giải phóng cơn khát, nó đột nhiên rời khỏi, rồi sau đó tăng biên độ, tự mình tìm kiếm khoái cảm, lại cố ý đụng chạm vào nơi kia. Tôi đã muốn sụp đổ, toàn thân nóng cháy run rẩy tới cực hạn, cái kích thích cuối cùng kia lại chậm chạp không đến.

Bỏ rơi tự tôn bắt đầu theo bản năng đón nhận, nhưng từ đầu đến cuối còn lâu mới được phóng thích. Luật động cực độ làm tôi nhịn không được khóc nức nở.

Thế mà khốn cảnh của tôi, Lạc Thiệu Cung đang ở giữa cái mông khinh suyền của tôi lại luật động nhanh hơn không ngừng, lại tựa hồ như tận tình hưởng thụ. Lúc ở trong cơ thể tùy ý chống đối vật thể cứng đang tăng tiến, nó đột nhiên ngừng lại, hít sâu một hơi, đem tôi lật nghiêng lại. Cái vật thô ráp bên trong lại xoay tròn ma xát khiến cho toàn thân tôi nổi da gà, rồi sau đó một chân bị đưa lên cao, đặt trên vai nó.

“Thực thoải mái ? Anh.....” Nó trừ bỏ thanh âm khàn khàn bên ngoài, rõ ràng lưu sướng một chút cũng không chịu ảnh hưởng, mà tôi cũng chỉ có thể kêu thảm thiết đứt quãng.

Giữa hai chân bị tách ra cứ trều sấp, một tay xoa nắn đùa bỡn thứ đang thẳng đứng không phát tiết nổi : “Anh xem anh hiện tại đã hoàn toàn thích ứng loại sự tình này, nếu em không cùng anh làm vậy, có cảm thấy tịch mịch không, hửm ?”

Trong thân thể lén lên một ngọn lửa làm tôi vô ý thức lắc lắc đầu dồn dập thở dốc.

“A.....A.....” Trừ chữ đó ra thì cái gì cũng phát ra không được.

“Anh kỳ thật rất thích, ít nhất cũng không chán ghét chuyện cùng nam nhân làm tình hả ?”

“Về sau gã đàn ông khác muốn lên giường với anh, có phải hay không nói vài câu là anh cũng sẽ mềm lòng, cho bọn họ làm việc này với anh ?” Vừa hỏi vừa tăng lớn lực đạo phần eo, tôi nhanh chóng nắm lấy cánh tay của nó, thân thể dao động, ngay cả khí lực để lắc đầu cũng không có.

“Em tuyệt đối không cho phép !” Đột nhiên đào đến chỗ sâu nhất. Tôi nức nở.

“Dù sao anh đối với thằng em này dễ tính như vậy, làm cái gì đều có thể dễ dàng tha thứ,” nó thở dốc ngay ngay lúc đụng vào chỗ sâu, “Chúng ta từ đây về sau, cứ như vậy là được rồi.....”

“Được rồi, anh....”

Cuối cùng thật mạnh đi đến đỉnh đầu, tôi rút cuộc cũng tới lúc phóng thích, ở phía dưới cũng nhanh chóng co rút đem dục vọng của nó khóa lại bên trong.

Hai dòng nhiệt lưu phát ra làm tôi một trận hoa mắt.

“Anh....” Xụi lơ nằm xuống thành một đồng còn bị nó ôm vào ngực, mặt nép vào bộ ngực trần trụi, mồ hôi ẩm ướt lạnh lẽo chảy xuống làn da, lại có loại nhiệt độ làm cho người ta an tâm.

“Anh..... Ghét à ?”

Mệt đến không muốn động đây, khép mắt lại kề sát vào nó, mặc nó cứ vuốt ve tấm lưng thấm đầy mồ hôi.

“Nếu không chán ghét, chúng ta cứ như vậy đi.....”

Như vậy ? Là sao ? Lúc nó muốn là cho nó làm à ?

Tôi không có hỏi, cũng không có khí lực mở miệng. Mơ mơ màng màng cảm thấy được có gì đó mềm mại ẩm áp đụng chạm vào môi.

“Được không ?”

A..... chỉ cần nó dùng ngữ khí ôn nhu hỏi ” Được không” là tôi dường như vô pháp cự tuyệt.

Kỳ thật, từ nhỏ đến lớn, nguyện vọng lớn nhất của tôi, không phải bạn gái, cũng không phải đại học T, mà là Lạc Thiệu Cung. Biết rõ chính mình không được, lại còn muốn một lần một lần cậy mạnh, chỉ nghĩ muốn biểu hiện tốt một chút, làm cho nó thừa nhận kẻ vô dụng này là anh, giống như tôi hy vọng nó làm nũng với tôi, bị người khác khi dễ thì chạy lại giúp nó đánh người xấu, lúc khổ sở chạy tới an ủi nó, lúc suy sụp cho tôi đến cổ vũ.....

Nhưng, tên vô lại này.....

Nó cho tới bây giờ cũng chưa làm cho người khác khi dễ, cho tới bây giờ đều là thuận buồm xuôi gió, cho tới bây giờ đều là chí đắc ý mãn !

Không tới phiên tôi lên sân khấu !

Muốn được nó ngưỡng mộ, chắc còn tám năm mười năm nữa, chờ ta cũng trưởng thành cao lớn thành thực, so với nó đều có mùi vị đàn ông, đến lúc đó.....

“Hắt xì _____!” Hắt xì thật lớn một cái làm cho mọi ý nghĩ kì quái tăng vọt lên chín tầng mây.

“Lạnh à ?” Cánh tay ôm lấy tôi thoát nhìn nửa điểm cũng không trảng kiện, thoát nhìn thon dài tao nhã, nhưng khí lực lại rất lớn.

“Chúng ta ở đây lại làm ấm đi.” Tay lại duỗi đến cái nơi ướt át kia, “Được không, anh ?”

“Gi ? Ừ.....”

Nếu lại thế này, cứ tiếp tục, một lần với hai lần không không nhiều lắm. Có hơi cam chịu, cố gắng thả lỏng, thả lỏng.....

Cho dù cân não của tên vô lại này, không chịu tôn kính thẳng anh tôi, nhưng, nếu nó nguyện ý thân cận tôi, ôn nhu với tôi, cũng được.....

Thích được nó thân cận, trước đây cũng ra sức làm bộ trái cây với tranh châm biếm đến dụ dỗ nó cùng chơi với tôi, dùng hết sức lực dùng các loại đồ chơi mua chuộc nó, muốn nó ngoan ngoãn nghe lời anh.

Nhưng cái tên trưởng thành sớm này, căn bản chỉ ra vẻ kỹ xảo cười nhạo với tôi.

Một chút cũng không đáng yêu.

Nêu hiện tại, cơ thể ta sơ mới những món đó có thể đả động đó, kia, kia cũng được đi..... Tạm thời trước hết cứ như vậy, chờ tôi về sau nghĩ ra biện pháp hay, ừm..... Chờ tôi trưởng thành thành một nam nhân vĩ đại.....

“A.....”

Rốt cuộc đỉnh đầu bị hung hăng lắc, tất cả những suy nghĩ miên mào đều từ cái đầu ra chạy trốn sạch sẽ.

“Anh không chuyện tâm, suy nghĩ cái gì vậy ? Hừm ?! Nhìn anh còn dám thất thần ! A..... thất lực lại nâng lên nào.....”

“Oa ! Người, người chậm một chút, ô.....”

20. Quyển 2 chương 2

Chương 2

Ngày hôm sau tôi có kiên cường chống đỡ thế nào, đi đường cũng khắp khiêng, Lạc Thiệu Cung lại khinh miêu đảm tử, nhẹ nhàng băng qua dùng một câu “Anh ấy ở phòng tắm trượt chân đụng vào thất lực” để giải thích, mà với bậc phụ huynh đại não kết cấu quỷ dị của tôi cứ nhiên hoàn toàn tin tưởng.

Lúc lên lầu tôi quả thực bước đi gian nan, Lạc Thiệu Cung đỡ lấy cơ hồ như ôm lấy tôi, bà mẹ tựa hồ còn thực vừa lòng, nói một câu thiếu chút nữa làm tôi phun ra một búng máu.

“Ông xã à, cho tội nó cùng ở khách sạn quả nhiên vẫn có thể làm cho tăng tiến tình cảm, anh xem thế này không phải là hòa hảo sao ?”

Xem sắc mặt tôi nháy mắt từ trắng sang hồng, rồi từ hồng sang xanh, cuối cùng từ xanh trở về trắng, bà lại ra vẻ quan tâm : “Tiểu Hữu à, có muốn mẹ mang đến chỗ bác sĩ không ?”

Tôi bị dọa một thân mồ hôi lạnh, may mắn Lạc Thiệu Cung coi như hiểu được trách nhiệm giải quyết tốt hậu quả, mặt không đổi sắc can lại : “Không cần đâu mẹ, con thay anh ấy mát xa là được rồi. Phải không, anh ?”

Vào tới phòng, nó liền xoa bóp cái mũi của tôi : “Thực sự là rất đau à ?”

Người, người còn dám hỏi ?! Tôi căm tức nó.

“Thực có lỗi rồi, anh.” Hôn một cái lên chóp mũi của tôi. “Lâu lắm không có làm, nhất thời nhẹn không được, lần sẽ sẽ chú ý.”

Lần sau ? Còn có lần sau ?!

Tôi nuốt nước miếng một chút : “Không cần làm như vậy không được sao ?”

Lạc Thiệu Cung nhượng nhượng chân mày : “A ? Phải đổi phương thức cũng được, đứng hoặc là....”

Tôi mặt nhăn mày nhíu.

Biểu đạt năng lực của tôi kém vậy sao ? Vì cái gì cùng một câu mà hai người luôn có vấn đề.

“Về sau đều phải như vậy à ?”

“Anh, anh ghét sao ?”

“.....” Chán ghét thì không, nhưng.....

“Thế thì là thích ? Em cũng thực thích. Nếu chúng ta đều thích, kia, làm như vậy không có gì không tốt.”

..... Cảm thấy được có chỗ không thích hợp.

Nhưng bị nó gần gũi nhìn chăm chú như vậy, đầu óc so với bình thường lại càng không linh quang, nghĩ không ra nguyên do đến. Đành phải ngốc hồ đồ nhìn gương mặt nó trước mắt càng ngày càng phóng đại.

Cái gia đình cả ngày hè chưa từng hòa hợp cùng tiếng dân mi cấm kỵ nhanh chóng trôi qua.

Cảm giác tôi nhanh chóng tiến bộ, Lạc Thiệu Cung ngay cả câu hỏi khách khí “Được không” cũng nhanh chóng lược bỏ, bắt đầu từng bước từ hôn môi, rồi thuận lý thành chương làm toàn bộ các bước.

Thật đúng là cũng nhờ buổi đặc huấn của kì nghỉ hè ban cho.

Bị nó ôm, nói thực ra, cảm giác không tồi..... ừm, được rồi, tôi thừa nhận, coi như cũng được.

So với kẻ bắt đắc dĩ này thì nó thật hưởng thụ.....

Cho nên, chỉ cần xem nhẹ sự thật không mấy đẹp để mình là thằng con trai bị đè, cùng Lạc Thiệu Cung duy trì loại quan hệ này, tôi thực sự cũng không mệt.

Cả hai đều là thiếu niên thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết, đều cần phải có kích động, vừa vặn cùng nhau giải quyết, ai cũng không hy sinh, đều là niềm vui lớn đó chứ.

Nếu nghĩ như thế, sẽ không cảm thấy ủy khuất như trước. Dù sao cũng là hai bên ngang hàng tương hỗ nhau thôi.

Vừa lòng với tình trạng ngang hàng này, tôi cũng đã đạt thành ước vọng cùng Lạc Thiệu Cung hài hòa ăn ý hồi trước.

Tuy rằng cũng biết loại quan hệ thân xác bất chính, nhưng, nhưng mà..... không tính đến việc vi phạm luật pháp, cũng không sao chứ hả ?

Khai giảng làm cho tôi thực hưng phấn, ném đi bộ đồng phục trung học, chính thức trở thành sinh viên, đang chính là một bước nhảy vọt trong quá trình trưởng thành, đến giai đoạn người đàn ông chín chắn gần hơn một chút. Bà mẹ về sau sẽ không khi dễ tôi là đứa nhỏ ?

Tuy rằng nói rằng khoa dưới của đại học T, nhưng cái danh học viện kỹ thuật thiết kế phần mềm kia, so với trường đại học T ưu tú cả nước cũng phải cách một khoảng, nhưng được cái khoảng cách cũng không xa lắm, cỡ ngồi xe cũng phải hai tiếng (:))). Ai cũng không đến nỗi đi một đoạn xa như vậy, cho nên cơ hội gặp mặt ít nhất mức bằng không. Xem như là hai anh em chúng tôi lần đầu tiên tách ra.

Rốt cuộc có thể thoát ra khỏi bóng ma của thiên tài, nghĩ như vậy liền nhiệt huyết mê mẩn, không bị người bên cạnh gọi “Anh của Lạc Thiệu Cung”, không bị cái gì đều bị nó đối lập, tôi mới có thể thể hiện giá trị bản thân.

Kích động, liền cảm thấy được kiểm tra chữ “phụ thuộc” này, dường như cũng không có gì sai.

Khai giảng không lâu liền phát hiện phần lớn sinh viên so với tôi cũng không hơn bao nhiêu. Cũng khó trách, trúng tuyển vào một học viên không cao, thời trung học hơn phân nửa nếu không phải loại học không giỏi, thì cũng là không chăm chỉ (loại người ở cuối xe tràn đầy nhiệt huyết như tôi không phải nơi nơi đều có), đối với kết quả thi cử này cũng không vừa lòng, đại bộ phận đều câu giờ lười nhác thiếu hưng trí, suốt ngày ca thán với trình độ của học viện này tốt nghiệp nhất định không vào được công ty lớn, học cũng chỉ là học chơi vân vân.

Dường như chỉ có tôi một người cao hứng phấn chấn tinh thần.

Vì thế rất nhanh mấy sinh viên khóa trên khóa dưới nói năm nay trúng được một tân sinh viên ý chí chiến đấu sôi sục nhiệt huyết. Ở thư viện đọc sách thường xuyên nghe được người xung quanh khe khẽ nói nhỏ : “Cái kia chính là Lạc Thiệu Hữu, thực khâm phục cậu ta, lật từ điển đều có thể cao hứng đến vậy.”, “người trẻ tuổi như vậy thiết hiêm có, rất nhiệt tình.”, “có lộn không, cậu ta đang xem tiểu thuyết nguyên bản tiếng Anh đó, không thấy nhức đầu à.....” .....

Kết quả, lần đầu thi trắc nghiệm, tôi cư nhiên lớn điểm nhất.

Lúc biết kết quả tôi thiếu chút nữa khóc thành tiếng. Đây chính là thành tích có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, hóa ra không chỉ có Lạc Thiệu Cung, tôi tự mình cũng có thể có được một con số tròn !

Được rồi, do dù đề của thầy cho ra rất đơn giản..... do dù chỉ là điểm lớn nhất ngu ngốc, tốt xấu gì cũng là lớn điểm nhất thôi !

Vốn rất muốn trước tiên liền lao đi nói cho Lạc Thiệu Cung, sau lại ngẫm lại, cỡ nào tên kia cũng sẽ nói : “Cho dù là lớn nhất, bất quá cũng chỉ là cái danh ngu ngốc mà thôi.” Một vũng nước lạnh tạt xuống.

Hay là chờ tôi chân chính biến thành mạnh mẽ thì cho nó xem.

Cuộc sống đại học, không ngờ lại vui tới vậy. Dư luận đối với việc định vị một người vẫn rất trọng yếu, trong học viện đại bộ phận mọi người cảm thấy được “Lạc Thiệu Hữu là một sinh viên ưu tú”, lúc nghe được tôi cư nhiên đặt ra mục tiêu, sau đó liều mạng phấn đấu, từng chút từng chút đi đến rất cao, thật sự cũng tự thành một cậu học trò vĩ đại.

Nghe được mấy người đề nghị “Trình tự thiết kế có vấn đề, tìm Lạc Thiệu Hữu nhìn giúp một cái đi”, “Luận văn không viết ra được, để Lạc Thiệu Hữu chỉ mầy đi” vân vân, thiết vô cùng tự hào, đối với việc vùi đầu vô máy tính đến rạng sáng một đến mặt trắng bệch cũng hoàn toàn không biết vất vả.

Từ nhỏ đến lớn đều không có mười phần sức sống như vậy.

Nhớ tới, kỳ thật cho tới bây giờ tôi đều chăm chỉ hiếu học, cho tới bây giờ đều cố gắng tiến bước, trước kia sợ dĩ không có thành công, là bởi vì không chiếm được thừa nhận.

Tuy rằng so ra kém Lạc Thiệu Cung, nhưng tôi cũng không kém gì bọn họ. Chỉ cần có cổ vũ động viên một chút, tôi sẽ làm được rất tốt.

Cho nên, Lạc Thiệu Cung, anh trai của người, không phải là tên ngu ngốc không có sở trường gì nha !

21. Quyển 2 Chương 3

Chương 3

Những buổi trắc nghiệm cuối kỳ qua đi, cuối tuần vừa đến là tôi hứng thú hừng hực đi học viện y tìm Lạc Thiệu Cung.

Không biết mấy tháng không gặp, nó biến thành bộ dạng gì nữa. A, tôi so với trước kia nhìn có sức sống hơn nhen, tóc dài ra, nhuộm thành màu trà, nhìn không khó coi chút nào.

Lúc ở nhà, do có Lạc Thiệu Cung luôn đối nghịch, bà mẹ chỉ biết nửa đùa nửa thật nói tôi “xấu mà đóng phim buồn”, mấy câu nói độc ác như vậy hại tôi cho tới lúc đỏ chỉ dám ăn mặc mấy bộ quần áo đúng quy củ, thêm mái tóc già chát và què mùa.

Nhìn vô kính xe hơi cười một cái, mở hồ có thể thấy được mấy cái răng nanh trắng phau ở trong.

Tôi không chỉ có không ngu ngốc, cũng không xấu nha.

Ai, bà mẹ còn nói mấy chuyện giật gân gì mà không có Lạc Thiệu Cung bảo hộ tôi sẽ bị dã thú ăn sạch sẽ, căn bản không có chuyện này nha ! Tôi xem chung quanh tôi toàn là mỹ nữ đến mức chết khát vì thiếu nam, trong ký túc xá dưới đệm gối cũng có mấy cuốn tạp chí nói đủ thứ chuyện.

Nào có người có hứng thú với đồng tính ! Hơn nữa tôi cũng không phải ảo tưởng, thấy thế nào cũng không giống nữ sinh, bọn họ dù có thấy thiếu con gái để làm dịu cơn khát cũng không lấy tôi vào để góp cho đủ số, chấp nhận để giải quyết vấn đề.

Còn chữ tôi không có duyên với con gái, nhập học được mấy tháng, cũng có mấy chị có thiện cảm với tôi nha !

Tuy rằng là đàn chị.... ánh mắt của cô cũng phát ra vẻ chói chang đó nha.....

Còn dám nói rằng tôi không có nữ sinh thích.

Tâm tình tươi sáng dựa vào trên ghế, nhìn ngắm những vật kiến trúc nhìn ngoài cửa sổ nhanh chóng chạy về sau, cái túi to trên tay là mấy thứ cho Lạc Thiệu Cung, đương nhiên không thể đến tay không, cần trường có mấy thứ trà bánh không tồi, tạm thời bất luận là hàng xịn hay không, hương vị đúng ngon, tên kia thích sửu cỏ tôm chưng với xiu mại, mua một bao để làm nó vui, còn gói lại thật kỹ, hy vọng không bị nguội.

Nó hẳn là rất vui ?

“Lạc, Thiệu, Cung~” vừa xuống xe, thấy cái tên kia đang vươn tay mỉm cười, tôi liền chạy tới đánh một cú vào gáy.

“Oa....” Người khí lực lớn như vậy, cơ mà cũng không nên trước mặt nhiều người ôm ta chứ ?

Có hơi xấu hổ, nhưng vẫn vui vẻ, cánh tay quơ lấy thắt lưng của tôi dùng sức, chứng tỏ nó cũng rất muốn gặp thằng anh này...

Tóc nó đã cắt đi, lộ ra cái trán tao nhã, đôi mắt lộ ý cười, đường viền của đôi môi..... ai, thật là mê người đến kỳ cục. Tôi nếu muốn bắt chước nó, hay là đi cắt cho giống.

“Thiệu Cung, đây là người khiến cậu dù bỏ bài báo cáo cũng muốn tới đón à ?”

Gì?

Lúc này mới chú ý cặp giáp ắt sau lưng đang phối hợp diễn, một nam một nữ, bộ dạng y chang Lạc Thiệu Cung, đứng trong đám người đều bắt mắt. Người này, tới đón ta còn mang theo tạp vụ à.

Người mở miệng chính là tên nam sinh, vóc dáng cùng Lạc Thiệu Cung không khác lắm, cho nên cũng rất bất lịch sự hơi hơi cúi đầu đánh giá tôi.

Có người ngào lần đầu tiên gặp mặt liền nhìn người khác mà không chuyển mắt như vậy ? Thật sự không có phép tắc gì hết.

Tôi ăn miếng trả miếng, cũng trừng lớn ánh mắt quay về nhìn hắn, hai người ra sức chăm chú nhìn, dùng ánh mắt đánh giá.

Ai, đúng là biết lựa bạn mà chơi..... Quả nhiên là bạn của Lạc Thiệu Cung, làm cho bà mẹ dành phần diện mạo cho nó, đều có thể cao hơn mét tám (bà mẹ biến thái thiệt tàn nhẫn, chỉ cho mình đủ nửa tiêu chuẩn =.=). Nếu diện mạo của Lạc Thiệu Cung là ôn nhu thì tên này lại là âm nhu, khóe miệng khê nhếch, ánh mắt loàn loạn, kính mắt màu bạc, người như thế quả thực sinh ra là để làm thầy thuốc, áo khoác dài màu trắng đang làm Lạc Thiệu Cung mặc (mà tám phần y chang người mẫu), nếu đổi thành hắn mặc thì cho dù không phải trong bệnh viện, cũng sẽ làm cho người ta có cảm giác mình đang ở trong bệnh viện.

“Xin chào, tôi là Tô Chí Du”, hắn cười cười nhử lại con người, tôi lại có cảm giác đang bị chích thuốc, “Là bạn học của Thiệu Cung, cũng là bạn cùng phòng.”

“A, xin chào.” Nghiêm trang tự giới thiệu thực không tự nhiên, “Tôi là Lạc Thiệu Hữu.”

“Rất vui được gặp cậu.”

Gì ? Chia bàn tay ra làm gì ?

Còn muốn bắt tay à ?

Cho xin đi, đây là nhà ga, không phải tiệc cocktail....

Lễ nghi quá đi.

Nhưng vẫn vươn tay ra bắt.

Một bàn tay bị hấn cầm, y như bị rơi xuống, có chút vô lực, rút cũng rút không được.

“Cậu thực đáng yêu.”

A ?

Chết tiết.... Cảm ơn, cảm ơn.

Tôi đã vượt qua thân phận nam sinh mười sáu tuổi, bị người ta “khen ngợi” kiểu đó thì vui sao nổi.

Ê, người bị nghiện bắt tay à ? Muốn bắt tay ta tới khi nào ?

“Được rồi, ở đây nhiều người, chúng ta không cần gây chú ý, tìm chỗ khác nói chuyện đi.” Lạc Thiệu Cung bất động thanh sắc ôm chặt lấy tôi, đem tay của tôi giải phóng đi ra.

“Qua kia gọi taxi đi, chúng ta trước đi ăn cơm được không.”

Oa, mỹ nữ.....

Đại mỹ nữ.....

Tóc xoắn thành búp lớn, ngũ quan hồng nhuận, dáng người khêu gợi, mấy người thế này lúc trước khiến tôi mừng rỡ đến những cô tình nhân của mấy lão đại xã hội đen, ở dưới thì bình thường đều mặc áo ngủ, mười người hết tám người bắt mắt hơn người khác.

Không nghĩ tới hôm nay gặp được một người có dáng vẻ nhu vậy, lại hoàn toàn tỏa ra khí chất đoan trang.

Thay vì cái áo khoác bác sĩ thanh lịch, đổi thành đồng phục y tá thì đúng là giết người.

Tôi đột nhiên hơi lo lắng, lỡ sau này mà ba người bọn họ cùng tụ tập lại một bệnh viện, dù thế nào người bệnh cũng không chịu xuất viện.....

“Đúng rồi, tự giới thiệu một chút, tôi là Tần Du. Cũng là bạn học của Lạc Thiệu Cung.” Thực không ổn, cao gầy giống tôi, không mang giày cao gót mà hình như nhìn thẳng được vào tôi, không, là, là cúi xuống.....

Tôi vội đứng thẳng lưng lại.

“Thật đáng yêu, làn da rất non nha.” còn cư nhiên trực tiếp sờ soạng mặt của tôi một phen, “Oa, giống như nước vậy..... Cậu là em trai của Thiệu Cung à, đang học trung học sao ?”

Á..... Chết rồi !

Tôi là anh mà, anh trai mà !!

Hữu là anh Cung là em, Hữu là anh Cung là em, thành ngữ ngữ này đã nói cả ba mươi lần rồi !

“Không phải.” Lạc Thiệu Cung quả nhiên hé miệng mỉm cười. “Anh ấy là anh sinh đôi của tôi.”

“Không thể nào !!!”

Đúng là cặp song ca.

.....Đáng ghét =.=, biết thế nào cũng phản ứng vậy mà.

“Đi đâu ăn cơm đây ?” Vẫy gọi taxi, tên “bác sĩ” ngồi vào ghế trên, mở miệng hỏi. Chúng tôi ba người ngồi đằng sau. Tôi dựa vào kính xe, Lạc Thiệu Cung ở giữa, tay lặng lẽ tới gần ôm lấy thắt lưng của tôi.

“Trước tiên phải quyết định ăn gì đã, món Hàn Quốc, được không ? Hay là đồ ăn Thái, cũng đặc biệt? Có người muốn ăn đồ ăn Trung Quốc không ? Đúng rồi, tôi biết một quán làm được lắm.” Đại mỹ nữ khí chất nóng bỏng nhiệt tình cung cấp nhiều loại lựa chọn.

Gì?

Kia, món điểm tâm của tôi làm sao bây giờ ?

Nhưng lúc này mà nhảy ra hô “Tôi có mang theo sủi cảo tôm, chúng ta cơm trưa ăn cái này đi !”, cũng thật mất vui.

“Thế nào ?” Ánh mắt của Lạc Thiệu Cung cúi xuống hỏi, tôi chỉ nắm chặt cái gói lùm lùm trong tay gật đầu. Ai, sớm biết vậy thì đã không mang theo. Đoạn đại lộ T phồn hoa này, chung quanh như thế nào có thể không có bán thức ăn điểm tâm chứ.

Thật dư hơi.

“Tiểu ca ca muốn ăn cái gì ?”

Chết tiệt, ca ca thì ca ca, còn dư thừa chữ “Tiểu”,

Muốn ăn sủi cảo chưng xiu mại, nếu không ăn thì lạnh mất.

Nhưng mà.....

“.....Hán bảo.” Chân gà chiên cay..... hơi muốn ăn cay..... chúng tôi bị trục xuất đến chỗ trường học hoang vắng, vùng phụ cận cư dân cả KFC cũng không có.

“Thức ăn nhanh không tốt, đồ ăn Trung Quốc tốt hơn.” Mỹ nữ thực sắc, tên “bác sĩ” phía trước cũng gật đầu tán thành : “Đồ ăn rác rưởi chẳng tốt chút nào, thời tiết khô ráo, nên ăn canh, canh bách hợp hạt sù, hoặc là canh măng cá cũng được.....”

Ê, đó là mấy đồ ăn cho con gái thời mẫn kinh đó.

Bác sĩ đúng là bác sĩ.

Cuối cùng ngồi trong quán bar tôi kiên trì vùi đầu ăn món bò xào mật ong, cùng vú heo chiên giòn, ba vị chuyên gia dinh dưỡng kia tựa hồ cảm thấy thức ăn chay với hải sản mới là tốt nhất, đáng tiếc là tôi không có thịt thì không vui, về điểm này nhờ vô miệng mấy miếng cá thì làm sao ăn no.

“Trông cậu gầy như vậy.” “Bác sĩ” đột nhiên mỉm cười nhìn tôi chòng chọc, “Kỳ thật ăn rất khỏe đó chứ.”

Hả ?

Có thể ăn không ngon sao ?

Hình như hiểu được vẻ mặt của tôi, hần mị mị cười bổ sung, “Thế là được rồi, ăn nhiều bao nhiêu, thì tính dục nhiều bấy nhiêu, không sai đâu.”

Cái thìa của Lạc Thiệu Cung rơi một cái vào trong chén, tôi thiếu chút nữa sặc chết.

..... Trường y có thể mặt không đổi sắc ở trên bàn cơm đàm luận loại vấn đề này sao ? Xin đừng có vẻ mặt thực nghiêm túc giảng giải vấn đề nửa người dưới ở chốn cộng cộng có con gái được không !

Hơn nữa, ta có nhiều X dục, mắc mớ gì tới người !

Tuy rằng rất muốn giả vờ không có việc gì xảy ra, tiếp tục hưởng dụng mỹ thực, nhưng nghĩ đến tên “bác sĩ” kề bên cứ ngồi đó quan sát mình, căn cứ tôi ăn nhiều ít phỏng đoán phương diện nhu cầu nhiều ít, ăn thế nào cũng không vô.

22. Quyển 2 Chương 4

Chương 4

Cũng may là bọn họ ăn rất nhanh rồi nhanh chóng bàn luận cái vấn đề “báo cáo”, một đồng lớn ở trước mặt tôi nghe như ngôn ngữ ngoài hành tinh, tôi nửa điểm xen vào cũng không có, ngay cả bộ dáng giả vờ chuyên tâm nghe cũng đã cố hết sức.

Không đầy năm phút đồng hồ đã bắt đầu thất thần, trên mặt mờ mịt một vẻ ngu độn.

Ai..... Người và người trong lúc đó, quả nhiên là có khác nhau.

Vừa đứng lên đã bị Lạc Thiệu Cung khom người xuống, mặc kệ tôi nghĩ bản thân có bao nhiêu tiến bộ trở nên mạnh mẽ, ở trước mặt nó đều bị trở về nguyên hình.

“Tiểu Ca ca là sinh viên trường nào ?”

Không biết đề tài như thế nào lại quay lại trên người tôi.

“A ? Hả.... ta....”

“Đại học B, Đại học Z ? Hay là.... ” Mỹ nữ hào hứng dào dạt liệt kê tên các trường đại học danh giá.

Mọi người, đều cảm thấy được là anh trai của Lạc Thiệu Cung, hẳn là cũng có năng lực tiến hàng triệu trường học đi.

Tôi có hơi nan kham uống hết cái ly nước trái cây, tận lực giả vờ bộ dạng hào phóng tự nhiên, “Thiết kế phần mềm..... trường T phụ thuộc.”

Tuy rằng thực cố gắng, thanh âm vẫn là không khỏi chột dạ, vừa nói xong thì nhin không được hơi hơi cúi đầu nhanh chóng che dấu căn cứ môi.

“A, vậy sao ?” Mỹ nữ hiển nhiên ngoài ý muốn, nhưng lập tức giả giáo mỉm cười. “Cũng được lắm, tôi rất bội phục những người có thể viết đủ loại thú vị !!!”

“A.... Đây.... Kỳ thật rất đơn giản, cũng là các bạn lợi hại hơn.” Tôi cũng theo đó ha ha cười.

Trong lòng đã sớm thâm mắng mình ngu ngốc.

“Bác sĩ” vẫn tự tiểu phi tiểu nhin tôi chòng chọc, cái loại vẻ mặt nghiền ngẫm này làm cho tôi cả người không được tự nhiên, đành phải hơi nghiêng đầu làm ra vẻ chuyên tâm ăn canh.

Dùng mấy tháng khó khăn tạo thành tự tin, ở trước mặt bọn họ mấy chục phút liền hoàn toàn sụp đổ.

Cảm giác được cảm xúc cấp tốc đi xuống, tôi vội đẩy ghế dựa ra đứng lên : “a... Tôi đi vệ sinh một chút.”

Không thể trước mặt bọn họ liền uể oải, chờ tôi đi rửa mặt tỉnh cái đã.

Trong toilet không có ai, tôi liền đứng đối diện cái gương nghiêm túc nắm tay lại, gật gật đầu : “Cố lên Lạc Thiệu Hữu, tuy rằng khởi điểm không giống, cuối cùng người cũng có thể chứng minh mình là thiên tài siêu việt ở cuối xe !” Ủm !”

Khóe mắt nhìn thấy thân ảnh của “bác sĩ”, tôi vội nhanh chóng khôi phục vẻ mặt như không có việc gì, trấn định ở vòi nước đưa tay xuống, chờ hắt đi qua người.

May mắn là không bị hắt nhìn đến, bằng không thì chết cho rồi.

Gi... Người này, không tận dụng thời gian đi giải quyết vấn đề, đứng ở sau lưng mình làm gì ?

“Tiểu Hữu, cậu thật sự rất đáng yêu.”

Ai, ai cho phép người xưng hô với anh trai của bạn học như vậy hả ?

“Cám ơn.” Dùng cái nhìn xem thường nhìn hắt tiến đến gần, xác định hắt nhìn không tới, tôi bắt đầu vùi đầu dùng sức chà xát mấy cái da gà trên da, cố mạnh miệng, “Ai muốn đáng yêu ? Tôi là con trai đảng hoàng ! Mẹ nó, cao hơn ta có mấy cm liền liệm áo thành.....”

“Cậu còn chưa rửa xong sao ?”

Oa !.....Lại, lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở đằng sau mình. Nhìn “bác sĩ” ở đằng sau trong gương, da đầu tôi hơi run lên. “Tốt lắm.... Tôi phải đi ra ngoài.”

“Chờ một chút.”

“A ?”

“Răng trong của cậu dính cái gì đó.”

“Hả ??” Tôi một phen che miệng lại. Không xong, lại mất mặt.

“Hình như là miếng canh, tôi giúp cậu lấy ra.”

“Gi.....” Gương mặt bị nâng lấy, ngơ ngác nhìn gương mặt thanh tú ôn hòa của “bác sĩ”, loại tư thế này làm cho tôi nghĩ tới mấy bác sĩ nha khoa hồi trước.

“Mở miệng ra.”

“A....A.....” Xuất phát từ phản xạ có điều kiện, phối hợp hé miệng.....

Trước kia chú bác sĩ đề dùng cùng loại nhíp hay kèm gì đó.....

Từ từ.....Hai tay đều áp chặt mặt tôi như vậy, hẳn làm sao còn dư cái tay thứ ba giúp tôi lấy đồ ăn ra chứ ?

Mặt dựa vào càng ngày càng gần.....

Không tính là thối đó chứ ? Ngủ ngốc, như thế nào có thể thối trúng 1

“Hai người đang làm cái gì ?!!!”

Hả ?

Vừa quay đầu là nhìn thấy Lạc Thiệu Cung đứng ở cửa, thần tình hung thần ác sát.

Cho xin đi, người để làm gì mà bão nổi lên chứ ?

“Tôi tính giúp Tiểu Hữu vệ sinh răng mà thôi.”. “Bác sĩ” cười tủm tỉm.

“Không cần cậu lo lắng.” Biểu tình kia của Lạc Thiệu Cung, y như đang nghiêng răng nghiêng lợi à ?

“Không cần khách khí, Tiểu Hữu đáng yên như vậy, tôi rất thích vì cậu ấy mà cố gắng sức lực.”. Tên “bác sĩ” tiếp tục cười đến khiến cho người ta như gặp gió xuân.

Hãy nhìn phản ứng của Lạc Thiệu Cung đi, nghe như nó đang ở trong gió lạnh 0 độ thổi qua, toàn thân cứng ngắc đến mức có thể đập vỡ.

“Đừng nói đùa.” Dùng sức kéo tôi lại, hại tôi hơi lão đảo. “Tên ngốc này căn bản không đạt được tiêu chuẩn của cậu đâu à ? Tiêu chuẩn của cậu không phải luôn rất cao sao ?”

Cái gì chứ, trước mặt người ngoài mà gọi anh trai mình là tên ngốc.....

Mẹ nó, tự nhiên thấy muốn khóc.....

“Như thế nào lại thế.”. Tên “bác sĩ” khê cười nhìn tôi. “Tôi cảm thấy Tiểu Hữu vừa thông minh vừa đáng yên, thực khiến người ta thích.”

Lại tiến lên từng bước bắt lấy tay tôi : “Tiểu Hữu, cậu có ý định ở trong đây đi chơi vài ngày không ? Tôi có thể mang cậu đi mấy nơi vui vẻ.....”

“Thật không ? Tốt, cảm ơn cậu.....”

“Không được” Không đợi tôi biểu đạt cảm kích, Lạc Thiệu Cung liền hung hăng túm lấy tôi, giành mở miệng. “Anh ấy lập tức trở về.”

Tôi ngẩn ngơ.

Cái, cái gì chứ. Từ lúc xuống xe đến bây giờ, còn không đến một tiếng. Ngồi xe cũng còn hơn hai tiếng, đã nhanh như vậy đuổi tôi đi.

Tôi làm cái gì sai sao ?

Đơn giản là, khiến bọn họ biết anh trai người là được rồi, thì ra là đã đánh mất mặt của người, khiến người tức giận không muốn nhìn thấy ta sao ?

Khốn kiếp, ta....

“Người không phải nói là cho ta ở lại hai ngày.....” Nói được nửa câu thì bị ánh mắt hầm hầm ý nói “Anh đúng là ngu ngốc” của hắn đánh trở về.

.....Quên đi.

Đi thì đi, dù sao, ở trong đàn thiên tài các người, ta toàn thân cũng không được tự nhiên.

Hiện đã gọi taxi đi nhà ga, còn trực tiếp mua vé trở về. Món điểm tâm nguội ngắt này, mượn tạm làm bữa tối cũng được.

Mãi cho đến lúc tính tiền đi ra, hai người kia đã mỗi người một ngã, đem tôi đang uể oải không phấn chấn nổi nhét vào taxi, Lạc Thiệu Cung vẫn thở hổn hển, lôi kéo lên cửa xe liền xoay người nắm mặt của tôi :
“Tên đại ngốc này !”

Mặt bị hai tay thật to ngăn lấy, lại dồn lại một cục, đau đến mức nước mắt nhanh rơi xuống, chỉ có thể rưng rưng cảm tức nhìn nó.

“Thực không nên cho anh cùng bọn họ gặp mặt ! Còn tưởng rằng mấy tháng nay anh đã thông minh đến đâu, nào biết một chút cũng không có, vẫn ngu ngốc như vậy ! Đầu heo !”

“Sớm biết rằng anh vẫn không có thần kinh như vậy, em căn bản sẽ không cho bọn họ nhìn thấy anh. Giờ thì tốt rồi, đại phiền phức...”

Quả.....nhiên.

Cố ý đi xa như vậy tới gặp nó, nguyên lai chẳng qua là làm cho nó cảm thấy phiền toái mà thôi.

Tôi đỏ mặt, một phen đẩy nó ra : “Đúng vậy ! Có một thằng ngốc ta làm anh, khiến người mất mặt trước bạn bè, thực có lỗi ! Vậy người về sau đừng nói cho người khác ta là anh trai người không phải tốt lắm sao ! Dù sao thì ta đi liền đây, về sau cũng sẽ không đến nơi này, người cũng giả vờ coi như không có thằng anh này là được, khỏi bị người khác chê cười !”

Lạc Thiệu Cung ngẩn người.

“Bác tài, phiền đi đến bến xe.” Mẹ nó, ánh mắt cứ nhiên lên men, thật sự là không chịu thua kém, có cái gì khổ sở chứ, cũng không phải lần đầu tiên nó chê mình đần độn nói mình dư thừa đâu.

23. Quyển 2 Chương 5

Chương 5

“Lái xe, cảm phiền đi đến bến xe” Mẹ nó, ánh mắt cứ nhiên lên men, thật sự không chịu thua kém, khổ sở cái gì chứ, cũng không phải lần đầu tiên nó chê mình ngu nói mình dư thừa.

“Không đúng, phải đi kí túc xá trường T” thanh âm của nó nghe bất đắc dĩ, “Anh lại muốn đi nơi nào ? Tiểu sỏ qua (*)....”

(*)Tiểu sỏ qua : đứa ngốc nhỏ

“Ta không có ngốc !!” Dùng hết khí lực toàn thân rống vào nó, đáng tiếc hiệu quả lại bị tiếng khóc nức nở thật to chặn đi một khúc.

“A, a, đúng, anh một chút cũng không ngốc.” Tuy là liều mạng phản kháng vẫn bị nó nhẹ nhàng bẻ lên. “Kẻ ngốc chính là em, đánh giá cao năng lực lý giải của anh, em mới là ngu ngốc.”

Không cần phải châm chọc ta !

“Buông tay, ta phải đi về, người không phải ước mong ta đi sớm một chút sao ?!”

“A.....” Lạc Thiệu Cung đáng giận thấp giọng cười khê, chìa một bàn tay dùng sức niết cái mũi của tôi : “Ngu ngốc..... Em như thế nào bỏ được anh nhanh như vậy được anh trai, đó là lừa Tô Chí Du thôi, em đương nhiên là hy vọng anh ở đây càng lâu càng tốt mà, tốt nhất không cần trở về, mỗi ngày đều ở bên em..”

Vừa nói vừa nói vươn vừa đem tôi ôm bế lên đùi, bắt lấy cằm của tôi : “Được rồi, đại ngốc, đừng náo loạn, hiện tại ngoan ngoãn, cho em ôm một chút.....”

Ai như rối gỗ để mặc người muốn làm gì thì làm !

“Ba ba !” Bất chấp tất cả hướng trên mặt nó đẩy hai cái bàn tay, tên này chắc là bị đánh quen thói rồi, hoàn toàn lơ đãng, tiếp tục cười cười đưa mặt tới.

“Cút ngay !” Thật sự đẩy không ra, tôi luống cuống tay chân một chưởng che cái miệng nó. Xem tôi chân tay lỏng lỏng, tên này lại cười đến mức ánh mắt cũng nheo lại, ghê tởm kéo kéo liếm liếm vào lòng bàn tay tôi.

Ắc.....

Nổi da gà từ lòng bàn chân đi đến đỉnh đầu, cánh tay run rẩy vung lên, rốt cuộc là đem gương mặt tuần tú đang cười đến dâm ma kia hất ra, cơ mà cái gói to trên tay cũng bay ra ngoài.

“Oa.....” nhìn nó bay một đường parabol thật tao nhã đáp lên cửa xe, tôi cũng hét thảm một tiếng.

“Sao, làm sao vậy ? Bên trong có gì quý à ?” Lạc Thiệu Cung giành trước đưa tay nhặt lên (sao cánh tay dài quá vậy !), trước khi tôi kịp lên tiếng ngăn cản thì đã đem cái bao kín mở ra kiểm tra, “Gì ? Đây là cái gì ?”

Thiệt, người mù rồi à ! Là sủi cảo tôm với xiu mại chứng !

Cơ mà, hiện tại biến thành một đồng dẹt dẹt, cũng khó trách nó nhìn không ra.

“A.....” Nghiên cứu nửa ngày, nụ cười trên mặt nó bắt đầu mở rộng, “Anh à, đây là anh mang đến cho em ăn phải không ?”

..... Bị nát là rất khó nhìn ra, cũng đừng có cười như vậy !!!

“Không phải, là điểm tâm đi đường của ta.” Xấu hổ và giận dữ, một phen đoạt lấy ôm vào trong lồng ngực.

“A... a, nói dối, cái mũi sẽ biến dài ra~” lại niết mũi của ta !! Cái gương mặt cười tủm tỉm thoát nhìn thật chướng mắt.

Môi trên bỗng nhiên nóng lên, chờ tôi trợn tròn ánh mắt, nó đã đưa mặt về cười cười nhìn tôi : “Anh à miệng anh chìa ra cao như vậy, sẽ làm em muốn hôn anh thật cực lực nha.”

Hôn.... hôn.....người biến thái 1

Không đợi tôi một đám đưa ra, tài xế taxi theo kính chiếu hậu đã thất kinh run rẩy mở miệng : “Hai... hai vị, rốt cuộc là muốn đi đâu ?”

“Kí túc xá trường T.”

Tôi chưa kịp mở miệng vì sao không ra nhà ga, tên kia đã bắt lấy bả vai tôi, dùng tốc độ siêu âm áp lại gần : “Anh, em nhìn không được.... Anh như thế nào lại đáng yêu như vậy...”

Không thể tin được da mặt nó dày đến trình độ này, tôi kinh hãi quá độ hoàn toàn quên mất giấy dũa.

Hôn lên với tốc độ ánh sáng : “Dù sao cũng chỉ có hai người chúng ta, anh ngoan một chút....”

Không phải, phía trước còn có ông tài xế đang muốn khóc đó nha 1

“Ta phải đi về !” Tôi bị mạnh mẽ vừa ôm vừa khiêng đi vào kí túc xá đến ngưỡng đổ cả mặt.

“Sao lại thế được, đương nhiên là trước tiên phải giúp em ăn hết món điểm tâm đã” đá cái cửa đồng thời ôm tôi hôn lấy hôn để hai cái má, “Nếu còn nói gì nữa, em sẽ đem anh trối lại làm đến vài ngày cũng không để đi được nha.”

“Cái gì chứ.....” Một câu đe dọa khiến tôi âm lượng điều chỉnh đến mức nhỏ nhất, lửa giận toàn bộ tiêu biến, trên mặt còn có bắn từng phát trắng bách. “Ta, ta ngày mốt còn phải đi học.....”

Mẹ nó, thật uất ức.

“Vây ngoan một chút, em làm cái gì cũng không được phản kháng nha.”

Ác bá tươi cười uy hiếp, ôm lấy tôi ngồi vào ghế.

“Được rồi, hiện tại bắt đầu hưởng thụ tình yêu của anh trai rồi.”

Nhìn nó vẻ mặt trang trọng mở cái gói liền cảm thấy được đầu của tên này tám phần là bị mất rồi.

Nát vụn thành một đồng thì ăn có gì ngon.

Ngồi trên đùi nó nhìn quanh bốn phía, đồng dạng đều là dân kí túc xa, chúng tôi phải bốn người một phòng, bọn nó cứ nhiên là hai người một phòng, không nữa không gian cũng không hẹp hòi như chúng tôi. Nhân gian quả nhiên là cũng phân làm ba bầy loại =.=

Nói thật, đây là kí túc xá nam sinh sạch sẽ nhất tôi từng thấy.....

Chắc là vì hai người đều là dạng sạch sẽ. Mặt bàn nhẹ nhàng khoan khoái như băng ca trong phòng thí nghiệm, nhìn đến giường của tên “bác sĩ” tôi nháy mắt liên tưởng đến bàn mổ.

Lúc tôi đang nhìn chung quanh, Lạc Thiệu Cung đã muốn đem cái gói kia ăn sạch sành sanh.

“Hả ? Người không sao chứ ?” Nhìn nó ăn uống siêu phàm có hơi bị dọa.

“Ừm, không ăn no.....” Mỉm cười liếm liếm khóe miệng bộ dạng thật sự là..... tà ác đến chảy nước miếng, cho xin đi, cũng đâu phải là chụp hình X, làm gì làm cái động tác phiến tình đó chứ.

“Còn phải ăn một chút gì mới được.....” Là ảo giác của tôi sao ? Như thế nào lúc nó cười rộ lên, mặt lại ở tầm nhìn của tôi phóng đại đến vô hạn.

“A.... !!” Môi bị hung hăng cắn.

Nó kế tiếp phải ăn cái gì đó, chẳng lẽ là tôi sao ?

Bốn cái môi giao hôn nửa ngày, tôi toàn thân có chút thoát lực, trong đầu thấy hồ hồ giống như bị nhồi keo dán vào. Mẹ nó, mặc kệ là hôn môi hay gì, vẫn là một chút lực miễn dịch cũng không có.

“Thật đáng yêu.” Thanh âm mang ý cười của tên kia nghe thực đáng giận, “Thực muốn ăn luôn một ngụm.....”

“Cờ mà.....” Tay kia thuần phục cởi bỏ dây lưng. “Trước khi ăn phải hảo hảo kiểm tra một chút, nếu như bị người ta ăn vụng qua, em phải bắt đền mới được.....”

Quần dễ dàng bị bác xuống dưới, tuột xuống mắt cá chân, áo cũng bị cuốn đến ngực, ngón tay không kiêng nể gì một tắc lại một tắc vuốt ve xoa nắn, cảm giác làm cho người tôi sồn cả gai ốc. Tôi đỏ cả mặt, rất muốn đá nó, nhưng lại sợ nó nói được thì làm được, hại tôi vài ngày không dậy nổi thất lưng, giờ thì đành miễn cưỡng coi như một đứa học trò ngoan, có nghỉ học cũng phải chép bài là được.

Công cụ kiểm tra trừ tay ra, cứ nhiên còn có môi và răng. Tên này cứ thoải mái trên người tôi hết liếm rồi cắn, coi tôi như một miếng bánh ngọt bình thường cứ liếm hết chỗ này đến chỗ khác, cứ cách mỗi tắc hôn một chỗ, tôi nhanh tay cắn lấy môi mới không đành lòng không phát ra mấy thanh âm kì quái, nào biết tay nó đột nhiên sờ tới chỗ giữa hai chân.

“Oa.....” Tôi phản xạ có điều kiện chụp lấy hai tay nó, hai tay gắt gao che lấy trọng điểm, mặt đỏ đến muốn xuất huyết.

“Làm sao vậy ?”

Cái gì mà làm sao vậy ?! Người có bị thần kinh không ! Đại bạch thiên, trong phòng ánh sáng sung túc như thế, ngay cả bức màn cũng không có (tuy rằng là thủy tinh mờ, từ ngoài phòng nhìn vào căn bản sẽ

không thấy bên trong, nhưng vẫn giống nhau là... là.... trong suốt ! Một chút cảm giác an toàn cũng không có =.), cảm giác cùng với việc ra đường làm có gì khác biệt chứ.

“Ta không cần.” Ngập ngừng. Hôn môi âu yếm còn chưa tỉnh, tại nơi ánh sáng ngời ngời không che đậy như vậy tiến thêm một bước..... cảm thấy rất xấu hổ.

“A ?” Nhướn cao một bên chân mày “Không dám cho em kiểm tra ? Có phải hay không đã bị người khác chạm qua ? Hửm ?”

“Không phải !! Oa a .....!”

Lưng bị ôm lấy hướng nó ngồi xuống, đôi chân dài ở dưới thân thực mở ra hai đầu gối của tôi, hai bàn tay to lớn cầm lấy hai bên đùi, hướng hai bên đùi sức tách ra. Tôi đỏ mặt tới mức xuất huyết não, thiếu chút nữa khóc đi ra : “Không được.....”

Chân hướng ra ngoài, lại mở ra lớn như vậy, cho dù thực tế không ai xem tới được, cảm giác cùng với việc trưng bày cho toàn bộ thế giới xem cũng không khác gì nhau.

“Ngoan, chỉ là kiểm tra mà thôi, không phải sợ.”

Ai lại dùng phương pháp biến thái như vậy để kiểm tra chứ.

Xấu hổ và giận dữ giãy dụa vặn vèo, mới động hai cái, liền cảm giác được phía sau có cái gì đó. Tôi hít một lượng khí, Lạc Thiệu Cung lại thực khoái trá cười : “Anh à, nếu làm không được, ma sát cây thương tẩu đang bốc hỏa thì em cũng không chịu trách nhiệm nhé.”

Biến thái.....

Thanh thiên bạch nhật cũng có thể động dục !

Cơ mà, vô luận ai bị đem “thương tẩu” chọc vào, đều thúc thủ chịu trói, không dám nhiều lời một câu.

Cho nên tôi cũng chỉ ngoan ngoãn cắn cắn môi, xấu hổ nhần nhục để tên đại biến thái tùy tâm sở dục sờ soạn một phát.

Bàn tay ở giữa chân vuốt ve xoa nắn, nhược điểm bị nắm giữ, tôi có chịu đựng siêu quần như thế nào (có không ta ?), vòng eo cũng bủn rủn, hơi thở không xong tựa vào trên vai nó chờ kết quả “kiểm tra” chết tiệt này xong xuôi.

“Thật có tinh thần đó, anh à. Nơi này cũng đứng lên.” Nhũ thủ bị bàn tay to xoa nắn, tiếng cười khê ở bên tai vang lên đến, ngay cả lưng cũng ngứa ngứa, hại tôi thiếu chút nữa nhịn không được, cơ hồ lập kỉ lục đi ra nhanh nhất.

“Em muốn đi vào....” Vừa dùng điệu giả điên tình, vừa ở sau lưng ma sát, còn cắn vành tai tôi một cái, tôi toàn thân căng thẳng, liền đi ra một phát nhanh nhất trong lịch sử.

“Thật nhanh....” Ở bên đôi tai hồng hồng của tôi, đáng giận cười ha ha “Còn ra nhiều nữa..... Anh trai à anh đúng là bé ngoan, lúc em không có mặt, ngay cả chính mình làm cũng không có sao ?”

“Kia, nói nếu làm thế sẽ ảnh hưởng đến trí nhớ !” Tôi lại uể oải vừa thẹn thùng vừa biện giả.

Lạc Thiệu Cung cười đến vui vẻ, “Ừm, tốt, như vậy mới ngoan, về sau đều phải nhớ kỹ, nơi này là của em, chỉ có em một người có thể chạm vào, những người khác nghĩ muốn cũng không được, tay anh cũng không có thể tùy tiện động vào, em chính là sẽ định kỳ kiểm tra, nếu để em bắt được anh làm bữa, hắc hắc, thì.....” Tay ở nơi kia chiều chuộng không nhẹ không nặng nắn một cái, ý tứ không nói cũng hiểu.

“Cái gì ?” Tôi để làm chi phải đón ý nói hòa cái loại yêu thích biến thái này. “Ta vì cái gì không thể đụng vào ? Tốt xấu gì thì ta cũng tự mình.....” Nuốt nuốt nước miếng, thật sự không mặt mũi nào nói ra cái từ này. “Dù sao, ta là một nam sinh kiện toàn, có cần dù sao cũng phải chính mình giải quyết, chẳng lẽ cũng không được ?”

“A, nhu cầu của anh, đương nhiên là em chịu trách nhiệm giải quyết.” Lạc Thiệu Cung cười đến ghê tởm. “Đây là quyền lợi cùng nghĩa vụ độc quyền cho em. Ý của anh là hiện giờ có nhu cầu phải không? Được, em lập tức giúp anh nha~~”

Nghe được thanh âm của tiếng khóa kéo, tôi lông tóc dựng đứng : “Vô lại, dừng tay cho ta, ta không cần làm ở nơi thế này !”

24. Quyển 2 Chương 6

Chương 6

Mặt bị đưa ra sau gắt gao hôn lấy.

Lại dời lực chú ý !

Được rồi, tôi thừa nhận kĩ thuật hôn của nó cao minh, nụ hôn dài chục phút làm hít thở không thông nổi, bất tri bất giác ngay cả công tác hậu diện cũng đã làm xong.

“Không được.....” Tôi còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. “.....Ta muốn giận rồi, người dám, người.....”

“Anh à,” Ở đằng sau ôn nhu đến muốn chết, khẽ hôn lấy. “Lâu như vậy không thấy, anh một chút cũng không muốn em sao ? Hửm ?”

Không muốn người thì ta sẽ không đến.....

Từ từ ! Không được nói sang chuyện khác, ngón tay người hướng đi đâu vậy !!

“Chẳng lẽ anh mặt khác đã có người mình thích, cho nên cũng không chịu cho em đụng vào ?” Ngón tay bị tôi luống cuống tay chân đè lại, nó liền phát ra thanh âm ai oán muốn chết.

A, đừng vòng vo nữa, ta chỉ lo học, nào có chuyện đi luyện ái.

“Em chọc giận anh chán ghét sao ? Anh.....”

Cái này, cái này cũng không có mà. Mặc dù có hơi giận thật....

“Anh, anh là không phải không cần em ?” nghe như thể sắp khóc tới nơi.

Ai, xả đi nơi nào, người là em trai ta, như thế nào có thể không cần người.

Nhịn không được mềm lòng đưa tay lên sờ sờ đầu của nó. “Ta không có.”

“Kia có cho em làm hay không ?” Giọng điệu đáng thương như chó con, còn quấy quấy như em bé, giống như bị ngược đãi cùng ủy khuất. “Trước kia anh đều cho em làm.....”

Vì, sờ soạng trước kia, không có làm lúc rõ như ban ngày thế này.

“Anh, anh à.....” Cái mũi trên cổ tôi cứ cọ tới cọ lui, làm nũng giống như kiểu vật cưng.

Ai.....

“Rồi, được rồi.....”

Lời còn chưa dứt, hai móng đã bị mãnh mẽ bài khai, tiếp theo một cái gì đó nóng cháy cứng rắn đã đưa đến.

“Ô !!!”

Vô lại ! Độc ác như vậy ! Cho dù đã chuẩn bị, như vậy cũng rất đau, ô, thiệt muốn khóc.

Không đợi tôi mắng, cái thằng theo chủ nghĩa hành động kia đã muốn bắt đầu nắm lấy thất lưng tôi dùng lực đẩy tới.

“Ô a . . . . . Đau quá. . . . .” Hình như sắp nứt ra rồi, tôi không cốt khí liền khóc ra nước mắt đầy mặt. “Chậm một chút, đau. . . . .”

Mẹ nó, vừa rồi còn đáng thương vậy, nhanh như vậy liền biến thành Đức lang khuyển. . . . .

“A.....” Lạc Thiệu Cung cung hít một hơi thật sâu, thanh âm vô tận nhu hòa, va chạm thì lại càng trầm trọng. “Ngoan, nhịn một chút là được rồi... Em muốn anh đã lâu.... Em nhịn không được.... Anh à.....”

Trừ bỏ đau đớn vì ma sát kịch liệt, luật động dồn dập khi xương cốt phải tản ra cũng khiến cho tôi nức nở không thở nổi.

Vô lại, vì cái gì người phải nhẫn nại là ta mà không phải người chứ !

Cái lưng trần trụi cọ xát trên cái áo khoác thô ráp của nó, nơi liên kết tùy theo động của dị vật càng lúc càng mở ra. Tự bản thân cũng gần như ngồi trên người nó, nó lại áo mũ chỉnh tề, hiểu biết này làm cho tôi có chút cuồng loạn ở trên người nó công kích giây dựa : “Không..... không, lẽ.... có người đi vào.....”

“Sẽ không.” Hôn lấy vành tai của tôi giống như trấn an, động tác ở phần eo cũng không chậm lại một chút. “Không có người.....”

“Tô Chí Du, Tô.....” Chút thanh tĩnh còn sót lại của tôi còn ý thức được chủ nhân của phòng này. Hẳn chắc chắn là có chìa khóa, để cho hắn bắt gặp anh em chúng tôi như vậy, dù thế nào cũng sẽ đi báo cáo lại với trường học.....

“Anh, dám gọi tên người khác, anh muốn bị trừng phạt có phải không ?!” Đinh đầu hung hăng, nghe được tôi thét chói tai mới thả lỏng lực đạo, lại nhân cơ hội cắn cầm của tôi một cái. “Đừng động hắn, ngoan..... chuyên tâm một chút.....”

Vừa hôn lên cái cằm nhỏ giọt mồ hôi của tôi, vừa đẩy mạnh độ rộng, chỉ cần hưng trí vừa lên, là ai cũng không ngăn được. Chỉ sợ Tô Chí Du giờ mà phá cửa vào, dám nó cũng vẫn như thế.

“Nhưng, a.....” Trong lúc chống đối đến thanh âm cũng khàn khàn, vất vả hấp hơi. Tứ chi tuy rằng tự do, nhưng nửa điểm tác dụng cũng không có, không thể giãy ra khỏi lồng ngực đó, cũng không có biện pháp giảm bớt cái kia đang đánh sâu vào, rõ ràng là cam chịu ngã vào ngực nó, nhắm mắt lại cắn môi, toàn thân không thể khống chế cứ theo tiết tấu mà run rẩy.

“Từ bỏ.... sẽ bị nhìn thấy.....” Mơ hồ cũng có thể nghe được những người trên hành lang ngoài cửa đang nói chuyện, càng ngày càng có những tiếng bước chân, cảm thấy sợ hãi, thế mà tên kia một chút cũng không băn khoăn tâm tình của tôi, chỉ biết tự cố tự tìm khoái cảm ở bên trong, không chút để ý chỉ nói cho có lệ : “Không sao, sẽ không đâu.”

Lòng tràn đầy thứ không thoải mái, thế mà cơ thể cứ tự nhiên nhích chậm rãi tìm được phương thức thừa nhận, đành phải cố sức nâng lên cánh tay ôm lấy cổ nói.

“Anh.... Bộ dáng này chỉ có thể cho em thấy đó nha..... Không thể ở trước mặt người khác khóc.... ừm... bằng không..... rất..... nguy hiểm.....”

“Ồ.....” Lưng dựa vào nó, trong lay động chỉ cảm thấy cả người đều phải ngã ra, nhưng lại không thể ổn định cơ thể, đành phải cố sức phối hợp nâng cánh tay lên ôm cổ nó.

Đôi tay đang nắm lấy thắt lưng bóp lại càng chặt, phối hợp cùng luật động từng chút từng chút đem tôi cao nhắc tới, rồi lại ấn xuống : “Anh..... thật tốt..... thật đáng yêu.....”

Liều mạng xoay thắt lưng muốn giảm bớt xung lượng đáng sợ, nhưng vẫn chỉ có thể vô lực bị nó áp chế từ đầu tới đuôi cứ thế mà xỏ xuyên qua.

“Thật muốn đem anh giấu đi..... ừm..... ai cũng không cho xem.....”

Nụ hôn ẩm ướt thuận thế từ cổ lên cằm, cuối cùng bao trùm lấy tôi làm tôi không thể nào gào thét được.

Trên dưới vừa dao động như vậy làm cho người ta hít thở không thông, cơ hồ lấy hết không khí, nhịp đập của trái tim cũng sắp vượt giới hạn, trước mắt một mảnh mơ hồ, phát ra thanh âm không đầy đủ.

Ngay phía trước bị gắt gao cầm lấy, phình lên không thể phóng thích, thứ mềm mại bên trong lại bị dục vọng bành trướng của nó dồn dập va chạm, tôi chỉ có thể thất thần phát run, loại tra tấn ác ý này biến hóa thành nhiều phương thức cứ liên tục như vậy, dù tôi có rên rỉ hay thét chói tai cũng không chịu ngừng.

Cuối cùng vài cái va chạm cuối cùng, thứ nhiệt lưu dừng tiến ra, tôi tới cực hạn muốn ra lần thứ hai, vẫn bị thứ ngạnh sinh của nó ngăn chặn.

Đáng giận là cái tên này ngừng lại thở hổn hển một chốc, lại bắt đầu động tác, một tay vẫn chặt chẽ kèm chế tôi.

Tôi bị trước sau giáp công trước mắt biến thành màu đen, kêu cũng kêu không được.

Chịu đựng đến lúc nó cảm thấy mỏi mệt buông tay, dưới thân đã sớm ướt nhẹp.

Cuối cùng lúc một trận nhiệt lưu phát ra tôi chỉ cảm thấy giống kẻ bị chết chìm lâu ngày trôi lên mặt nước, liệu mạng hé miệng muốn điều chỉnh hô hấp, nhưng ngay cả thở cũng phải cố sức.

Sức cùng lực kiệt tựa vào trong lồng ngực của Lạc Thiệu Cung làm cho nó dùng khăn tay mềm mại chà lau, gương mặt ướt sũng cứ ẩm áp từng đợt... Nó lại chuyên tâm trí chí liêm liêm, ôn nhu đến mức làm cho người tôi liếc mắt một cái liền thấy nó chột dạ.

Vô lại !!! Bản thân phải thỏa mãn ba bốn lần mới cho ta bắn, tặc xấu cũng lộ ra hết rồi, giờ còn giả mù sa mưa cẩn thận săn sóc thì ích lợi gì.

Tôi tức khí quay đầu đi chỗ khác.

“Anh, anh giận à ?” Lang khuyến nhanh chóng biến thành mỹ khuyến, nhiệt tình dụ ngoan đưa mặt lên cọ xát, “Em không cố ý, còn không phải bởi vì anh thật sự rất đáng yêu.... Thấy anh bộ dáng kia đã muốn đem anh chọc cho khóc....”

Mỗi lần đều lấy cái cớ này. Giả vờ đáng yêu cũng vô dụng.

“Còn có, cũng là phải trừng phạt anh nha, anh khi đó cùng Tô Chí Du hai người trong toilet làm gì ?” Cánh tay ôn nhu chà lau đột nhiên nhéo tôi một cái cho hả giận, tôi bất ngờ không kịp phòng, cúi đầu ô một tiếng : “Cái gì chứ....”

“Tên ngu ngốc này ! Còn hé miệng, chờ nó hôn anh à ?”

“Nó nói là muốn vệ sinh răng thôi.” Lớn tiếng biện giải, miệng đã trúng một cú bạt thiệt mạnh.

“Em hôn anh nhiều lần như vậy, vệ sinh còn chưa đủ ? Chẳng lẽ còn cần tìm người giúp ? Anh có biết là ở trước mặt nó hé miệng, thì với mở ra chân có gì khác nhau ?! Nếu không có em, anh đã sớm bị ăn sạch mặt tịnh !! Nó muốn dẫn anh đi chơi anh còn dám nói ? Nó chỉ biết đưa anh lên giường thôi, có hiểu hay không tên đại ngốc !”

“Người không nói thì ta thế nào biết được !” Thực ủy khuất.

“Hiện tại anh đã biết chưa ? Tóm lại, cách xa nó một chút cho em, nó từ trước đến nay nam nữ thông ăn, nửa điểm tiết tháo cũng không có, anh nếu như bị nó coi trọng, thì ngay cả miếng thịt thừa cũng không còn, không có kết cục tốt, về sau ngay cả nói chuyện với nó cũng không cho, hiểu chưa ?!”

“Cái gì chứ, tên ”bác sĩ” đó thoát nhìn thật không giống người xấu. Nói chuyện với hắn cũng sẽ không như thế, ta không phải con nít !” chính người cùng hắn sớm chiều ở chung cũng bình an vô sự đó thôi, vì cái gì ta nói với hắn hai câu thì nhất định có tai ương ? Ta không vô năng đến như vậy, chỉ có người mới khinh ta là đứa ngốc.

“Người xấu thì trên mặt cũng đâu có đóng dấu !” Lạc Thiệu Cung nhấn nại nói.

“Đối với người thoát nhìn hai người cũng không sai biệt lắm, hơn nữa người còn không phải giống nhau, cũng chỉ là muốn theo ta lên giường thôi, lại sao với nó thật à.”

“!”

Thanh âm ken két gì vậy.

Sau đó nửa ngày cũng không nhúc nhích.

“Phải không ? Em với nó không khác nhau sao ?”

Biểu tình xem như đang cười, chính là trên trán nổi gân xanh.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, rụt lại một chút.

“Chính là nghĩ muốn lên giường với anh ? Có phải như vậy hay không ?”

“Ồ oa.....” Chưa kịp phản ứng chân đã bị nó đưa lên vai. Loại đẳng đẳng sát khí yêu cầu tư thế cao độ làm cho tôi lập không chút tiền đồ liền đầu hàng : “Ta nói sai rồi..... cho ta rút lại, người so với hần tốt lắm, tốt nhiều lắm, tốt nhiều lắm nhiều lắm.....”

Dưới loại tình huống này, hay là trước bo bo giữ mình đã, về phần khí khái hay không, từ từ bàn bạc.....

“Phải không ? Em tốt hơn thế nào ? Anh nói cho em nghe xem.” Cười đến đáng sợ, ánh mắt đều đánh tới.

“.....” Keo kiệt, không nói lý, tự cho là đúng, hỉ nộ vô thường..... a, không đúng, đều là khuyết điểm.....

Dùng hết sức lực đầu óc bay lộn, thời gian do dự càng lâu, chân càng đau, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt của nó cũng hắc ám như đáy nồi.

“Như thế nào, thật sự không nghĩ ra được ?”

“.....” Không kiên nhẫn, có đôi khi còn thực hung.....

“Em ngay cả một chút tốt đẹp cũng không có sao ?!” Từ trong hàm răng nói ra.

Tôi đáng thương cứ vậy mà xanh mét mặt, đại não đã muốn ngừng lại.

“Tốt lắm, anh không cần nghĩ đến cố sức như vậy ! Em biết lí lẽ mà 1”

Bị ném thật mạnh lên giường, chưa kịp đứng lên đã bị phía sau ngăn chặn, không chút lưu tình tiến vào.

“Oa a không được. . . . . Từ bỏ. . . . . Ta không cần ”

Ghét nhất là cái tư thế quỳ nằm úp sấp này, cảm giác chính mình giống như giống khuyển dùng.....

“Vô lại, dừng tay cho ta ! Vô lại.....” Đau đến liều mạng đánh vào giường. “Ồ a..... không được đi vào, đau quá.....”

Nội tạng đều bị quán lại thành một đồng, chưa từng bị đối đãi thô bạo như vậy, tôi chịu không nổi đá đánh lung tung : “Vô lại.... Người so với tên ”bác sĩ” còn mực hơn !”

Động tác quàng quạc trở vào. Tôi vội đẩy nó ra, khó khăn xoay người lại.

Nó ngơ ngác nhìn tôi, tuy rằng sắc mặt vẫn hờn thẹn như thế, nhưng gương mặt không phải ra vẻ muốn giết người như vừa rồi, biểu tình có chút bất lực.

25. Quyển 2 Chương 7

Chương 7

“Buông tay, đừng động vào ta !” Nơi bị xé rách đau đến run lên, nhìn vết máu trên sàn đang chỉ biết chuyện tình đã hồngбет, chỉ cảm thấy tức giận thẳng tới đỉnh đầu, hốc mắt cũng nóng lên, nước mắt đã sắp rớt ra.

“Anh.....” Biểu tình trên mặt nó mờ mịt cùng vô tội không chút giả dối, “Anh giận à ? Rất đau sao ?”

Một câu ngu xuẩn tới cực điểm tỏ vẻ quan tâm làm cho tôi nước mắt lập tức bị phản rơi ra.

Rất đau sao ? Người cứ nằm xuống cho ta đè giống như vừa rồi đi, rồi sẽ biết ?!

Có giận hay không ? Người cũng bị người ta cưỡng bạo một lần thử xem !

Làm muốn nửa ngày, hóa ra nó cho tới bây giờ cũng chưa từng biết tôi bị đặt ở dưới là cái tâm tình gì cảm giác nào.

“Đương.... Đương nhiên đau !” Tôi phần nộ nói lắp, “Người.... người không phải thiên tài sao ? Ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không biết ? Thử lấy cây gậy tự làm thử xem ?!”

Nó mắt mắt rụt tay trở về, trầm mặc một chốc, cúi đầu rầu rĩ nói : “Thực xin lỗi, anh”

“Là em không tốt, làm đau anh.”

Giải thích hữu khí vô lực nghe càng giống cho có lệ, tôi một trận hung buồn. Nên giải thích, không phải đơn giản là làm đau như vậy.

Thái độ ác liệt vừa rồi..... cần bản là không đem tôi để vào mắt.....

“Người cũng biết người không tốt. Nói cái gì phải cẩn thận Tô Chí Du, hẳn đối với ta, so với người khác khí hơn.”

Lạc Thiệu Cung ngẩn ngơ, thẳng ngoắc ngoắc nhìn tôi nửa ngày, mới buông ánh mắt, đôi chân mày xinh đẹp chán nản nhìn lại : “Anh.... Đừng nóng giận, em mang anh đi tắm trước đã.”

Tắm trong một bồn tắm nóng hơi hổi, thân thể thả lỏng một chút, ủy khuất ứ đọng chậm rãi tan ra, chờ Lạc Thiệu Cung không nói được một lời cẩn thận giúp tôi lau khô, lại chui vào bồn tắm, những chỗ không thoải mái cũng dần dần biến mất theo dòng nước.

Kỳ thật..... Cũng không phải lần đầu tiên bị thương, trước kia làm cũng có chảy máu... Một lần cũng không có gì.

Ừm, quên đi, mình là anh trai mà, nhịn thẳng em một chút cũng được.

“Lạc Thiệu Cung à.” Tận lực dùng thanh âm thoải mái nói với nó. Ai, vừa cãi nhau lại chủ động làm hòa, thật không được tự nhiên....

“Ừm ?” Nó nâng ánh mắt.

Ánh mắt lại biến thành dụ ngôn vô tội như vậy, làm cho tôi cảm thấy có chút có tội.....

“Kỳ thật người cũng được lắm.” Phương thức khen ngợi thiệt quái đản.

“A ?” Nó cười khổ một chút, sờ sờ đầu của tôi. “Cám ơn nha, anh trai.”

“Là thật đó, người vừa thông minh, bề ngoài lại anh tuấn, cũng hiểu biết nhiều, công phu trên giường... cũng không tồi.....”

Nhìn sắc mặt nó chẳng hề có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt, xem ra không có tác dụng.

“Được rồi,” Cái mũi khê bị néo, “Anh không cần an ủi em.”

“Không phải an ủi..... giới thật....”

Đột nhiên bị ôm cổ, mái tóc mềm mại dán trước ngực, còn cảm thấy được da thịt ấm áp của nó, tôi không biết làm sao xoa xoa đầu của nó.

“Anh, em muốn bắt anh thì phải làm sao bây giờ...” Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua nó thanh âm thiếu tự tin như vậy, tôi có hơi bị mê hoặc.

Em cố gắng lâu như vậy, nhưng một chút tiến triển cũng không có..... cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, làm như thế nào anh mới có thể cảm được là em tốt đây, mới có thể thích em đây ? ..... Anh à, dạy em được không ? Em cảm thấy mệt chết đi được anh à.....”

“Hả ?” Lần đầu tiên nhìn nó hướng tôi xin giúp đỡ, còn chưa hết mê hoặc liền thấy lảng lảng, nhịn không được trên cao nhìn xuống xoa đầu của nó. “Ngoan, người làm tốt lắm rồi, ngoan ngoan....”

“Nhưng anh cũng không thích em mà, anh...”

“Ta đã thực thích người mà !” Ai nha, bộ dáng ghé vào ngực tôi, vẻ mặt buồn rầu thực đáng yêu.....

“Không phải cái loại thích này...” Nó cười khổ hai tiếng, “Đứa ngốc, anh như thế nào lại không rõ...”

Còn nói ta khờ !

Dùng sức trừng con người, vừa vặn Lạc Thiệu Cung nâng mặt lên, khóe mắt bởi vì uể oải có hơi đỏ lên, thoạt nhìn ông như đáng thương đến muốn chết.

Vừa ầm ỉ xong đã muốn hôn, có hơi kì quái không nhỉ ? Nhưng... động tác chậm rãi tựa vào hôn tôi này của nó, cho dù có thể ngăn cản được, nhưng chỉ cần ánh mắt chân thật thế này là kháng cự không được.

Kỳ thật chỉ cần nó ôn nhu, không bá đạo, không cần cao cao ở trên, tôi sẽ cực kì cực kỳ thích nó.

Thích đến... nông nổi mặc nó làm cái gì đều được.

“Anh, anh thích em được không ? Xin anh....” Lạc Thiệu Cung một bên nhẹ nhàng hôn môi, một bên thấp giọng thì thào, ôn nhu đến mức làm cho tôi đã quên năm phút trước còn đỏ mặt muốn cùng nó một dao hai nhát thành tám đoạn, không bao giờ... phải nói chuyện với nó.

“Có phải chỉ cần em cái gì cũng đều nghe lời anh, anh sẽ yêu em hay không, anh ?” Thanh âm nghe thực thương tâm, “Hay muốn dùng cách khác ? Anh nói rõ ràng cho em biết đi, bằng không em có cố gắng như thế nào, đều chỉ biết đem mọi chuyện càng phá càng hư..... khiến anh càng ngày càng chán ghét em, em rất sợ, anh à.....”

“Muốn em làm thế nào ? Anh ?” Răng hơi hơi tăng một ít lực đạo, ẩm ướt ẩm áp lại khẽ đau, “Anh muốn em phải làm thế nào, như thế nào với anh ? Anh thích người như thế nào... anh nói đi được không ? Em đều theo những gì anh nói mà làm, sau đó anh sẽ thích em... được không ?”

Tuy rằng thật cao hứng nhìn thấy nó tư thái cúi đầu hiếm thấy (cư nhiên thỉnh giáo mình), hận không thể có thể trước tiên liền tiến hành chỉ đạo, nhưng đề mục này, đối với chỉ số thông minh của tôi mà nói, trong thời gian ngắn muốn đem đáp án sắp xếp ra thật là chẳng dễ chút nào, đành phải trước thân thủ ôm lấy cổ nó, ngoan ngoan hé môi cho nó hôn, một bên đầu óc cố gắng chuyển vòng.

“Không được hành hung ta....” Trong khoảng cách hôn môi khó khăn lên tiếng, “Phải ôn nhu.... bá đạo... là không được.... phải phân rõ trái phải..... a...” bị hôn thật mạnh một cái, thiếu chút nữa hít thở không khí không thông.

“Em chẳng lẽ bình thường đối với anh thực hung dữ, vẫn ngang ngược không để ý hay sao ? Hừm ?” Cuối cùng cũng dời môi ra, đổi thành cắn cái mũi của tôi.

Hô hấp thông thuận thiết nhiều, tôi nắm chặt thời thời gian thần tốc tự hỏi : “Không được tự cho là đúng, không được khi dễ ta là con nít, hề một chút là dạy bảo ta... không được khi dễ ta là đứa ngốc... còn có... ừm, chuyện của ta người không được chen vào, ta muốn làm bạn với bằng hữu ra sao cũng không thể can thiệp, không được tùy tiện thay ta quyết định.... còn có, phải nhớ ta là anh trai người, phải tôn trọng ta, còn có..... a...”

Mô lại bị hung hăng cắn, đầu lưỡi theo môi chạy vào trong quay mót triền miên nửa ngày, cho đến lúc thất lực của tôi mềm oặt mới chậm rãi buông ra.

“Còn gì không ?”

Đại não trong lúc nó quấy nhiễu đã muốn biến thành một đồng hồ dán, tôi có hơi trì độn phản xạ có điều kiện : “Không, không có..”

Đáng giận.....

“Ừm, vậy là được rồi.” Tên kia cười cười dùng ngón tay lau dấu vết mất mặt nơi khóe miệng, ở trên trán ta hôn một cái. “Hừm, yêu cầu của anh thật đúng là nhiều, Không phải em muốn can thiệp anh, nếu mặc kệ anh, anh thật sự sẽ có nguy hiểm. Anh trai anh rất dễ biến thành mục tiêu của người khác, thành tích cố tình để anh mắc mưu nhiều như vậy, đến bây giờ giờ cũng không hiểu thì phải dạy bảo một chút....”

“Không được coi thường ta !” Nhanh chóng bổ sung lời cuối.

Lạc Thiệu Cung “Ai” một tiếng cười khổ.

“Vốn chính là như thế,” tôi lầu bầu, “Ta cũng có năng lực phán đoán để bảo vệ bản thân, người đừng xem ta đến vô dụng như vậy, rất nhiều chuyện ta có thể chính mình giải quyết, cho dù có người xấu đi nữa, ta cũng có thể tự mình đối phó, không cần người hỗ trợ,”

Lạc Thiệu Cung liên tục cười khổ.

“Được rồi, anh nói thế nào thì được cái đó, anh trai là lớn nhất, em đều nghe lời, vui chưa ?”

“Hắc hắc....”

Xem vẻ mặt tôi muốn cực lực nhịn (nhưng kết quả vẫn không thành công) cứ đắc ý cười ngây ngô, nó cũng mỉm cười : “Đứa ngốc....”

“Đến, cho em hôn một chút, sao đó mặc quần áo của em vào, của đồ ngốc nhà anh em cầm giặt một lát.”

“Hừ.” Đàm phán thành công, cảm xúc thăng hoa, tôi từ trước tới nay lần đầu tiên nâng mặt nó chủ động tiến lại gần dùng sức “CHU” một tiếng.

“Ngốc tử, hôn mặt không tính.” Nó hôm nay tần suất cười khổ dường như càng ngày càng cao. “Đến...”

Cầm bị nâng lên chính xác không sai một chút để chặn lấy môi. Nụ hôn chặt chẽ khăng khít một hồi, nó mới cười cười rời đi, thuận tay xoa bóp mặt của tôi, với lấy một bên chuẩn bị quần áo sạch sẽ cho tôi thay.

“Thích một tên ngốc sẽ phải chuẩn bị tâm lý bị hấn làm cho ngu luôn...”

Mơ hồ nghe nó lẩm bẩm một câu, nhưng không có nghe rõ ràng, tôi vội truy vấn : “Cái gì ?”

“Không có, em suy nghĩ cơm chiều muốn dẫn anh đi ăn cái gì.” Nó trấn định tự nhiên mỉm cười giúp tôi cài cái nút thắt cuối cùng.

“KFC..... KFC đi ! Thịt xương mới ra lò thiệt là ngon ! Mua một phần còn tặng đồ chơi....”

Nó bắt đắc dĩ dùng mấy đốt tay ngón trỏ cùng ngón giữ kẹp lấy mũi tôi : “Anh à, em nói nè.....:”

“Thiệu Cung, cậu ở đâu ?”

Một thanh âm thanh lịch xuất hiện làm cho chúng tôi hai người yên lặng nửa ngày.

“Là tên ”bác sĩ” à.....” Tôi nho nhỏ lên tiếng.

“Đang tắm rửa à ? Buổi tối tiệc của họ có muốn đi cùng hay không ? Gặp không ít người hữu dụng đó, a, cho dù vô dụng, ít nhất cũng có hứng thú, dù sao cậu cũng nhàn rồi, cùng nhau đi vô góp vui đi.”

“Hắn cùng người quan hệ không tồi đi.” Thanh âm vẫn dè dặt.

“Đúng vậy, phát sinh ngoài ý muốn.” Cười khổ lần thứ n.

”Còn sống không, Thiệu Cung ? Ê, giường của cậu sau lại thế này ? Thảm thiết quá, cậu giết người à ? Giờ đang ở trong phòng tắm phân thây à ? Muốn tôi giúp cậu không ?

“.....” Nghĩ đến trong phòng căn bản chứng cứ còn chờ thu thập, mặt tôi tái lại.

“Ừa, không phản ứng ? Tắm rửa kì cọ tới mức té xỉu rồi à ? Thiệu Cung, nếu không lên tiếng tôi sẽ đẩy cửa vào cấp cứu cho cậu đó, hô hấp nhân tạo được không ? A, nếu thẹn thùng thì mời mặc quần áo trước đã.”

26. Quyển 2 Chương 8

Chương 8

Mở cửa phòng tắm ra, đối diện với nụ cười gian không hề có hảo ý của Tô Chí Du, thằng tôi đang tươi cười , phủ chiếc áo bự số một đứng sau lưng Lạc Thiệu Cung có hơi nao núng trong nửa giây, hấn nháy mắt biến thành một nụ cười thân thiết ôn hòa đúng chuẩn : “A, Tiểu Hữu cũng đã ở đây sao ?”

“Đúng, đúng vậy.” Tôi nghe rằng ngây ngô cười, có hơi nói lắp, “Tôi, tôi tắm rửa.... Lạc Thiệu Cung nó.... nó vừa giúp tôi lấy quần áo vào cho tôi.....”

“Như vậy à, quần áo này thực hợp với cậu.” Hắn cười tùm tùm cao thấp đánh giá. “Rất đáng yêu.”

Thích hợp..... vậy sao ?..... Quần thì kéo tới sàn nhà, áo lông tay áo cũng dài quá tay, cơ mà, hẳn chắc muốn nói sang chuyện khác.

“Buổi tối mặc cái này đi ra ngoài sao? Lớn quá ....” Cứ nhiên thân thủ chọc chọc cái cổ áo đang lộ ra tới xương quai xanh của tôi. “Thực đẹp, ừm.....”

“Cậu cầm miệng cho tôi !” Lạc Thiệu Cung một phen vuốt ve tay hẳn, đem tôi ấn vào ghế. “Anh à, anh ngồi đây một lát, em thu dọn lại một chút.”

Xem Lạc Thiệu Cung chân tay lạnh lẽo cuốn cái gra giường cùng với áo và quần dài đã mất tích của tôi, dường như không có việc gì cứ đi ra cửa tự giúp mình giặt quần áo, tôi cũng không biết là nên vì sự thần nhiên cùng can đảm của nó mà lớn tiếng trầm trồ khen ngợi hay là gào thét.

Tiếng bước chân của Lạc Thiệu Cung chậm rãi biến mất trên hành lang, tôi khấn trương bàn tính, vạn nhất tên “bác sĩ” muốn hỏi căn nguyên, tuyệt đối không thể nói thật, nếu ảnh hưởng đến danh dự của Lạc Thiệu Cung, tôi đây.....

Trong phòng chỉ còn tên “bác sĩ” tự tiểu phi tiểu nhìn chòng chọc vào tôi, mặt tôi một trận đỏ một trận trắng, cứng ngắc thẳng lưng lại, hai tay đặt lên đùi, một bộ đúng tiêu chuẩn tù nhân chuẩn bị bị tra hỏi, con mắt không mở lên nổi cứ chuyên tâm nghiên cứu mấy hạt bụi không hề tồn tại trên bàn.

“Tiểu Hữu.”

“Có ! Ừm...”

Tô Chí Du bật cười, ngồi vào bên cạnh tôi, hai tay nắm lấy bả vai đang tới lui của tôi : “Tiểu Hữu, cậu thực gây nha, ừm, ôm lấy không biết có vừa hay không.....”

Sau đó liền giống như thí nghiệm cảm xúc thân thủ ôm lấy tôi ấn vào lồng ngực, tôi chỉ có thể mặc danh kỳ diệu theo phía trên cánh tay hẳn lộ ra hai con mắt : “Cái gì ?”

“A, thất lưng rất gây, sắc mặt cậu cũng không được tốt, dường như có hơi không được khỏe, đến, tôi giúp cậu kiểm tra một chút.”

Cái loại đúng chuẩn thầy thuốc khoa nhi này ôn hòa mỉm cười làm cho người tôi trước tiên liền tin tưởng chính bản thân mình là bệnh nhân, tôi ngơ ngác nhìn hẳn đưa tay vào cổ áo lớn số một này.

Cảm giác cái ngón tay lạnh lẽo chạm đến ngực thực kì quái, một chút đè lại kia làm tôi rụt lại một chút, mê hoặc nhìn hẳn.

“Không phải sợ, tôi giúp cậu làm kiểm tra sức khỏe thôi~”

Phải... phải không ?

Mặc dù có hơi kỳ quái, nhưng tôi đối với y học thường thức hoàn toàn ngu, hẳn lại là sinh viên tài cao của trường y, tôi không thể nghi ngờ hẳn được ?

Tay kia cũng theo vạt áo lông vói vào, phía trước phía sau từ trên xuống dưới một tắc không lâu kiểm tra một lần, không biết có phải hay không bởi vì tới gần trái tim, vùng ngực bị hẳn kiểm tra thường xuyên, cứ xoa nắn xem xét đến độ có thũng xuống mới dừng tay, sau đó tùm tùm cười giúp tôi sửa sang lại quần áo.

“Có.... có vấn đề gì sao ?”

“Ừm, làn da thực khỏe mạnh.”

Ai.....

Cái này ta biết rồi, làn da của ta từ trước đến nay đều rất đẹp, rất bóng nha, nửa điểm lấm tấm cũng không có, hơn nữa mỗi ngày đều chú ý vệ sinh, hẳn là cũng không có ký sinh trùng.....

“Cơ mà.....”

“Hả ?” Gương mặt đột nhiên nghiêm túc dọa tôi một phát, biểu tình trầm trọng lại kịch liệt như vậy y như thể tại hạ này bị ung thư gan thời kì cuối, bệnh tình nguy kịch lắm rồi. “Tôi có bệnh sao ?”

“A, không phải sợ, như vậy là tốt lắm.” Xem mặt tôi không có chút máu, hắn xoa bóp mặt tôi một lần nữa, thân thiết tươi cười, “Hơn nữa chọn thời gian, chỉ có chúng ta hai người ngao mạn chậm chậm nói chuyện với nhau, cái này không thể cho Lạc Thiệu Cung biết nha, bằng không cậu ta sẽ lo lắng.”

“A....” Có chút căng thẳng. “Là.... là thực nghiêm trọng sao ?”

“Ồ, không cần lo lắng, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời tôi là được.”

Khuôn mặt tươi cười thật sự làm cho người ta an tâm, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Buổi tối được không, tôi lái xe ra bờ biển giải sầu, cậu cũng cùng đi, chúng ta hai người một chỗ mới tiện.”

“Còn Lạc Thiệu Cung thì sao ?”

“Không phải nói là không thể cho cậu ta biết sao ?”

“A, được.....” Nghĩ đến phải xa Lạc Thiệu Cung có hơi luyến tiếc.

“Anh à, quần áo gần được rồi..... Ồ !” Lạc Thiệu Cung vừa tiến vào nhìn thấy tôi ở trong lòng của “bác sĩ”, sắc mặt liền thay đổi, một phen đem tôi kéo ra, “Chúng ta vào phòng tắm thay quần áo !”

Vừa vào cửa liền hung hăng vỗ một chưởng vào mông tôi : “Lúc em không có ở đó không được nói chuyện với nó ! Nói với anh không ít lần mà cũng không nhớ ! Nó có làm gì kì quái với anh không, hửm ?”

“Không có.....” Tôi chật chẽ nhớ rõ lời tên “bác sĩ” dặn, “Hắn rủ ta buổi tối cùng hắn ra bờ biển.....”

Lạc Thiệu Cung nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét, “Anh đáp ứng rồi ?”

“Ừm.” Tôi đương nhiên nghĩ muốn sớm một chút biết mình bị bệnh gì kì quái.

“Không được !!”

“Vì cái gì, người không phải nói không hề can thiệp ta sao ?”

“.....” Lạc Thiệu Cung dè cái trán, “Được rồi..... Em đưa anh đi, không được nơi nơi chạy loạn, không được cùng hắn ở chung một chỗ chỉ có hai người, hiểu chưa ?”

“Nhưng.....” Tôi do dự, “Người hay là không cần đi theo, ta muốn cùng ”bác sĩ” hai người, người ở đó sẽ không tiện.....”

Lạc Thiệu Cung giống như bị sét đánh trúng kinh ngạc không thôi : “Anh, anh..... các người có cái gì bí mật mà em không thể biết được sao ?”

“Không có.” Tôi vội tươi cười đầy mặt khoát khoát tay, “Ta chỉ đi tản bộ với hắn thôi mà.”

“Phải không...” Lạc Thiệu Cung tựa hồ cực kỳ ủy khuất, cúi đầu giúp tôi thay bộ đồ vừa hong khô, “Vậy anh tự bảo trọng đó, sớm trở về một chút, dù sao chuyện của anh em cũng không thể nhúng tay.”

Trên miệng thì nói dân chủ rộng rãi như vậy, lúc tôi theo “bác sĩ” ra cửa, nó vẫn cứ ngồi ở cửa sổ vui đầu vô sách, một bộ sinh hồn sinh dỗi.

“Gì, không phải nói tản bộ sao ?”

Xe không đến bờ biển mà ngược lại chậm rãi đi vào ga ra, tôi khó hiểu nhìn thần thái tự nhiên của Tô Chí Du.

“Chúng ta trước nên lên lầu nghỉ ngơi một chốc rồi uống cái gì đã, từ lâu ban công ngắm biển cảm giác cũng sẽ không kém.” Hắn mỉm cười mở cửa xe. “Nhé, phòng nghỉ này tôi ngẫu nhiên tìm thấy, hiện giờ rất thanh tịnh, không có người quấy rầy.”

Xôn xao, đại thiếu gia có tiền, còn đang đi học mà có biệt thự bờ biển....

Cơ mà, cái đó và tôi có gì liên can ?

Tôi cũng không phải thật sự đến ngắm cảnh biển.

“Bác sĩ.....” Cùng hần ngồi trong phòng có cái giường giả miễn cưỡng bày ra tư thế tao nhã uống trà hết nửa ngày, tôi nhìn không được chà chà người, “Cậu không phải nói muốn nói cho tôi biết tôi sinh bệnh gì sao ?”

“À.” Hần mỉm cười kéo tôi lại, “Ừm, chờ tôi kiểm tra lại một lần nữa, trước cởi áo ra đã.”

Tôi ngoan ngoãn nghe theo, dù sao cũng đều là con trai, cũng không có gì phải ngượng ngùng.

Ngồi chồm hồm ở trước mặt hần, lại làm cho hần dùng phương thức giống buổi chiều tỉ mỉ kiểm tra cả nửa ngày, nhìn biểu tình của hần một chút cũng không thấy vẻ nghiêm trọng lo âu đang chuẩn đoán bệnh tình nguy kịch, mà ngược lại thấy giống đang vừa lòng hưởng thụ bữa tiệc lớn vậy.

“Ai, bác sĩ.....” Kiểm tra xong rồi đột nhiên bị ôm lên đùi, đối diện với gương mặt phóng đại của hần, tôi có hơi bất an.

“Tiểu Hữu, nếu tôi như vậy đối với cậu, cậu có cảm giác gì ?” Vành tai bị ngậm lấy, tôi mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng vẫn miễn cưỡng thành thành thật thật trả lời : “Ngứa ngứa.....”

“Kia như vậy thì sao ?” Tay linh hoạt tuốt xuống dây lưng vói vào trong quần cầm lấy. Nếu có thể đem cái tay đang nhào nặn làm được từng bước như thế này trở thành mũi tên tiêu độc thì tốt lắm rồi. Cho nên rốt cuộc tôi bắt đầu giãi dụa : “Người làm gì, mau buông tay..... Oa.....”

Bị đặt ở trên giường do động tác lão luyện của hần đang khiêu khích âu yếm ở cổ tôi, cái vẻ mặt này của hần dù ôn hòa vô hại thế nào, tôi cũng không thể không biết là nguy hiểm : “Người đừng tay..... Như vậy là phạm pháp.....”

Quần rõ ràng bị một phen tuốt xuống mắt cá chân, cảm giác giữa cặp mông lơ lửng còn bị bàn tay to đùa giỡn thăm dò thực đáng sợ. Chưa từng bị ai ngoài Lạc Thiệu Cung đối đãi như vậy, tôi một thân nổi da gà : “Người mau đừng tay, như vậy là cưỡng bạo..... Người không được xằng bậy.....”

“Sẽ không cưỡng bạo.” Hần lại rút ra một mặt tươi cười mười phần tin tưởng, “Yên tâm đi, tôi sẽ cho cậu thực hưởng thụ, cậu phải tin tưởng kỹ thuật của tôi, cho người thoải mái bảy tám lần cũng không vấn đề gì nha....”

Thoải mái cái đầu người, cái này không phải trọng điểm !

Tên kia rõ ràng lưu loạt cởi bỏ quần của mình rồi áp lại đây, phía sau đụng cái gì cứng rắn, tôi liền giãi dụa tới mức giống như con ca mới lao ra khỏi nước. “Tôi không cần, không được !”

“Sẽ không đau, đừng sợ.”

Nghe ngữ khí y như thể hần chẳng qua là muốn chích cho tôi một mũi tiêm thôi.....

Nói đúng là vậy đó, “mũi tiêm” kia cũng không phải rất thô à !!!

“Mau buông tay ! Ta không cần, người..... người..... như thế nào có thể tùy tiện làm cái chuyện này với người ta, ta sẽ báo cảnh sát, ta..... ta sẽ tố cáo người, ê.....”

Hần ngoảnh mặt làm ngơ ngăn lấy cái chân đang làm loạn của tôi, “Như thế nào là tùy tiện nào ? Tôi làm vậy đương nhiên có điều kiện quyết định trước. Chúng ta làm như vậy chỉ có thể như cùng đồng ý mà thôi, Tiểu Hữu, cậu là đồng tính luyện ái mà.”

Đồng..... tính..... luyện.....

Ba chữ này so với ung thư gan thời kỳ cuối hay AIDS nghe đều có sức sát thương, tôi kinh hãi nhảy dựng lên : “Không phải..... Ó.....” Không cẩn thận đã quên nhược điểm còn bị hần nắm giữ trong tay, bẻ xuống dưới làm tôi đau đến mức mặt nhăn lại.

27. Quyển 2 Chương 9

Chương 9

Ba chữ này nghe so với chữ ung thư gan thời kỳ cuối hay AIDS đều có lực sát thương, tôi kinh dị nhảy dựng lên : “Không phải.... Ô....” Không cẩn thận đã quên nhược điểm còn nắm giữ trong tay hắn, bị bề quặt đau đến mức mặt tôi đều nhăn lại.

“A, làm cậu đau sao ? Thật có lỗi.” Vừa giải thích vừa xoa xoa giống như trấn an. Vấn đề là, nơi đó như thế nào có thể tùy tiện sờ loạn ! Tôi càng kích động bắt lấy bàn tay lộn xộn của hắn.

“Như thế nào lại không phải ? Đừng nói, đối với tôi như thế nào đều không có phản ứng ?”

Quý tài nhà người ! Kia còn không phải bởi vì bị người bắt lấy điểm yếu vừa sờ loạn sao ! Không phản ứng thì không phải là đàn ông !

“Kia lại thế nào cùng Thiệu Cung làm tình ?”

“Đừng....” Nháy mắt có loại cảm giác đầu đụng vào tường.

“Kia, đó là bởi vì.....” Vừa muốn suy nghĩ, đôi mắt hơi đỏ lên, “Bởi vì.... do cần phải giải quyết....”

“Người bình thường ai lại chọn cái loại phương thức giải quyết này chứ,” hắn mỉm cười, “Được rồi, coi như là giải quyết nhu cầu.... Kia lần này tôi đến giúp cậu giải quyết thì thế nào ? Đến, ngoan một chút, kỹ thuật của tôi sẽ không kém so với Lạc Thiệu Cung đâu, cậu xem thử sẽ biết.”

“Không được, ta không cần.... không được....” Nói cái gì cũng không có thể làm cho hắn thực hiện được !

“Vì cái gì không được ? Tôi tuyệt đối sẽ làm cậu thoải mái đến độ không muốn ngừng.”

Cái thằng biến thái nhà người cầm miệng cho ta 1 Vì cái gì có người có thể mặt không đỏ sắc nói loại hạ lưu này chứ....

“Bởi vì, người.... vì..”

“Cậu đừng nói là bởi vì cậu thích Thiệu Cung, trừ bỏ cậu ta người khác không thể đụng vào ? Cậu ta chính là em ruột của cậu đó.”

“Đừng....” lại đụng vào vách tường.

“Đương nhiên không phải ! Ta như thế nào lại thích nó, ta biết chúng ta là anh em, ta....”

“Kia không phải tốt sao ? Cậu đã không có người hẹn hò, kia cùng tôi thử xem lại có có cái gì không thể ? Con trai cùng con trai trong lúc đó cũng không cần có quan niệm trinh tiết, cậu có thể cùng cậu ta làm, kia cũng có thể cùng tôi làm, tôi điều kiện lại không kém.” Hắn càng nói càng đắc ý.

“Không được, dù cái gì cũng không được....” Tôi trong đầu loạn thành một đoàn, liều mạng tìm cách có thể ngăn cản lý do của hắn, “Thiệu Cung.... Thiệu Cung nó là em trai ta, người thì không phải !”

Tô Chí Du phì cười một tiếng, dùng sức hôn môi cái thằng không thể động dậy nổi cái đùi : “Tiểu Hữu, nếu cậu cứ nói đáng yêu như vậy, tôi sẽ nhịn không được nha~~ chẳng lẽ cậu chính là bởi vì Thiệu Cung là em trai mới cùng cậu ta làm tình sao ? Nói nghe buồn cười.”

“Đúng vậy !” Tôi gấp đến độ thần tình đỏ bừng cãi lại. “Chính là như vậy, là em trai ta, ta mới tùy lúc nó cao hứng, nó muốn làm thì cho nó làm, người không phải em trai ta, ta vì cái gì muốn cho người làm....”

“A... Suy luận kì quái nha...” Hắn có chút dăm chiêu, tư thế lại dùng một chút sức lực cả người chật chẽ đặt tôi lên người, không cho tôi chạy trốn. Tuy rằng bị ép tới mức không thở nổi, cơ mà loại tư thế ngược lại thiếu điểm công kích, tôi khẽ thở ra khí.

“Cậu như vậy nhưng thực ra rất cưng chiều em trai mình....”

“Đúng, đúng vậy.”

“Nhưng là như vậy với Thiệu Cung một chút ưu đãi cũng không có.”

“A ?”

“Cậu muốn biến Thiệu Cung thành đồng tính luyện ái sao ?”

“Không muốn !” Đáp án quả thực thốt ra, so với phản ứng trước kia mỗi lần có phần thưởng còn nhanh hơn.

Đồng tính luyện ái, rất khổ sở, Lạc Thiệu Cung là em trai tôi, tôi đương nhiên hy vọng nó là người bình thường, về sau cưới vợ, sinh con, trở thành một người cha, còn lại là một kẻ tài giỏi, tôi....

Không biết vì cái gì, ý niệm này đều đến từ trong đầu, hiện tại nhớ tới, đã có chút khổ sở.

“Thì đúng rồi, chính cậu đã muốn là đồng tính ái, sẽ không liên lụy cậu ta mới đúng.” Vẫn là một khuôn mặt tươi cười một bộ sẵn sàng.

Tôi gấp đến độ nói lắp cả lên : “Cái, cái gì bảo ta đã muốn là....”

“Cậu đương nhiên là vậy rồi, tôi hỏi cậu, lúc cùng Thiệu Cung làm tình, chẳng những không bài xích, còn thực thoải mái đúng không ?”

Tôi từ nói lắp biến thành câm điếc.

“Thậm chí số lần cao trào còn nhiều hơn cậu ta ?”

“.....”

“Tuy rằng là nam nhân, cũng có thói quen giống như con gái đặt ở phía dưới, có phải hay không ?”

“.....”

“Đúng rồi, chính là như vậy....” Hắn quả nhiên là lộ ra một gương mặt bác sĩ khiến người ta phải tin phục, tôi hoàn toàn không thể nào phản bác.

“Con trai bình thường, ai lại giống cậu như vậy chứ, Tiểu Hữu à, cậu đã muốn là chỉ thích con trai, nhưng chính bản thân còn không chịu thừa nhận.”

“Ta....”

“Ai, Tiểu Hữu, cậu có bị nữ sinh nói qua rồi sao ?”

“...Có....”

“Kia tiếp nhận rồi sao ?”

“Không, không có.”

“Cái này là đúng rồi, cậu đối với con gái không có hứng thú.”

“Nhưng, nhưng là....”

“Không nhưng nhị gì cả, tôi nói cậu là đồng tính luyện ái, cậu nhất định là thế !”

“.....” Tôi vô lực trở mình xem thường. Tốt lắm, người muốn nói gì thì tùy, dù sao ta cho dù có là đồng tính luyện ái cũng sẽ không ngoan ngoãn nằm xuống cho người thương đâu, người lau nước miếng đi.

“Cơ mà Thiệu Cung lại không giống vậy, cậu ta chính là có cặp bồ với con gái.”

“.....” Tôi mở to hai mắt nhìn.

“Chính là Tần Du, cậu cũng gặp cô ấy rồi, một cô gái không tồi đi ?”

Tôi máy móc gật đầu.

“Cậu cùng Thiệu Cung cứ tiếp tục loại quan hệ thân thể này, chỉ biết với tình cảm của bọn họ sẽ tạo thành quấy nhiễu, trừ phi cậu muốn đem Thiệu Cung đoạt lấy.”

Tôi vội lắc đầu.

Đoạt cái gì mà đoạt, nó cùng con gái cặp kè, đây là thực bình thường. Thằng em có cô bạn gái tốt như vậy, tôi làm thằng anh.... hẳn là phải vui mừng cho nó mới đúng.

“Nói như vậy, câu tán thành cho bọn họ kết đôi ?”

Tôi lại gật đầu.

Đột nhiên cảm thấy được việc mở miệng phát ra âm thanh có hơi khổ sở.

“Vậy cậu liền cùng Thiệu Cung phân rõ giới hạn mới đúng. Bạn trai và anh ruột loạn luân, chuyện này đối với Tần Du cũng rất không công bằng phải không ?”

“..... A.....”

“Tiểu Hữu, cậu không phải thực luyện tiếu buồng Thiệu Cung ra đó chứ ?”

Tôi liều mạng dùng sức lắc đầu.

Như thế nào lại thế, chúng ta vốn, chỉ là anh em mà thôi, làm cái loại sự tình này, chỉ bởi vì có nhu cầu, muốn làm mà thôi.... Không có nguyên nhân khác. Về sau sớm hay muộn cũng phải ngừng lại, tổng không có khả năng cả đời sẽ như vậy, nó có bạn gái, tôi về sau có lẽ cũng sẽ có. Một bên cùng thích luyện ái nữ sinh, một bên cùng người khác làm loại chuyện này, kỳ thực thật xấu xa, cho dù chỉ có quan hệ thân thể, cũng là phản bội.

Quả nhiên nếu dừng sớm một chút là tốt rồi.

“Tiểu Hữu.” Thanh âm của hắn nghe thực ôn nhu, “Cậu thật sự là bé ngoan.”

Môi tiến lại hôn lấy thứ chất lỏng tôi không coi vào đâu chậm rãi chảy ra, “Ng Sloan, đừng khóc, rời đi Thiệu Cung, có thể tới tìm tôi, tôi một chút không kém so với cậu ấy.”

Tôi cũng không muốn khóc, nhưng là, không biết vì cái gì, nước mắt nó liền tự mình đi ra.

Kì quái, rõ ràng, không có gì phải khổ sở.

Bị hắn ôm lấy lên giường nhỏ, tứ chi mở ra thật to mặc hắn hôn môi, theo cổ đến giữa hai đùi, từ đùi rồi lại tới sườn trong rồi rón cựa cắn lấy một lần, sau đó một ngụm hàm trụ trung tâm, ngón tay cũng thuận lợi chen vào phía sau đùa nghịch.

Tuy rằng miễn cưỡng muốn giãy dụa, nhưng là không có hiệu quả gì, cũng không có khí lực, cuối cùng hắn cười khổ đứng thẳng dậy nhìn tôi : “Ai, cậu như thế nào đột nhiên lại không nổi dậy ? Tôi có khí lực khiêu khích như vậy mà, thực không có cảm giác thành công gì hết.”

Dưới loại tình huống này, nên vì chính mình mà không giải thích với hắn, dường như cũng rất hợp lý.

“Quên đi,” khó được hắn quân tử một lần, ôm lấy tôi ngồi xuống, “Chỉ có tôi một mình hưởng thụ, chả có gì thú vị, tôi chính là càng thích người ta ở dưới tôi ý loạn tình mê vạn cầu. Cậu một chút phản ứng cũng không có, bảo tôi làm thế nào ra tay. Hay là chờ về sau lúc cậu bình thường lại rồi, cam đoan cho cậu muốn ngừng mà cũng không được kêu lên chính một đêm.”

Đối với việc tự biên tự diễn của hắn thật sự không có gì hứng thú, tôi khịt khịt mũi cúi đầu.

“Được rồi, thời gian cũng không sớm, nếu muốn trở về, hiện tại phải đi. Cậu muốn về nhà trọ cùng với Thiệu Cung, hay là ở chỗ này cho tôi bên cạnh cậu ?”

Một giờ trước lòng tôi còn tràn đầy câu nói “Về sớm một chút” của Thiệu cung, hiện tại, nghĩ đến việc gặp nó, chân tay chẳng thể nào động đậy được.

“Thật sự phải ở lại ? Tôi cũng không bắt buộc cậu nha.” Tên bác sĩ cười tủm tỉm, “Cơ mà, tôi vừa thấy đến bộ dạng cậu khóc cũng có xúc động, nếu cậu cứ khóc như thế, tôi khó giữ được nhẫn nại nhe, nếu cậu không muốn bị tôi áp đảo làm cả một đêm, thì không nên khóc.”

Bị mấy lời uy hiếp tình dục của tên bác sĩ ban tặng, thời gian thanh tỉnh còn lại của tôi đều bị trạng thái cảnh giới vây quanh, thời khắc cảnh giác cùng giằng co với cái tên mỉm cười thoát nhìn vô hại này, căn bản không có nửa điểm khí lực phân tâm nghĩ về Lạc Thiệu Cung.

28. Quyển 2 Chương 10

Chương 10

Bị mấy lời uy hiếp tình dục của tên bác sĩ ban tặng, thời gian thanh tỉnh còn lại của tôi đều bị trạng thái cảnh giới vây quanh, thời khắc cảnh giác cùng giằng co với cái tên mỉm cười thoát nhìn vô hại này, căn bản không có nửa điểm khí lực phân tâm nghĩ về Lạc Thiệu Cung.

Nhưng, lúc đang ngủ có trộm mơ thấy nó một chốc.

Buổi sáng uể oải chớp chớp đôi mắt, cũng cảm thấy hơi kì quái.

Lúc xuống lầu còn không hay họ một cước đạp vào khoảng không, kêu thảm thiết trượt vào bậc thang, lúc chờ tên bác sĩ lao xuống cứu, tôi đã không thể động đậy, căn môi lệ quang lờ lờ.

“Rất đau à?”

“Đau...” Đáng ghét, ai bảo ta cầm trên tay chén trà quý nhà hắn, sợ nếu làm vỡ thì mười năm chưa trả hết nợ, lúc té xuống chỉ có thể gắt gao ôm lấy, cho nên không có biện pháp đưa tay ra sau để giảm xóc.

“Đến, tôi kiểm tra cho cậu một chút, đừng sợ, không có việc gì.” Tên bác sĩ gương mặt lúc này thực có chức nghiệp, không có giống nụ cười.... dâm dăng ngày hôm qua, “Ai, cậu ngốc à, còn cầm cái chén kia làm gì? Muốn mang nó vào quan tài à?”

Bị dễ dàng ôm lên lầu (đột nhiên phát hiện cánh tay của hắn cùng Lạc Thiệu Cung thật ngang sức), mặt hướng cái mặt phẳng trên giường, bàn tay lại tiến tới kéo dây lưng của tôi.

“Làm, làm gì?”

“Cởi quần cậu ra.” Thản nhiên trả lời.

“Ô ai, dừng tay, tên đại biến thái nhà người.....”

“Ê ê” tay không khí phách chặn lại hai vai của tôi, “Nghĩ loạn cái gì, tôi bắt quá chỉ là giúp cậu kiểm tra thôi, tôi vậy chứ rất có đạo đức nghề nghiệp nha”

.... Trước chuyện tối hôm qua, ta còn tin là thật.....

Quần vẫn nhanh chóng bị cởi ra (coi trình độ thuần thục của hắn là biết kinh nghiệm có bao nhiêu phong phú), ngón tay đè xuống nơi bị bậc thang chà đạp, tôi kêu lên một trận thảm thiết.

“Đụng vào bậc thang, chắc chắn đau rồi, cơ mà không có gì trở ngại, tôi trước giúp cậu đánh tan máu bầm, rồi sẽ từ từ khỏi.” Khó có được khẩu khí nói chuyện như vậy, nội dung tiếp theo lại làm cho tôi dựng tóc gáy, “May mắn không nghiêm trọng, bằng không cái mông nhỏ đáng yêu như vậy của Tiểu Hữu nhà chúng ta, tôi còn chưa đánh vào mà bị phá hư, vậy rất đáng tiếc.”

“.....” Tôi đột nhiên hồi hận khi đó vì cái gì coi thường bản thân mà đi bảo vệ cái chén.

Lúc mát xa nói không đau thì là giả, hắn sao chỉ tại nơi đó dùng lực, tôi lại theo từng động tác của hắn mà kêu từng trận thảm thiết. Đưa đến mức bất chấp loại tư thế này có nguy hiểm hay không, tiếng kêu tuy rằng nghe cũng rất kỳ quái.

“Tiểu Hữu.”

“Ừm?” Vừa mới tắc thở, đang hô hấp.

“Cậu mà lại kêu lên nghe mê người như vậy, tôi sẽ muốn cho cậu kêu lớn hơn nữa nha.”

Cánh tay lúc đầu còn chút ý thức giờ dần dần không an phận, tôi sợ tới mức cắn chặt gra giường, không dám ra tiếng.

Mẹ nó, không kêu là được.....

Nhưng là, kỳ thật..... cắn chặt răng lỗ mũi lại hừ hừ, cái loại thanh âm càng kỳ quái....

Tiên đoán làm lòng tôi kinh sợ quả nhiên đúng vậy, cứ sờ rồi rồi, tên biến thái kia cứ nhiên ở phía sau cắn tôi một cái.

“Ồ.....”

“Kia, lo lắng thân thể cùng tinh thần của cậu, hôm nay tôi không đụng đến cậu. Cơ mà lúc này cậu nợ tôi hai lần, tôi phải làm chút ký hiệu, về sau lại đến lĩnh.”

“Biến.... biến thái, làm cái gì ký hiệu !” Tôi cảm tức bắt đầu giãy dụa.

“A, cậu là muốn mấy dấu răng, hay là muốn tôi dùng châm khắc ”Tô Chí du đến lấy một đoạn” ?”

..... Cả hai đều biến thái như nhau.

Cơ mà tôi tin tưởng hắn nói được thì nhất định làm được, liền ngoan ngoãn không lên tiếng.

May mắn không có bị tên bác sĩ vô tiết tháo ăn vào trong bụng, cứ tàn nhẫn trở về nhà trọ, nghĩ đến Lạc Thiệu Cung làm cho tôi mười phần cảm giác an toàn đang ở ngay trên lầu, thực hận không thể hai bước xông lên ôm lấy nó.

Đáng tiếc phần thắt lưng dưới đau đến chảy nước mắt, đi đường đều phải để tên bác sĩ săn sóc. Loại này tình hình làm cho tôi nghĩ đến lần đó ở khách sạn bị Lạc Thiệu Cung khi dễ đến mức không đứng thẳng thắt lưng, nó hình như cũng như vậy nữa ôm nữa bế tôi lên lầu. Khi đó nó dụ bà mẹ đừng đụng vào thắt lưng của tôi, nguyên lai cũng không phải không dùng lực.

“Anh như thế nào giờ mới về ?!”

Đi lại tập tễnh mới nửa đường đã bị rổng một cái trở tay không kịp, tôi có hơi giật mình nhìn cái tên sắc mặt xanh mắt, mắt nổi tơ máu đang ngồi ở cầu thang. Lạc Thiệu Cung sao ? Như thế nào lại giống quái thú tới vậy....

“Em không phải nói anh phải trở về sớm một chút sao ? Em đợi anh suốt cả buổi tối !”

“Lạc Thiệu Cung, thực xin lỗi.....”

“Chuyện này còn chưa tính, vì cái gì không bắt máy ? Hai người các người vội vàng cái gì ? Liều mạng gọi cho các người, không đến mức một lần cũng không nghe đến ?”

Không xong, túi tiền cùng di động tối hôm qua đều để ở trong xe quên lấy ra, sau lại phát sinh ra chuyện, căn bản nghĩ không ra chuyện phải gọi điện về báo.

“Ta để quên trong xe....”

“Rồi, trước không nói chuyện này. Tô Chí Du, vậy cậu sao lại thế này ? Đừng nói với tôi cậu đã quên tôi nhắc nhở cậu như thế nào ? Tôi không phải nói cậu vô luận như thế nào, trẻ thế nào cũng phải đem anh tôi về sao ?”

Xem vẻ mặt bình thản vô tội của tên bác sĩ, tôi cũng không biết xấu hổ làm cho nó vô cơ mắng mỏ : “Không phải đâu, Lạc Thiệu Cung, hắn có hỏi qua ý của ta, là ta muốn ở lại một đêm.”

“.....” Lạc Thiệu Cung ghen lại một chút, nhìn tôi vẻ khó tin, mới trấn định một chút hướng tên bác sĩ, “Vậy cậu trả lời tôi trước, các người tối hôm qua qua đêm ở đâu ?”

Tô Chí Du mỉm cười trấn an : “Biệt thự bờ biển, cậu đừng lo lắng, tôi sẽ không để Tiểu Hữu ngủ ở bờ cát đâu.”

Lạc Thiệu Cung liếc hắn một cái, đi nhanh tới kéo tay của tôi : “Anh, lại đây với em.”

Động tác của nó không tính thô bạo, nhưng đối với người đang thương tàn như tôi, bị kéo tới trước, mặt sau lại nhói lên một trận làm cho người tôi hai chân như nhũn ra : “Ai ai ai.... đau quá.... chậm một chút.....”

Lạc Thiệu Cung cứng đờ, chần chờ quay đầu nhìn tôi : “.... Anh à, anh làm sao đau ?”

“Mặt sau, chỗ này.” Tôi thành thật chỉ xuống chỗ cuối xương sống.

“.....” Lạc Thiệu Cung sắc mặt xanh rồi trắng, trắng rồi lại xanh, “Ô Chí Du, người.....”

“A, cái này là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn mà thôi,” Tên bác sĩ cười dài, “Tôi cũng không có bắt buộc Tiểu Hữu làm chuyện gì nha.”

Lạc Thiệu Cung không nói được một lời, môi chậm lại rồi một phen đem thất lực của tôi bế lên trở về.

“Oa.....”

“Trở về em sẽ hảo hảo xem xem.”

Thanh âm vẫn là thực ôn hòa, biểu tình lại có vẻ hăm dọa.

Vào phòng, đem tôi phóng lên giường, nó liền mặc không lên tiếng bắt đầu lột sạch quần áo của tôi, biểu tình nghiêm túc y như mấy tay pháp y lúc giải phẫu xác chết.

“Ai, Lạc Thiệu Cung, không được, còn có người....”

Tên bác sĩ vẫn đứng sau lưng nó đang thoải mái mỉm cười một bộ xem xét thực biến thái.

Sắc mặt khó coi nhìn thấy dấu vết trên người tôi tối hôm qua còn đọng lại, sau đó dùng sức kéo quần dài xuống, trực tiếp giặt chân của tôi xem xét. Tôi bị động mặc nó bay qua bay lại kiểm tra, ngón tay đang sờ đến cái dấu răng nơi mẫn cảm liền dừng lại.

“Lạc Thiệu Cung.....” Tôi căng thẳng nhìn gương mặt cứng ngắc của nó, “Này không phải.....”

“Ô Chí Du !” Năm tay thật mạnh nện ở trên giường dọa tôi sốc một cú, giây tiếp theo Lạc Thiệu Cung đã muốn đứng lên bắt lấy cổ áo của tên bác sĩ, tay biến lươn tới mức tôi sợ cái cổ thon dài của tên bác sĩ sẽ bị cắt đứt.

“Không bắt buộc ?! Mày còn dám nói đây không phải mày làm ?! Thằng khốn nạn này.....”

“Tôi, khụ, thật sự không bắt buộc, khụ..... không tin, cậu hỏi Tiểu Hữu mà xem.....” Tên bác sĩ khó thở, nhưng ánh mắt vẫn thoải mái.

“Im miệng !” Lạc Thiệu Cung bình thường xưa nay luôn ôn hòa đã đỏ ngầu ánh mắt, bộ dáng thực dọa người : “Khốn nạn..... Mày dám đem anh tao, mày.....”

“Lạc Thiệu Cung ! Người không được xằng bậy !” Xem tên bác sĩ đã trúng một quyền cũng chỉ là nhìn tôi cười, một câu cũng không biện giải, tôi thực sự hơi lo lắng hẳn sẽ bị đánh bẹp đến chết, “Hắn không có bắt buộc ta, là thật, người không được đánh !”

“.....” Cánh tay vung ra bị cứng ngắc đứng ở giữa không trung, biểu tình của Lạc Thiệu Cung như là toàn thân khí lực phóng ra, trong nháy mắt như bị rút lại.

“Anh nói cái gì vậy.” Nó dường như ngay cả trấn định cũng đều cực kỳ miễn cưỡng. “Không cần phải cầu xin cho cái loại người này.”

Tuy rằng tối hôm qua tôi cũng rất muốn động thủ đem tên bác sĩ đánh tới chết, nhưng cuối cùng hẳn tạm thời thắng lại đúng lúc, không có làm, coi như dừng cương trước bờ vực, hiện tại lại để cho Lạc Thiệu Cung không phân biệt tốt xấu đánh hẳn, tựa hồ có điểm không thể nào nói nổi.

“Ta nói thật, hẳn lúc đầu cũng có ép buộc... nhưng sau đó lại không có, người đừng đánh hẳn.”

“.....” Biểu tình của Lạc Thiệu Cung nói không rõ là nổi giận hay là suy sụp. “Thật vậy chăng ?”

Tôi xem nó như vậy, dường như tôi không gạt đầu thì tên bác sĩ nhất định phải chết, vội dùng sức khẳng định : “Đúng vậy, hẳn không có cường bức ta, bằng không ta cũng sẽ không nói giúp cho hẳn, sự tình không phải như người nghĩ....”

“Không phải bị bắt buộc sao ?” Lạc Thiệu Cung thì thào, cánh tay đang nắm chặt lại thả ra, “Hóa ra.... là thế này à, anh.”

Tô Chí Du sửa sang lại quần áo bị xóc lên, cười đến sáng lạn : “A, Tiểu Hữu đều nói như vậy, cậu không đến mức còn chưa tin chứ ? Tôi cũng không phải là loại người dễ tiện chỉ biết dùng bạo lực. Cậu cũng biết,

trừ phi người ta tự nguyện, tôi sẽ không làm tới bước cuối cùng, cưỡng bạo không phù hợp thẩm mỹ của tôi...”

“Cậu đủ rồi đó !” Lạc Thiệu Cung khẽ cúi đầu, mặt không thấy rõ biểu tình, nhưng tay có hơi run run, “Được rồi, có thể mời cậu đi ra ngoài một chút hay không, tôi muốn ở lại riêng với anh trai mình.”

“Được, đúng rồi, Tiểu Hữu, cậu chớ quên chuyện tối hôm qua nha...” Tô Chí Du người một bộ tư thái khiêm tốn mở cửa đi ra ngoài, chỉ còn lại có mình tôi ngẩn ngơ cùng Lạc Thiệu Cung không nói được một lời.

“Lạc Thiệu Cung...” Nho nhỏ thanh gọi nó, cảm thấy được bộ dáng này của nó làm cho người ta lo lắng.

Bàn tay to tiến lại sờ sờ đầu tôi, sau đó đem tôi cả người ôm vào trong lòng ngực.

“Anh à, không sao..... Em sẽ không trách anh.....”

“Lạc Thiệu Cung ?” Mê mẩn gọi nó một tiếng, mặt bị đặt vào ngực nó, nghe được rõ ràng tiếng tim đập kịch liệt bên trong.

“Không sao....” Nó còn cúi đầu thì thầm, “Anh đã không phải bị cưỡng ép... anh là cam tâm tình nguyện.... em sẽ không nói gì nữa.... dù sao em lại không thể can thiệp.... chuyện của anh em không thể nhúng tay.... quên đi. Không sao, tối hôm qua chuyện em sẽ không tính toán, không tính toán là được.....”

“Lạc Thiệu Cung,” tôi cảm thấy được có chút không đúng, nó hình như hiểu lầm cái gì, “Kỳ thật ta cùng Tô Chí Du...”

“Đừng nói nữa.” Nó dường như thực căng thẳng. “Được rồi, dưới tình huống này nhất thời bị hấp dẫn cũng là thực bình thường, không nói được gì. Đã qua đi thì chúng ta cũng không nên nhắc lại, anh vẫn chỉ thích một mình em thôi, đúng không, anh ?”

“Không phải đâu Lạc Thiệu Cung, ta cùng Tô Chí Du kỳ thật không phải.... Ô.....”

Môi lập tức bị hung hăng cắn, tôi chỉ kịp kêu đau một tiếng đã bị tiến quân thần tốc, đầu lưỡi tàn bạo trở mình là cho tôi bối rối, vội lung tung bắt lấy bờ vai của nó : “Lạc.... ư.... Lạc Thiệu Cung.... ư.....”

“Anh à, được không ?”

“Chuyện ngày hôm qua sẽ không quan, coi như không có, được không ?”

Chưa bao giờ thấy qua bộ dạng thất thố của nó như vậy, ta có hơi đau lòng : “Lạc Thiệu Cung.....”

“Chúng ta vẫn giống như trước đây, đúng hay không ? Anh, em đều nghe lời anh nói..... Chúng ta tiếp tục có được không ? Em cũng không lòng tham đòi hỏi anh cái gì, cứ như bây giờ là tốt rồi,” tay vội vàng buông khỏi áo tôi, “Anh vẫn ngoan ngoãn cho em ôm anh, được không ? Anh.....”

Tôi giật mình, một phen đẩy ra nó : “Không được !”

Lạc Thiệu Cung kinh ngạc nhìn tôi.

“Ta nghĩ...” Nghĩ đến tối hôm qua đã khó khăn hạ quyết tâm, tôi lạnh lùng dùng ngữ khí thoải mái dụ dỗ con nít, “Chúng ta về sau không như vậy được không ?”

“Anh....”

Lạc Thiệu Cung trong nháy mắt biểu tình tái nhợt làm cho tôi cảm thấy rất khổ sở.

Nhưng, chúng ta vốn là không thể. Người cũng đã có người con gái mình thích, nếu cứ tiếp tục như vậy, với anh cũng không được rồi.

“Anh, anh đùa cái gì chứ.” Nó miễn cưỡng mỉm cười, nâng mặt của tôi : “Đột nhiên nói kỳ quái như vậy, em làm gì cho anh không vui sao ?”

“Không có,” Tôi cuống quýt lắc đầu, “Người rất tốt..... Ta chỉ là cảm thấy, loại quan hệ này của chúng ta, có hơi, có hơi.....” Nhất thời tìm không thấy từ, nói mấy từ như “Không bình thường” “Ghê tởm”, chính mình cái mũi cũng thấy xót. “Chúng ta là anh em, không nên như vậy.”

Sớm hay muộn cũng phải chia tay, sớm đã có chuẩn bị tâm lý. Hiện tại nó cùng một cô gái tốt như vậy, chúng tôi lại không minh bạch như thế, với nó cũng không tốt.

Chúng tôi về sau cũng không thể là trẻ con, không thể cứ như vậy..... không thể cứ hồ nháo vô trách nhiệm

Luôn phải lớn lớn lên, cũng không thể, mãi cho đến lúc nó cưới vợ sinh con, tôi còn không hề bản khoản cho nó ôm tới, duy trì cái loại không biết được này, loại quan hệ thân thể không có danh phận.....

Nói vậy, không khỏi rất đáng thương.....

Tôi co quắp cúi đầu hít hít cái mũi.

“Anh à, anh làm sao vậy ? Là anh em thì sao chứ ? Cái này không làm lý do chia tay đi ?” Nó còn mỉm cười cứng ngắc, đem tôi ôm lấy, từ dưới hướng lên đối diện với mặt tôi, “Được rồi, không đùa thể này nữa, được không ? Lời vừa rồi coi như chưa nói qua, hửm ?”

Tôi cố gắng nuốt nước mũi, lắc đầu : “Ta nói thật, Lạc Thiệu Cung à, về sau..... không được ở bên nhau nữa.”

“Anh.... ?” Nó có chút hoảng loạn lên, “Em sẽ không làm chuyện khiến anh tức giận, anh à. Nếu.... nếu anh cảm thấy được em làm sao không tốt, anh cứ nói ra, em đều làm theo lời anh nói... về sau em đều ngoan ngoãn nghe lời anh..... có được hay không ?”

“Lạc Thiệu Cung, chúng ta hay là chia tay đi. Về sau cứ như anh em bình thường là tốt rồi.... Người buông ta ra đi” Vẫn cúi thấp đầu, nước mắt rớt lên gương mặt nó.

“.....” Nó cứng ngắc trong một chốc, buông tay xuống, “Anh, anh muốn em em không thể hung dữ với anh, không thể bá đạo, không thể nhúng tay vào chuyện của anh, kết bạn với ai em cũng không can thiệp, em không phải toàn bộ làm rồi sao ?”

“Anh cùng Tô Chí Du đi ra ngoài, cùng nó bên nhau qua đêm.... em cũng không so đo. Em một chút cũng không dám can thiệp, sợ anh không vui, sợ anh chán ghét em..... em đều để ý như vậy, vì cái gì anh vẫn không thích em ?”

“Là bởi vì Tô Chí Du đúng hay không ? Cùng nó ở chung mới một buổi tối, liền đem em toàn bộ quên hết phải không ? Em với anh ở bên nhau lâu vậy, chẳng lẽ còn so ra kém nó một buổi tối ? Nói cái gì chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ thích em. Em tất cả đều làm theo lời anh nói, kết quả thì sao ?” Nó thở hổn hển, “Anh à, anh đã gạt em rồi.”

“Không phải như thế, ta cùng Tô Chí Du.....”

“Đủ rồi, không cần nhắc lại người kia. Anh đã muốn chia tay, vậy chia tay đi, em cũng sẽ không ôm chết lấy anh không buông. Em thực nghe lời đúng không ? Anh cũng vừa lòng phải không ?” Lạc Thiệu Cung từng bước đi lại, bắt lấy cửa tôi bả vai, đẩy tôi ra cửa : “Anh đi ra ngoài đi, anh đi tìm nó được rồi. Tùy tiện các người yêu thể nào đều được, em cũng không can thiệp, không nhúng tay, được chưa ?”

“Lạc Thiệu Cung.....” Tôi giãy dụa mở miệng.

“Làm theo anh nói đi, về sau chúng ta chỉ là anh em bình thường, em cũng sẽ không gặp mặt anh, anh thích ai đều không liên quan tới em. Trước nghỉ đông em còn bề bộn nhiều việc, anh không cần lại đến tìm em.”

Cánh cửa “rầm” một tiếng đóng trước mũi của tôi. Tôi ngơ ngác đứng trong chốc lát, ngây ngốc đưa tay lên gõ gõ cửa.

“Lạc Thiệu Cung.....”

Không có đáp lại.

Lạc Thiệu Cung à, ta không có cùng Tô Chí Du làm cái gì. Ta từ đầu tới cuối chỉ thích có một mình người.

Thật sự thích.

Nhưng ta là anh trai người, chúng ta như vậy là không đúng, rất không phải với bạn gái người..... đối với người cũng không tốt...

Rất muốn đem điều này lớn tiếng nói ra, nhưng hé miệng ra thì nước mắt liền trào ra.

Ai, thật sự là không có tiền đồ, người khổ sở cái gì chứ.

Vội nâng lên cánh tay dùng sức quẹt quẹt ánh mắt.

“Tiểu Hữu.”

“A ? A....” Không nghĩ tới tên bác sĩ sẽ ở sau lưng, chạy nhanh lại dụi dụi mắt, mới che che lấp lấp quay đầu lại, “Cái gì ?”

“Tôi ở chỗ này chờ cậu, cậu phải đi về đúng không ? Tôi lái xe đưa cậu đến nhà ga.”

“.....” Không cùng Lạc Thiệu Cung nói tạm biệt, vẫn là có hơi luyến tiếc, nhưng mà ngấm lại, nó phỏng chừng cũng sẽ không.... mở cửa cho tôi nữa, “Được rồi....”

Tên bác sĩ thoải mái đưa một cánh tay lên vai tôi : “Muốn đi ăn cơm chiều trước hay không, muốn ăn cái gì thì nói là được.”

“Anh à, em....”

Nghe được tiếng mở cửa tôi phản xạ quay đầu lại, Lạc Thiệu Cung đứng ở cửa, cứng ngắc nhìn vào hai đứa tôi đang tựa vào nhau, sắc mặt trở nên lạnh nhạt : “Đồ vật của anh đừng quên lấy đi.” Cách khoảng không ném cái túi xách cho tôi, cửa lại lực đóng lại.

29. Quyển 2 Chương 11

Chương 11

Kể từ ngày đó, tôi thật lâu cũng chưa gặp lại Lạc Thiệu Cung. Cũng muốn chạy tới trường T gặp nó, nhưng nhớ tới nó nói trước khi nghỉ đông thì bề bộn nhiều việc, bảo tôi không cần đi gặp nó, cũng không thể dày mặt đi quấy rầy.

Nó đối với tôi kỳ thật vẫn là thực ôn hòa, gọi điện thoại cho nó nó vẫn tiếp, ngữ khí một chút cũng không hung dữ, chẳng qua luôn nói không đến hai ba câu phải vội vàng tắt máy, nó dường như thật bận rộn, mỗi lần tiếp điện thoại, hoặc là nói ở thư viện, hoặc là đang làm dở bài luận văn, hoặc là đang cùng bạn làm thí nghiệm, v.v.... Nhiều như vậy, tôi cũng không biết xấu hổ cứ gọi tới.

Nó không chủ động gọi cho tôi, nhất định cũng vì vô cùng bận rộn.

Tôi học bài vẫn thực chăm chỉ, thành tích cũng không kém.

Nhưng, cảm thấy, thiếu cái gì đó.

Không nghe thấy thanh âm của Lạc Thiệu Cung, trong lòng như có một khoảng không.

Cuối tuần trở mình trong đồng tư liệu ở thư viện, di động nằm bẹp trong túi quần rung lên làm tôi thấy ngứa ngứa (vì để không bị ông bác thủ thư đuổi đi, tôi tự giác đổi thành chế độ rung), vừa mới đưa tay cổ sức đem nó lấy ra, liền thấy pin yếu tự động tắt điện thoại.

Không biết là người nào không hay ho. Lầu bầu vất nó qua một bên, chờ quay về ký túc xá thì sạc lại rồi tra lại nhật ký gọi.

Có lẽ là Lạc Thiệu Cung....

Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu, lòng tôi rạo rực cả lên.

Đúng vậy, nói không chừng là nó.... Nếu là nó, kia làm sao bây giờ, khó có được nó rảnh rang gọi điện cho tôi.... Hôm nay 24, là đêm Giáng Sinh....

Đứng ngồi không yên được vài phút, rốt cuộc nhịn không được thu thập đồ đạc chạy về. Sớm biết thì trước khi ra khỏi cửa đã phải sạc lại, thằng ngốc này.....

“Thiệu Hữu, cậu về rồi à ?!” Vừa vọt tới nhà trọ đã gặp phải cậu bạn cùng phòng, “Thực khéo, tôi đang định đi tìm cậu, bạn của cậu đến gặp kìa.”

“A.....” Tôi thiếu chút nữa ngay cả trái tim cũng không đập nổi, “Bạn ?..... Bộ dạng thế nào ?”

“Ai, cậu đừng khấn trương như vậy, không phải con gái đâu. Một thằng đẹp trai lắm, hình như là sinh viên trường Y.”

“Cám ơn, cám ơn !!!” Kích động đến mức mặt đỏ bừng cả lên.

Lạc Thiệu Cung ! Thật là điện thoại của nó, còn cố ý chạy xa như vậy đến gặp tôi.....

Tôi cũng không biết phải như thế nào để che giấu cái mặt cười ngây ngô của mình, quả thực là dùng cả chân lẫn tay để lên lầu, dùng hết tốc lực hướng quay về ký túc xá.

“Lạc.....” Vừa đẩy cửa vừa kêu to.

“Tiểu Hữu, đã lâu không gặp nha.” Người ngồi trong phòng mỉm cười với tôi, cũng không phải Lạc Thiệu Cung.

“.....A, là.... là người à” Tôi trên mặt còn rút lại không kịp nụ cười ngây ngô, chân lại chẳng còn chút khí lực.

“Như thế nào, nhìn thấy tôi hình như thất vọng lắm ?”

“Không có, cơ mà, các người cuối kỳ hẳn là bề bộn nhiều việc mới đúng, như thế nào muốn tới gặp ta ?”

“Đêm nay là đêm bình an, tôi muốn cùng Tiểu Hữu cùng nhau quá nha.”

Tôi lắc lắc đầu, giả ngu : “Ha hả..... Ngượng ngùng, quên mất.....”

Lạc Thiệu Cung à, tới Giáng Sinh rồi.

Ta ngay cả quà đều chuẩn bị.

Người thật sự, bạn tới vậy sao.

“Cơ mà, nơi này không có gì vui để chơi, nếu đi ăn, nếu không hẹn trước chỉ sợ không có chỗ.”

“Không sao, tôi đã sớm đặt chỗ, Tiểu Hữu nếu không có hẹn, có thể nhận lời mời của tôi hay không ?”

“Hả ?”

“Tôi tự mình lái xe tới, tiếp cậu đi một nơi rất vui nha~”

“..... A, được, được rồi.....” Thành phố T về đêm rất phồn hoa ngay tại chỗ trường kia, có lẽ có thể tiện đường gặp Lạc Thiệu Cung. Đêm nay nó hẳn là sẽ không mới đúng ?”

“Ghé qua trường T có được không ? Ta muốn mang đồ vật này cho Lạc Thiệu Cung.” Cuối đường cao tốc, tôi liền nhịn không được bắt đầu nhắc tới.

“Được.” Tên bác sĩ lúc động dục kỳ thật là vẫn nho nhã, nụ cười vạn năm không đổi kia quả thực có thể giết người.

Xe còn chưa tới cửa nhà trọ tôi liền liếc mắt một cái nhìn thấy Lạc Thiệu Cung trong đám người (không có biện pháp, tên kia quả thực rất nổi bật), lưng đeo một cái túi thể thao, vóc người cao cao, môi nhợt nhạt mím, trên mặt không có biểu tình gì, đứng ở ven đường như đang đợi taxi.

“Lạc Thiệu Cung !” Mắt thấy nó gọi một chiếc taxi, mở cửa xe cùng tài xế nói chuyện, sợ không gặp được nó, tôi vội liều lĩnh thò đầu ra ngoài cửa sổ hướng nó hét lên lên : “Lạc Thiệu Cung, Lạc Thiệu Cung Lạc Thiệu Cung, người chờ một chút, ta ở trong này ~~”

Tên bác sĩ đem xe sang bên đường lại, tôi nhảy xuống xe rồi dậm dậm dậm chạy tới, cao hứng phấn chấn hướng cái thằng đang ngăn người vẫy vẫy tay : “Lạc Thiệu Cung Lạc Thiệu Cung Lạc Thiệu Cung.....”

Lâu lắm không gặp, dường như trừ bỏ việc lặp lại gọi tên hắn, tôi cũng không biết nên nói cái gì với nó mới tốt.

“Anh, anh tới bằng cách nào vậy ?”

“Ngồi xe !” Ta còn ở trong trạng thái hưng phấn loạn thành một đoàn. “A, ta có mang quà đến cho người, người chờ một chút.” vừa vội vàng trở tay vào trong túi xách, vừa trở mình : “Này, là cái này, người xem xem có thích không.”

“A..... Cố ý mua cho em sao ?” Lúc nó tiếp nhận cái bao mềm mại trong tay liền lộ ra một ánh mắt tươi cười, làm tôi thiếu chút nữa ngất xỉu.

Oa, em trai tôi như thế nào có thể đẹp trai tới như vậy.....

“Woa, khăn quàng cổ sao ? Ấm lắm.” Nhìn nó vẻ mặt hình như rất vui, “Em cũng có quà cho anh, may mắn thấy anh ở đây, bằng không em liền công cốc chạy đến.....”

“Tiểu Hữu, được rồi chưa ?”

Thanh âm sau lưng vang lên, Lạc Thiệu Cung nụ cười trên mặt liền tiêu tán : “Anh, anh cùng cậu ta cùng nhau tới ?”

“Tôi đặc biệt mời Tiểu Hữu dùng bữa tối.” Tên bác sĩ cười đến hòa khí, “Tiện đường đem quà đến cho cậu.”

“A, kia thật sự cảm ơn.” Nó lại biến trở về vẻ mặt lãnh đạm, từ trong balo lấy ra một bao đồ vật đưa cho tôi, “Đây là quà cho anh, các người đi ăn cơm đi, tôi đi.”

“Lạc Thiệu Cung....” Tôi gấp đến độ muốn nói lắp.

Nó ngoảnh mặt làm ngơ tiến vào trong xe đóng cửa lại.

“Vẫn đi ra nhà ga phải không ?” Mơ hồ nghe được tiếng của tài xế.

“Không, đổi hướng.....” cửa xe chậm rãi chạy lên, thanh âm cùng mặt của Lạc Thiệu Cung đều mơ hồ.

Lễ giáng sinh năm nay, ta chỉ cùng Lạc Thiệu Cung gặp mặt không tới năm phút đồng hồ, nói không đến mười câu.

Buổi tối cũng đã cùng tên bác sĩ ăn thịt người vừa ăn vừa đấu trí để trở về kí túc xá, trời đã tối, tắm rửa xong chuyện đầu tiên là lấy món quà ra.

woa, cũng là khăn quàng cổ.

Thực ấm áp.

Ta đem cái khăn quàng cổ màu ca phê rất đặc biệt này lần qua lột lại nửa ngày, yêu quý vô cùng, mặc dù có hơi ngu dốt, vẫn là nhịn không được đem nó vây quanh cổ tiến vào trong ổ chăn.

Lạc Thiệu Cung.....

Thật sự rất ấm.

30. Quyển 2 Chương 12

Chương 12

Nghỉ đông vốn muốn tìm Lạc Thiệu Cung cùng nhau về nhà, cơ mà nó nói trong trường học có chuyện phải kéo dài vài ngày, hại tôi đành phải chán nản mang hành lý vác không xong đưa cho tên bác sĩ theo giúp tôi ra nhà ga. Tôi là không hiểu được, rõ ràng thi cử linh tinh đã xong, nó còn có gì phải bận rộn chứ ?

“Có lẽ phải đối phó với rất nhiều bạn gái ?” Tên bác sĩ mỉm cười giải thích như thế. Tôi cho cái tên sinh hoạt cá nhân dâm loạn này một cái lườm mắt.

Không phải ai cũng vô tiết tháo như hân.

Ở nhà thật là thoải mái, so với bị sung quân vô cái học viện xa xôi đó thì tốt hơn, nhưng.... đại khái là tôi không hiểu thuận gì hết..... mấy tháng không có ông bà già, cũng không có cảm giác đặc biệt gì, cơ mà mới vài ngày không gặp được Lạc Thiệu Cung, liền ỉu rĩ.

Lạc Thiệu Cung, ta rất nhớ người.

Một mình ở nhà nhàn hạ e rằng không có việc gì, dễ suy nghĩ miên man, đành phải tìm Đan Thực đi giết thời gian, nào biết nó cứ nhiên còn dẫn theo con vật nuôi tinh tinh đến.

Tinh tinh khổ người lớn như vậy, y như trấn sơn pháp bảo ngồi xuống đối diện, không giống tay nắm bốc cũng giống bảo vệ, làm sao còn có tinh thần uống cà phê sau giờ Ngọ chứ.

“Ê, Đan Thực” lại một phần hoa quả bị tinh tinh xử sạch, tôi nghĩ tới túi tiền, nhin không được mở miệng. “Mày dẫn cậu ta theo làm gì, tao chỉ mời mày, phần của tinh tinh tao không lo đâu.”

“Đừng nhỏ mọn như vậy, chúng ta hai người đến cho mày bớt tịch mịch, coi như là thù lao đi.”

“Cái gì chứ !” Không cảm đem ta nói thành kẻ biến thái kết hợp với mê gái nha.

“Đúng rồi, Thiệu Cung như thế nào không đi cùng cậu ?”

“Nó.... nó còn ở trường, bề bộn nhiều việc.

“Khó trách cậu vẽ mặt y như oán phụ” Tinh tinh tám tắc hai tiếng, “Ông xã không có ở bên, đương nhiên là tương tư không thiết cơm nước, ngay cả mấy món yêu thích đều ăn không vô, cãi nhau à....”

Cái, cái gì ? Rõ ràng là người ăn quá nhanh ta căn bản không kịp động thủ !

“Cậu đừng nói bậy, Trư Bát Giới ! Lạc Thiệu Cung là em tôi, tên quỷ này !”

“Xi, cậu bạn nhỏ à, với người khác còn lừa được, ở trước mặt tôi thì che che lấp lấp cái gì, tôi có cái gì mà không biết chứ !”

“Đúng vậy, Thiệu Hữu à, chúng ta đều biết hội trưởng cặp kè với mày mà.”

Ngay cả cái thằng ngồi cùng bàn chính phái tao nhả cùng ta cũng nói ra mấy lời này, tôi có cảm giác miệng bị tắc nghẹn.

“Nói, nói cái gì buồn cười.” Đây là dựa vào đâu mà nói !”

“Thiệu Cung thích cậu nhiều năm như vậy, nhìn không ra thì cậu đúng là thằng mù rồi.”

“Sao lại.....”

“Tao trước kia là không chú ý tới, sau lại bị Tân Hân thức tỉnh, mới phát hiện hội trưởng đối với mày rất không đồng dạng nha.”

“Đó là bởi vì tao là anh nó....”

“Anh cái đầu cậu, cậu giả vờ cái gì, trên đời này có thằng em nào như vậy đối với anh mình chứ ? Thiệu Cung rất quý trọng cậu quý trọng cực kỳ, ai cũng không cho đụng tới một ngón tay, ngu ngốc cũng nhìn ra được vấn đề này đúng không?”

“Cái gì....”

“Đúng vậy Thiệu Hữu, lúc năm hai tao tận mắt nhìn thấy hội trưởng đánh thằng bạn năm ba, chính là thằng ở phòng thay đồ chụp ảnh cái kia của mày, mày không nhớ à ?”

“Cái.....”

“Tao.....”

“Cậu bạn nhỏ, cậu không biết là ở trong đám nam sinh thì cậu rất có nhân khí sao ? Không biết đúng không ? Đều là vì Thiệu Cung cậu ta bảo hộ cậu rất tốt, cậu còn cố tình nửa điểm tự giác cũng không có. Nếu Thiệu Cung không ở bên cạnh cậu, cậu tùy tiện cái thằng kia ra ngoài lỡ bị mất trinh tiết thì sao.”

“Này....”

“Tao cũng hiểu được hội trưởng thực vất vả....”

“Đúng vậy, như thế nào lại coi trọng loại ngu ngốc này.”

“Cũng chỉ có hội trưởng người con trai lợi hại như vậy mới bảo hộ được Thiệu Hữu đi.”

“Thiên tài nhưng lại xứng với ngu xuẩn, bằng không như thế nào thay đổi gen đây.”

“.....” Nếu là trước kia, tôi đã sớm lấy đĩa ăn ập vào bọn chúng hai cái. Nhưng hôm nay từ trong miệng đi ra cũng thực không có cốt kị : “Là như thế này sao, tôi như thế nào cũng không cảm thấy được.....”

Oa, đây là cái gì ngữ khí chứ ? Giống y như mấy cô bé xấu hổ, thiệt đáng ghét..... Tôi là không phải đau tiền đau lòng đến mức nào bị bệnh chứ ??

“Cậu bạn nhỏ.....” Tinh tinh dùng đôi mắt y như đang xem quái vật đánh giá tôi, (Cho xin đi, chính người mới là quái vật), “Cậu không phải, đến bây giờ còn cho rằng, hai người các người là anh em đó chứ ?”

Có, có cái gì không đúng sao ?

“Trời ạ.....” Đã ăn nhiều món điểm tâm ngọt như vậy, tinh tinh tinh lực sung túc hết thắm hết cỡ đề-xi-ben đến mức thủy tinh cũng nứt, “Thiệu Cung thật đáng thương..... cậu ấy thích nhảm đầu heo rồi 1”

“.....”

“Thiệu Hữu à, mày với hội trưởng không phải là người yêu sao ?”

“A ? Là, là anh em mà.”

“Là người yêu ông ngốc ơi ! Hai người các người, căn bản là đang hẹn hò mà ?! Thiệu Cung thích cậu không cần phải nói, cậu cũng không phải thích Thiệu Cung sao ? Ai nấy đều thấy được hai người các người cùng một chỗ đều rất ân ái nha !”

“.....Kia, kia không phải tình cảm anh em sao.....”

“..... Chết tiệt ! Anh em cái đầu cậu ! Ê, Đan Thực, cậu buông ra, tôi phải tấn cậu ta, đem cái tên ngu ngốc này đánh chết đi.....”

“Cậu đừng xúc động, Thiệu Hữu bị cậu dọa tới sắp khóc rồi kìa, nếu cậu bắt nạt cậu ta, hội trưởng sẽ giết cậu.....”

Tôi tuyệt không sợ tinh tinh nhảm chán đe dọa, cơ mà ánh mắt thực là có hơi mơ hồ : “Tôi không biết..... Tôi, tôi cùng Lạc Thiệu Cung, không phải anh em sao ?”

“Nhưng là người yêu à ?.... Cho tới bây giờ cũng chưa có người theo tôi nói rõ ràng, tôi như thế nào biết rõ, tôi.....”

Nghĩ thật lâu cũng không thấy được gì, chỉ là trong mộng vẫn không ngừng hiện lên gương mặt của Lạc Thiệu Cung, cái mũi bắt đầu lên men : “Tôi lại không biết chuyện gì xảy ra..... vốn hẵn là tình cảm anh em mới đúng, nhưng..... dường như lại không giống..... rất kì quái..... Tôi cũng không rõ, thấy nó là trong lòng liên xôn xao, vẫn làm chuyện điên rồ..... trở nên rất ngu ngốc..... không nhìn thấy, lại rất khó chịu..... mỗi ngày đều mơ thấy nó..... nghĩ tới nó đến chết..... tôi là không phải sinh bệnh..... Rất kì quái, cho tới bây giờ không ai dạy tôi phải làm gì bây giờ....”

“Ai, khăn của cậu đây, nước mắt nước mũi dính vào cà phê hết rồi.”

Tôi chỉ có thể mất mặt nhận lấy khăn tay trong tay tinh tinh, xoa xoa cái mũi.

“Thiệu Hữu, cậu ở đây chỉ là đang yêu thôi.” Vẫn là Đan Thực ôn nhu hơn, “Cậu thích hội trưởng, không phải là thứ thích của anh em, là loại thích trong thích người yêu ấy.”

“Giáo dục tình yêu cho Thiệu Cung thật đúng là thất bại,” tình tình vui sướng khi người gặp họa, “Trọng tâm của nó chắc là đều phóng tới trên giường, trao đổi tâm tư thì không làm đúng chỗ.”

“Thật vậy sao...” Tôi chần chừ nhỏ nhỏ thanh, “Thật sự... là thích sao ?”

“Lừa cậu thì chúng tôi được tiền chắc ? ? Thật là,” tình tình phun một hơi, “Xin cậu dùng óc một chút, đừng luôn là anh em anh em ngoài miệng nữa, rõ ràng là thích đến mức tẩu hỏa nhập ma, còn muốn cái giá làm anh.”

“Đúng vậy đó Thiệu Hữu, mày và hội trưởng rõ ràng là yêu nhau.”

Cảm giác như đã trúng một cây muện mìn, đầu óc lại đột nhiên một mảnh thanh minh.

“Kia...” Trái tim đập bình bình, lập tức biết rõ ràng, cơ mà còn có chút bất an, “Nhưng, Lạc Thiệu Cung nó có bạn gái...”

“Như thế nào có thể ! Thiệu Cung nếu ý nghĩ sớm rút, thì đã sớm có bạn gái, còn dùng dằng gì tới bây giờ ? Cậu ta rất kiên định.”

“Thiệu Hữu, mày là nghe ai nói ? Có lẽ tin tức không đáng tin.”

Đúng vậy ! Tôi như thế nào không nghĩ tới, có lẽ chỉ là do tên bác sĩ nói hưu nói vượn mà thôi 1

“Thiệu Cung chỉ thích một mình cậu, cậu nên tin chuyện đó !”

“Không phải hội trưởng chính miệng nói ra, như thế nào có thể tùy tiện tin tưởng.”

“.....”

“Xi, cậu bạn nhỏ à, mới vừa khóc giờ lại cười, cậu mới là Trư Bát Giới !”

“Im miệng cho ta !”

Tuy rằng bị tình tình ăn luôn đĩa trái cây kia, làm cho tôi đau lòng hơn nửa ngày, cơ mà nhiều năm qua giờ mới có một buổi chiều vui tới vậy.

Chờ Lạc Thiệu Cung trở về, có thể cùng nó nói được không ?

Dường như hẳn là phải như thế ? Xác nhận tâm ý của chính mình, là con trai nên chủ động nói ra mới đúng !

Vài ngày kể tôi đều ra sức đứng trước gương luyện tập.

“Lạc Thiệu Cung, ta có việc phải nói với người, cái kia.... nhưng...”

Chết tiệt, cũng không phải dân ăn trộm. Trực tiếp một chút.

“Lạc Thiệu Cung, ta thích người, chúng ta quen nhau đi !”

....Được, thật can đảm, nhưng ngẫm lại, mặt cũng đã đỏ như khăn lau mặt, làm sao nói được nên lời.

“Lạc Thiệu Cung, ta..... ta thực thích người, cũng không thể cùng kết giao với ta được sao ?”

Không được, làm gì đến mức đau khổ cầu xin, y như sắc mặt đi vay tiền nó !”

“Em trai à, anh trai rất thích người nha. Chúng ta cùng nhau làm chút chuyện thú vị được không ?”

..... Cái gì chứ, y như mấy ông chú biến thái.

Độc thoại một mình không có gì chân thật hết, cho nên hiệu quả thật kém. nhưng là thật muốn tìm ai đến làm người mẫu, hẳn tám phần cho là mình mắc bệnh thần kinh.

Đan Thực cùng tình tình....

Chỉ sợ mình còn chưa kịp mở miệng bọn họ đã cười gằn chết.

Như thế này thật khó xử, đợi đến ngày Lạc Thiệu Cung thật sự về nhà, việc luyện tập của tôi cũng không có thành tựu nào hết, ngay cả lúc nào thì bày tỏ cũng chưa xác định, kết quả cuối cùng liền vác về mặt cứng ngắc xuống lầu.

31. Quyển 2 Chương 13

Chương 13

“Lạc, Lạc Thiệu Cung.....” Vừa thấy thân ảnh của nó là bắt đầu nói lắp, “Người đã về rồi ?”

Ai, bình tĩnh một chút, không cần làm cái gương mặt chột dạ như đang tính toán làm chuyện xấu, tinh tinh bọn họ không phải nói nó cũng thích tôi sao ?

“Vâng, anh.” Cái gã mỉm cười đến mê người buông hành lễ, cởi bỏ khăn quàng cổ, cởi áo khoác ngoài : “Bên ngoài lạnh lắm, mấy tuổi trong nhà thật ấm.”

Cách một thời gian không gặp nó, cảm thấy bộ dạng của nó so với trước kia cũng có lực sát thương, là tác dụng tâm lý sao ?

“Tiểu Hữu, em con dẫn bạn về nha ~”

May mà bà mẹ nhắc nhở tôi mới đem ánh mắt từ Lạc Thiệu Cung dời đi, cuối cùng phát hiện cái người khách nhân này giờ không để ý tới, sau đó con mắt liền lồi ra.

“Gi.....”

Gương mặt hạng nhất đáng người hạng nhất khí chất hạng nhất.....

“Tiểu Hữu ~ đã lâu không gặp ~ còn nhớ tôi không ?”

Như thế nào lại quên, là đàn ông gặp qua nàng một lần thì khó mà quên được.

Đột nhiên nhận được cái ôm của mỹ nữ Italy, so với nhiệt tình của Tần Du, phản ứng của tôi liền trì hoãn đến mức y như mới từ trong tủ lạnh đi ra. “A, nhớ rõ, chào bạn.....”

“Tôi theo Thiệu Cung đến thăm bác trai bác gái, ở lại vài ngày, Tiểu Hữu cậu sẽ không chào đón à?”

“Hả, sao lại thế, đương nhiên hoan nghênh.....”

Xạo thôi.

Cảm giác của tôi tương đương như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu, bị hất mức cảm thấy mông lung.

Lạc Thiệu Cung trước kia chưa bao giờ mang con gái về nhà.

Chẳng lẽ tên bs lúc này không nói dối ?

.....

Ê, tỉnh lại một chút, nhanh như vậy liền ử rữ làm sao giống thằng đàn ông chứ, nói như thế nào cũng muốn chờ Lạc Thiệu Cung chính miệng xác nhận mới được.

Chấn tác tinh thần chuẩn bị đem thời gian còn lại này đối phó. Tần Du thoát nhìn là cùng Lạc Thiệu Cung vô cùng thân thiết, nhưng là..... bạn tốt cũng có thể như vậy đúng không, không nhất định thế nào cũng có thể là người yêu. Tuy rằng Tần Du cùng nó thực ăn ý, thường thường ghé lỗ tai vào nó lặng lẽ nói, nó một chút cũng không bài xích, còn rất phối hợp, hai người cười một tràng bộ dạng thực sự rất hòa hợp, nhưng là.....

Nhưng là bọn tinh tinh đều nói Lạc Thiệu Cung vẫn thích tôi.

Cho nên, có lẽ, chỉ là do tôi đa tâm mà thôi.

Thích một người, liền dễ dàng nghi thần nghi quỷ, ha ha.....

“Tiểu Hữu, gọi em xuống dưới ăn cơm chiều.”

“A, được.” Tôi cuống quýt vắt cuốn tạp chí đã bị lật đi lật lại, chạy lên lầu. Tần Du vừa rồi vào phòng Lạc Thiệu Cung, tôi vẫn rất muốn đi tới xem bọn họ làm cái gì, chính là bất hạnh tìm không thấy cơ.

Rất muốn không gõ cửa liền trực tiếp xông vào hiện trường, nhưng lại lo sợ đụng phải trường hợp xem đến cái gì không nên nhìn, cho nên vẫn nơm nớp lo sợ đưa tay gõ cửa.

“Vào đi.”

Hoàn hảo, thanh âm thực trong sáng, phản ứng cũng rất nhanh, hẳn là không có hành vi vượt rào mới đúng.

Đẩy cửa đi vào, Lạc Thiệu Cung quả nhiên ngồi chỉnh tề ở trên giường sửa sang đồ vật này nọ, Tần Du đưa lưng về phía chúng tôi đứng ở cửa sổ gọi điện thoại.

“Ừm, cái kia, cơm chiều đã chuẩn bị rồi, mẹ gọi hai người đi xuống.” Mặt đối mặt nói chuyện với nó luôn có hơi căng thẳng.

“Tốt,” khoe miệng giương lên mỉm cười thực ấp áp. Tuy rằng nó hình như không nguyện ý cùng tôi nhiều lời, cơ mà gần gũi nhìn nó như vậy, cũng thực vui vẻ.

“Biết rồi, ba mẹ thực phiền quá.” Thanh âm của Tần Du nổi lên. ‘Còn muốn hỏi gì nữa chứ?’

“Cô ấy gọi điện cho ai thế?” Tôi ngây ngốc nói một câu.

“Cùng ba mẹ của cô ấy.”

“A....” Cố gắng suy nghĩ câu tiếp theo phải nói gì mới có thể đem đề tài tiếp được, “Lạc Thiệu Cung à, kia....”

”Vì con đang ở trong nhà của bạn trai, ba mẹ còn muốn thế nào nữa chứ ?!”

Tôi ngẩn ngơ, khó khăn lắm mới nghĩ ra được lại bị mất hết.

“A, cảm ơn.” Tôi bỗng nhớ tới Đan Thực nói qua chừng nào Lạc Thiệu Cung về bọn họ sẽ gọi điện thoại tới hỏi tôi tiến triển thế nào, tám phần là tinh tinh đã muốn biết tin tức.

Nhận điện thoại từ Lạc Thiệu Cung, vội bày ra một bộ mặt sáng sủa như không biết gì : “Ê, gọi sớm quá vậy ? Ta đang ăn cơm chiều.”

“A.....thiệt nhiệt tình quá Tiểu Hữu, cậu chờ tôi thật lâu rồi sao ?”

Ý, tên bác sĩ.....

Tôi thần tình đen lại, sắc mặt ngưng ngùng, đành phải ân ân a a : “A, có chuyện gì ?”

“Thiệu Cung chắc đã về nhà rồi ?” Hỏi một đấng trả lời một nẻo.

“Ừm, đúng vậy.”

“Còn mang theo Tần Du ?”

Tôi cứng rần một chút : “..... Đúng vậy.”

Đầu dây kia phát tiếng cười nhẹ : “Thực hâm mộ bọn họ..... Tiểu Hữu, tôi giờ rất muốn gặp cậu, rất muốn ôm cậu ~ làm sao bây giờ ?”

Cánh tay nổi hết da gà, lại trước mặt mọi người phát tác, đành phải nhẫn nại : “Bên cạnh người nhiều phụ nữ như vậy, tùy tiện tìm một cái không phải tốt lắm sao ?”

“Kia không giống với.” người này, như thế nào nghe giống như mấy tên phục vụ tình dục qua điện thoại, cái thanh âm khàn khàn kia nghe làm đầu người run lên từng trận, “Các cô ấy làm sao có thể so với cậu chứ, cậu cũng không biết chính mình có bao nhiêu mê người nha ~ tôi đại này vẫn nghĩ đến cảnh cậu nằm phía dưới tôi.....”

Tôi sắc mặt cứng ngắc cứ nắm cái điện thoại.

Cho xin đi, giờ mới sáu giờ chiều, thời gian ăn cơm kiêm xem ti vi, người phát dục cái gì chứ !

“Tuy rằng không có làm đến bước cuối cùng, tôi cũng có thể tưởng tượng ra đến cậu có bao nhiêu mỹ vị nha, cậu mặt sau vừa chặt vừa nóng, chỉ dùng ngón tay đi vào cũng khiến cho tôi chịu không nổi.....”

Chết tiệt, kẻ chịu không nổi là tôi đây này !

Cố gắng cầm cái điện thoại, tôi đã muốn cầm nó quăng vô tường : “Người đi tìm chết đi !”

Điện thoại trúng mục tiêu vách tường vừa nặng nề rơi xuống sàn, mãnh liệt va chạm xuống không biết có bị gì không, thanh âm ngược lại lại nổi lên, còn có thể rõ ràng nghe được tiếng cười của đầu bên kia : “Bảo bối à, không cần thô bạo như vậy !.... Chẳng lẽ anh đã quên gọi cho em.... em mới giận dữ ? Đừng giận anh nha....”

“Tối địa ngục đi ! Chết xa xa một chút, chết tiệt !” Tôi thô tục hết từ này đến từ khác, còn muốn cho tên kia hai đũa, đột nhiên ý thức được sau lưng một mảnh yên tĩnh.

Mặc.....

Quả nhiên, vừa chuyển đầu, tất cả mọi người lấy hóa thạch tư thái nhìn tôi.

“Hả....” Tôi cười gượng, vội đem cái điện thoại vô tội nhặt lên, “Không có gì, hiểu lầm nhỏ mà thôi.....”

“Tiểu Hữu,” bà mẹ thì thào, “Người vừa rồi..... là đang theo đuổi con sao ?”

“A ? Không phải, không có, ha....” Tôi cười mỉa đem điện thoại trả lại chỗ cũ, “Như thế nào có thể....”

“Em trai à, con ở trong trường không có bảo hộ tốt anh sao ?” Đối mặt với vẻ mặt nghiêm túc của bà mẹ, Lạc Thiệu Cung lại thờ ơ chọc chọc hạt cơm : “Cuộc sống tình cảm của anh ấy, con làm sao quản được chứ.”

“A, Tiểu Hữu, hóa ra con cũng thích cậu ta à ?” Bà mẹ kết luận tiếp tục phát biểu ngôn luận cỏi mở, “Được rồi, về sau mang về cho mẹ xem xem, là đàn ông tốt thì không sao....”

“Không phải mà....” Tôi yếu ớt giải thích.

Không biết vì cái gì, vẻ mặt đăm đăm như không liên can gì của Lạc Thiệu Cung làm cho tôi cảm thấy rất khổ sở.

Lúc điện thoại lại reo lên, mọi người đã ngồi trên sofa ăn hoa quả sau bữa cơm, tôi giành trước đưa tay lên : “Vâng.”

“Thiệu Hữu à, hội trưởng đã về rồi à ?”

“Là Đan Thực à....” Tôi hạ khẩu khí, có hơi vô lực, “Ừm, đã trở lại.”

“Thế nào cậu bạn nhỏ, có đủ dũng khí tỏ tình chưa ? Giọng hát sa sả ở bên cạnh hiển nhiên là tình tình. Lạc Thiệu Cung an vị ở kế bên tôi, sợ bị nó nghe được, tôi chỉ bối rối ngồi bên cạnh : ”Đừng nói bậy.”

“Gì ? Không phải nói chỉ cần thẳng thắn với hội trưởng sao ?”

“Không có....” Tôi hàm hồ chốc lẹ.

“Cậu bạn nhỏ à cậu đừng chậm chạp nữa, tôi dám nói, Thiệu Cung trông mong ngày này đã muốn trông mong thật lâu rồi ! Chỉ cần cậu cùng cậu ta ám chỉ một chút, cậu ta sẽ tự động phác lại đây, càng dùng vẻ không minh bạch, cậu ta sẽ cao hứng tới điên luôn.... Ờ, cậu có nghe tôi nói hay không ? Đừng thẹn thùng nữa, cứ làm theo lời tôi, tuyệt đối không sai !”

“.....”

“Đúng vậy Thiệu Hữu à, hạnh phúc là do chính mình giành lấy thôi, lá gan lớn một chút. Hội trưởng thích mày như vậy, nhất định không thành vấn đề.”

“Thiệu Cung đã độc thân tới bây giờ, người con trai si tình như vậy không phải nơi nào cũng có, phải thật quý trọng 1”

Tôi mắt đỏ ngầu vuốt vuốt cái ống nghe, nghe không rõ phán đoán lạc quan của họ, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt. Ít ở bên cạnh, tôi lại không thể đem nói rõ ràng, khó khăn lắm mới trấn định được, dùng âm thanh rành mạch ám chỉ bọn họ : “Lạc Thiệu Cung dẫn theo cô bạn gái xinh đẹp trở về, mọi người khi nào rảnh thì lại đây nhìn xem.”

Bên kia quả nhiên yên lặng nửa ngày, vẫn là Đan Thực phản ứng trước : “Không phải đâu ? Thiệu Hữu, câu không phải nghĩ sai rồi.”

“Là thật,” tôi khờ cười hai tiếng, “Không tin mày có thể hỏi Lạc Thiệu Cung, thật sự rất được.”

“.....Thiệu Hữu à, mày đừng khổ sở, có lẽ hiểu lầm làm sao đó.....”

“Được rồi, thời gian gấp thì nói sau đi, trước cứ như vậy đã.” Trả lời không rõ ràng tắt máy, quay đầu vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Lạc Thiệu Cung, tôi gãi gãi đầu cười cười : “Là Đan Thực và Tân Hân, bọn họ gọi ta hỏi thăm người.”

Nhưng là..... cho dù là như vậy, cũng vẫn rất muốn, nói với nó là tôi thích nó.

Ngay cả thổ lộ tình yêu chưa chớm đã tàn, không khỏi rất đáng thương.

Ít nhất cũng có thể lớn tiếng nói lời nói của trái tim, bị trực tiếp cự tuyệt mới hết vi vọng chứ.

Không đúng, cho dù bị cự tuyệt, cũng không có thể hết hy vọng, người mình thích như thế nào có thể tùy tiện bỏ ra, phải cố gắng giành lấy, như vậy mới giống đàn ông chứ ! Cố lên nào Thiệu Hữu !

.....

Tuy rằng lúc trở về phòng đọc sách cứ liều mạng bơm hơi, cái mũi vẫn lên men từng trận.

Ai, không chịu thua kém một chút thôi, vô luận như thế nào đều phải thử xem, bị cự tuyệt cũng không có gì mất mặt.... mất mặt hay bị nó chê cười cũng không sao, tôi là con trai mà....

Nhưng.... ánh mắt như vậy lại đỏ cả, không thể giống như con thỏ đi nói được. Mặt mũi thì nước mắt nước mũi, sẽ phá hư không khí mát.

Kết quả là ánh mắt tôi đỏ hết cả buổi tối, ngày hôm sau đã thũng như quả đào, lại ngượng ngùng làm cho người ta nhìn đến, trừ ở che che lấp lấp đi xuống ăn cơm, mấy lúc khác đều tránh ở trong phòng tắm nhỏ thuốc, ngay cả mặt Lạc Thiệu Cung cũng không thấy, làm sao có cơ hội thổ lộ gì chứ.

32. Quyển 2 Chương 14

Chương 14

”Ánh mắt .... không phải thực thũng, biểu tình..... trên cơ bản vẫn trấn định, lời thoại..... đã đọc đến thuộc lòng, Lạc Thiệu Cung thì..... giờ đang trong phòng ngủ một mình.

Tốt lắm, mọi việc sẵn sàng.....

Tôi hít sâu 2 cái, gõ cửa phòng Lạc Thiệu Cung rồi đi vào.

“Lạc Thiệu Cung à.....” dùng sức nhắm chặt đôi mắt dùng sức hết toàn thân khí lực, nói thật nhanh, bằng không thì không nói nổi, dù sao hiện tại không nhìn thấy mặt nó, sẽ đỡ căng thẳng. “Ta thích.....”

“Ừm ? Cái gì ?”

“Ta thích.....”

“Anh à chờ một chút, em không nghe thấy, anh chờ em gõ tai nghe ra đã.”

”Hả ?

Trợn mắt nhìn nó gỡ tai nghe xuống. “Có chuyện gì sao ?”

Tên này, cứ nhiên lúc mẩu chốt này lại đi nghe nhạc !

“.....” Tôi đưa tay xoa trán vừa nghẹn ngào ra mồ hôi, cố gắng điều chỉnh tốc độ tim đập vừa rồi.

“Tìm em việc gì vậy anh ?”

Được rồi, trạng thái điều chỉnh không khác lắm, một tiếng trống làm tinh thần của tôi hăng hái đủ để nói hết lời !!!

Không dám cùng nó đối diện, tránh đi ánh mắt nghi vấn của nó, nhìn đến cái đèn bàn đầu giường cố lấy dũng khí mở miệng : “Ta, ta....”

Không xong..... kế hoạch ban đầu bị hủy, hiện tại hình như thế nào cũng không nói nên lời.....

“Ta, ta..... người.....” Hoàn toàn lắp bắp.

“Anh làm sao vậy ? Anh à ?” Lạc Thiệu Cung bật cười, đưa tay sờ sờ mặt của tôi, “Gấp đến độ đầu toàn mồ hôi, có chuyện thực nghiêm trọng à ?”

“Ta.....” trong đầu đã muốn trống rỗng. “Ta muốn mượn đĩa.”

“A, đĩa à,” nó mỉm cười trỏ trỏ giá sách, “Muốn nghe cái nào thì cứ lấy, anh là muốn mượn nhiều lắm à ? Không sao, nếu thích thì cứ lấy đi.”

“A, được..... cảm ơn.....” Chết tiệt, sau đó, vô luận như thế nào đều nói không ra mấy câu đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Còn có cái gì sao ?”

“Không có, thế này là được rồi, cảm ơn.... ta, ta trở về phòng.”

Ồi..... hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch.....

Mình thật sự là ngu ngốc.

Lấy hai cái đĩa của DEEN đi tới đi lui ngoài cửa. Có nên đi vào thổ lộ với nó lần nữa ? Ồi, thiệt căng thẳng, thiệt muốn đi vệ sinh.....

“Tiểu Hữu.”

“A....”

“Cậu ở nơi này làm gì ?”

“A, tôi muốn mượn Lạc Thiệu Cung cái đĩa.” Nhìn đến Tần Du, nhiệt tình toàn thân tựa như pít tông thoát đi sạch sẽ.

Người này thấy thế nào cũng đều là cô gái xứng với Lạc Thiệu Cung.....

Đương nhiên, cũng không thể nản chí như vậy, tôi cũng có ưu điểm của chính mình nha, ví dụ như..... như.....

Gì ? Có nghĩ, cũng nghĩ không ra được.....

“Tiểu Hữu, cậu mặc áo ngủ trông thực đáng yêu nha~~” Ngón tay đến gần chọc chọc mặt của tôi, “Oa.... đáng yêu thật, thật muốn mang về nuôi trong nhà.”

Cái gì ?

“Đến, Tiểu Hữu, cùng tỷ tỷ tâm sự đi.”

Àn, những lời này, kia đối với Lạc Thiệu Cung nói không nên lời, có lẽ có thể theo Tần Du đến nơi nào đó đột nhiên mở miệng cũng không chừng, biết người biết ta, bách chiến bách thắng, cùng cô ấy trao đổi trao đổi cũng không sao đi.

Dựa vào lan can ban công lầu hai, bụng cứ không để yên, nghe Tần Du cười đùa, thời gian từng chút trôi đi.

Ai, mình là đến trinh sát tình địch, cũng không phải tìm tiếng cười nha.

“Tần Du,” cố lên cố lên, mở miệng phải nói đúng trọng điểm. “Bạn cùng Lạc Thiệu Cung quen nhau lâu chưa ?”

“A ?” Cô ngẩn người.

“Lạc Thiệu Cung đối với bạn chắc là tốt lắm ?”

“A ?”

“Nó, nó tuy rằng bình thường khô khốc, người không thích phản ứng, nhưng là đối với bạn hẳn là rất không giống ? Nó trước kia chưa bao giờ chủ động mang con gái về nhà, bạn là người đầu tiên.... Cho nên..... cho nên nó nhất định là rất quý trọng bạn ? Cảm tình của hai người tốt lắm hả ?”

Ồ.... đáng ghét..... để làm chi nhắc tới chuyện bất lợi đối với mình.

“A, đúng nha ~ chúng tôi giao tình không tồi ~” miệng cô kéo ra một nụ cười nhe, “Cậu ấy đối với người yêu đúng là ôn nhu chăm sóc, cậu cũng cảm thấy như vậy phải không ?”

“Phải...” Nói như vậy, Lạc Thiệu Cung là thích cô ấy thực ?

“Thiệu cung chính là một người con trai tốt ngàn người mới được một, có thể có một bạn trai như vậy, ai cũng không dễ dàng buông tay.”

Ồ, cô ấy cũng hiểu được Lạc Thiệu Cung tốt.....

Hai bên chái nhà tình nguyện, tôi thật sự còn cơ hội sao ?

“Kỳ thật, Lạc Thiệu Cung nó cũng có khuyết điểm,” tôi này xem như châm ngòi ly gián sao ? “Nó.... cái kia..... nó ghét ăn thịt béo, nó thực kiêng ăn.....”

“A ?”

“Nó không ăn cà rốt với tiêu, còn ghét tỏi, cũng không thích thêm dấm chua với nước tương..... mù tạt nó cũng không chịu ăn, tóm lại chính là thực khủng hoảng.....”

Này cũng tính là khuyết điểm à !

Nhưng là càng nói, lại càng không biết nên nói cái gì.

“A, cái đó tôi cũng không biết ăn, có sao không ?” Tần Du lại hưng trí bưng bưng.

“Nó ngay cả sầu riêng cũng không ăn, rõ ràng thơm ngon như vậy, nó còn bảo là thối....”

“Uống cà phê chờ tới bây giờ cũng không thêm đường, tôi mỗi lần thêm bốn viên đường đều bị nó cười.”

“Nó ăn một con cua sẽ bị dị ứng, cho nên lúc cho nó ăn hải sản phải cẩn thận.....”

“A, Thiệu Cung có cái gì đặc biệt thích ăn không ?”

Bây tri bất giác đã bị cô kéo cái mũi, “Nó thích ăn thịt dê, lẩu dê mùa đông, rất nóng.....”

“Còn có tôm hùm đông lạnh.....”

“Bánh dê con nó thích nhất....”

“Trúc chần nước sôi nó rất thích.....”

“Còn có, nó thích rau dưa trộn với hoa quả, bên trong ngàn vạn lần không thể thêm chân giò hun khói với mực, bằng không nó sẽ rất giận....”

“Nó còn bị mẫn cảm với phấn hoa, cho nên không thích tặng con gái nước hoa, bạn phải thông cảm cho nó.....”

Điều tôi muốn nói càng ngày càng rời xa.

“Bạn đừng xem nó khô khốc như vậy, kỳ thật trước khi ngủ nó đều phải uống sữa, trẻ con lắm đúng không ?
Thằng em này của tôi, bạn đừng nhìn nó đàn ông như vậy, kỳ thật có đôi khi thực yếu ớt, nó cũng sẽ khóc,
tôi có gặp qua rồi..... Cho nên bạn cố gắng chăm sóc cho nó, nó.....”

Thực đáng giận, tôi khó chịu cái gì chứ !

“Dù sao, bạn sẽ đối với nó tốt một chút, nó nếu tâm tình không tốt, làm cho bạn tức giận, bạn đừng trách
nó, chỉ là lúc đó khó chịu thôi. Tuy rằng có thể đôi khi không phân rõ trái phải, nhưng nó tâm địa tốt lắm,
trên đường nhìn thấy ăn mày nó còn tìm tiền lẻ mang ra, dù sao.... dù sao..... nó chính là một thằng con
traí tốt, bạn phải đối xử tốt với nó.....”

“Tiểu Hữu.....” Thanh âm có hơi lo lắng.

Bùm bùm nói ra cả đồng, yết hầu khô khốc, nhưng vẫn quả không được miệng của mình : “Nó là thiên
tài, cho nên biết rất nhiều chuyện, không có chuyện gì là nó làm không được, nhưng.... nhưng là có những
chuyện đơn giản nó lại không biết, cho nên bạn đối với nó kiên nhẫn một chút, không cần bởi vì việc nhỏ
mà làm nó giận.....”

“Tiểu Hữu, cậu không sao chứ ? Cậu làm sao vậy ?”

“A.... thật có lỗi, tôi đi về ngủ trước, ngủ ngon.”

“Tiểu Hữu à ?”

Vội vội vàng vàng xoay người đi về phòng mình, Tần Du ở phía sau như thế nào gọi tôi cũng không dám
quay đầu lại.

Làm sao quay đầu lại chứ ! Sẽ bị cô xem thấy vẻ mặt toàn nước mũi nước mắt mắt.

Ai, mình thật là khờ quá, nói những lời này thực bình thường, như thế nào càng nói càng thương tâm.

Hơn nữa..... Vốn là muốn biết rõ ràng hai người quen nhau tới trình độ nào, vì cái gì đến sau tôi lại sẽ trở
nên giống như ông bố của con gái sắp đi lấy chồng, đem Lạc Thiệu Cung hoàn toàn phó thác cho người khác
?

Đại ngộ..... người như vậy, như thế nào giành giật được chứ.

Lau nước mắt, chui vào giường dùng chăn che cái đầu.

Ngày mai.... ngày mai nhất định phải nói ra, sáng sớm liền ra khỏi giường, sau đó trước tiên đi đến phòng
của Lạc Thiệu Cung nói....

Đúng tiếc hùnh tâm trắng chí vĩnh viễn chỉ là hùnh tâm trắng chí.

Ngày hôm sau đầu choáng váng, ngủ đã muộn không nói, ở trong phòng khách vừa thấy đến Lạc Thiệu
Cung liền căng thẳng đến ngay cả đĩa ăn đều làm rơi, đành phải lâm trận lùi bước.

Lúc dắt con chó kiểng ba mới mua đi tản bộ còn gặp nó nằm ngoài bờ cỏ phơi nắng đọc sách, cơ hội tốt,
đáng tiếc tôi không hiểu, còn lắp bắp xoay người bỏ chạy, biến thành nó mặc danh kỳ diệu ,sáng sớm đã
nhuộm màu lên mặt rất khó coi.

Chẳng lẽ tôi cả đời chỉ có thể đối diện cái gương thổ lộ sao ?

Nhìn cái tên sâu mi khổ kiếm trong gương, một bộ không hay ho cùng..... người a, cái bộ dáng này, cho dù
đi thổ lộ, tám phần cũng chỉ có thể bị cự tuyệt.

Tĩnh lại một chút đi.....

Có.... chút..... vô ..... lực

“Anh à.”

Tiếng đập cửa thành linh làm tôi sợ nhảy dựng lên, vội đem cơ thể dùng sức bám vào cái gương : “A, vào
đi.”

Điểm tâm khuya, bánh ngọt anh thích để lại cho anh phần nhiều nè, qua xem đi.

“A....” nhận lấy cái đĩa trong tay nó, anh mắt lại vẫn là do do dự dự đảo quanh người nó.

“Lạc Thiệu Cung.... ta.....” hiện tại chỉ có hai người chúng tôi, cơ hội lần này phải cố gắng bắt lấy, cố lên !

“Làm sao vậy ?”

“Ta, ta có chút không thoải mái.....”

Ngủ ngốc, người đi chết được rồi đó !

“A ? Em xem nào,” cái trán bị bàn tay mát rượi của nó ôm vào, phản xạ có điều kiện tròng con người lên, nhìn đến vẻ mặt lo lắng của nó : “Có hơi nóng, anh quả nhiên là phát sốt. Ngủ lại đã chán, kết quả là bị cảm lạnh phải không ?”

Phải không, khó tránh ánh mắt vẫn nóng lên, thực dễ dàng rơi nước mắt, nguyên lai là do sinh bệnh.

“Đến, anh ngồi đây, chờ một chút.” Bị nó ôm đến ngồi trên giường, nhìn nó rất nhanh cảm nhiệt kế tới. “Rồi, há miệng nào.”

“A.....” Ngoan ngoãn ngậm lấy nhiệt kế, ngồi xổm trước mặt nó ngẩn người.

“Được rồi, em xem xem.” Nó tư thế thuần thục rút nhiệt kế ra, giơ lên trước mắt, sau đó “a” một tiếng, “Anh à, sốt không nhẹ đâu, cho nên.....”

“Gì ?” Tôi nhanh chóng dựng thẳng người, “Ta không đi bệnh viện ! Uống nhiều nước ra mồ hôi thì sẽ khỏe lại, không cần gặp bác sĩ, người xem ta, kỳ thật vẫn khỏe mạnh nha !.....”

Bởi vì thể chất rất dễ bị sốt, bi thảm nhớ lại hồi nhỏ tràn ngập số lận bị chích đến mức khóc oa oa, đến bây giờ đều đối với bệnh viện đều sợ hãi.

“Được rồi, không đi thì không đi, anh đừng sợ nữa.” Lạc Thiệu Cung mỉm cười đứng lên.

“Thật sự ?” Kỳ quá, trước kia rõ ràng nó không có nói chuyện tốt như vậy, luôn không để ý tôi giãy dụa phản kháng một đường đem tôi đi vào chích, một bộ gương mặt dè gẻ.

“Đúng vậy,” Nó cười cười xoa bóp cái mũi của tôi. “Đứa ngốc, về sau cũng không cần đi, em sẽ là bác sĩ giỏi nhất, uống thuốc em cho là tốt rồi.”

“Thật tốt,” tôi thỏa mãn, hăm mộ nói, “Người về sau làm bác sĩ, ta sẽ không phải đi bệnh viện khám bệnh.”

“Đứa ngốc, chính là bởi vì anh không chịu đi bệnh viện, lại dễ dàng sinh bệnh, em mới cố ý đi học trường Y !”

33. Quyển 2 Chương 15

Chương 15

“A ?” Lòng tôi lại vui sướng không khống chế nổi, mặt đỏ lên, nửa ngày mới có chút bối rối nói : “Lạc Thiệu Cung..... cảm ơn người.....”

“Bánh ngọt cũng đừng ăn, giờ lên giường nằm một lát, đem chăn phủ kín, chờ em đi mua thuốc về, ngoan.”

Thành thành thật thật thay quần áo chui vào trong chăn, nhìn nó trước sau giúp tôi đem góc chăn áp thật chặt, sao đó mới xoa xoa mặt của tôi, xoay người đi ra ngoài.

Lạc Thiệu Cung thật ôn nhu....

Vui rạo rức nghĩ, nhắm mắt lại bắt đầu mộng tưởng hảo huyền.

Một lát sau cửa lại nhẹ nhàng đẩy ra.

“Anh à, có thuốc pha nước uống anh muốn uống trước không.....”

Không cần, cái mùi kia thật khó ngửi.

Rõ ràng tiếp tục giả vờ ngủ, khỏi bị bức uống cái thứ kỳ quái đó.

“Nhanh ngủ như vậy à.....” Thấp giọng tự nói. Im lặng một chút, tiếng bước chân rất nhỏ chậm rãi tới gần.

Cảm giác nó hình như đang đứng trước giường chăm chú nhìn tôi.

Trên môi đột nhiên có một cổ ấm áp quen thuộc, trước khi tôi kịp phản ứng thì cảm xúc này liền biến mất, sau đó lại là một động tĩnh rất nhỏ bước đi.

Cửa đóng tôi mới dám mở to mắt.

Hôn..... đó là hôn ?

Đúng vậy a, tôi còn không đến mức hoa mắt đến mức xuất hiện ảo giác.

Nhưng là, vì cái gì ? Nó không phải thích Tần Du sao ? Chẳng lẽ tôi cứ nhiên còn có hy vọng cướp em mình về, không phải ôm quyết tâm thất bại ?

Ôm lấy đầu lăn trên giường nửa ngày, nhin không được đứng lên mang dép lê vào dắt dắt lao xuống lầu. Tần Du đang tựa vào sofa trong phòng khách tiện tay mở cái điện thoại. Ngao mạn đi tới.

Phải cùng cô ta tuyên chiến sao ? Đường như có hơi vô đạo đức.... Tần du rất tốt, đối với tôi cũng thực dịu dàng, bọn họ đã muốn hẹn hò, tôi lại tới đá một đá, loại hành vi này là chia rẽ tình cảm của người khác, tôi chính là bên thứ ba, có phải rất độc ác hay không ?

Việc khai chiến bị cảm giác tội lỗi đánh bại.

“..... Biết, ừm..... Anh cũng phải tự chăm sóc lấy mình nha, ừm..... Em cũng nhớ anh, đương nhiên là nhớ rồi..... người em yêu nhất là anh mà, như thế nào ? Rất thẳng thắn phải không ? Làm sao, anh không cần thận thùng, ha ha.... Không sao, em không sợ, em đối với anh thực sự thực lòng mà..... ừm..... không thấy được em thì xem ảnh chụp, đừng nghĩ đến em nhiều thế, ừm.....”

Có lộn không, Thiệu Cung nó mới ra khỏi cửa mua thuốc, mới mấy chục phút không gặp mặt, là xem ảnh chụp à ? Không đến mức thân thiết vậy chứ ?

“Ừm, ngày mai chúng ta là có thể gặp mặt, đúng vậy..... thật mong chờ nha.... Lạc Thiệu Cung cũng sẽ theo đến, cậu ta à..... cậu ta không ngại, cũng đã quen rồi, hử..... Em là nữ vương bệ hạ thôi, cậu ta làm sao dám nói nửa lời, hử..... không sao, cậu ta đã sớm bị em huấn luyện, ừm.....”

Cái, cái gì ?

“Tần Du, bạn..... bạn đang nói cái gì ?” Khốn kiếp, người đem Lạc Thiệu Cung biến thành cái gì vậy ?!

“A ?” Tần Du giật mình ngẩng đầu, “Tiểu Hữu à ? Làm sao vậy ? A.... chờ một chút.” Vội nói vào di động, “Em bên này có người bạn phải nói chuyện một chút..... ừm.... được.”

Vừa tắt điện thoại vừa cười mị mị nhìn tôi. “Làm sao vậy Tiểu Hữu ? Sao lại tức giận như vậy ?”

Tôi đã muốn đến mức vẽ mặt đỏ bừng : “Bạn..... bạn quá đáng, bạn như thế nào lại..... khiến Lạc Thiệu Cung thất vọng, khốn kiếp, bạn..... Bạn là đang cùng người yêu gọi điện thoại có phải không ? Rõ ràng là cùng Lạc Thiệu Cung đi nghỉ phép, cứ nhiên còn cùng người khác hẹn hò, không thể tưởng tượng được bạn lại là người như thế !”

Tần Du một chút cũng không có ý áy náy, ngược lại mỉm cười : “A, vấn đề này..... chính là Lạc Thiệu Cung tuyệt không để ý.”

“Như thế nào có thể !”

“Thật sự mà, không tin cậu có thể chính mình hỏi cậu ấy. Tìm cậu ấy để hỏi là hiểu được, không phải rõ ràng sao ? Ai... bộ dạng tức giận thật đáng yêu, cho tở tở sờ chút nào.....”

Tôi phần nộ liễu mạng trốn tránh, còn bị cô ấy chặt chẽ bắt lấy, làm nhiều việc cùng lúc, nhéo vài cái.

“Ô.....”

“Được rồi được rồi, đừng giận nào, đôi mắt đều đỏ cả rồi ~”

“Bạn như thế nào có thể đối xử Lạc Thiệu Cung như vậy.” Tôi ghen ngào, “Nó sẽ thực thương tâm..... nó đối với bạn tốt như vậy, tôi không phải đã xin bạn chăm sóc nó tốt sao, bạn còn làm ra chuyện quá phận như vậy..... chẳng lẽ bạn tuyệt không thích nó sao ?”

Nếu không thích, rõ ràng cũng đừng trêu chọc nó, đem nó trả lại cho tôi, tôi thích nó như vậy.....

“Ai, này nha..... Tôi đối với Thiệu Cung, đích thật là chỉ có tình cảm bạn bè bình thường thôi.” Cô tuy rằng cười đến tà ác, cơ mà tuyệt không giống nói dối, “Nếu có người so với tôi càng thích cậu ấy, tôi là thực nguyện ý chấp tay đưa tiễn ~”

Lạc Thiệu Cung bị bạn gái biến thành như vật phẩm tùy tiện bỏ ra, thật sự là rất đáng thương.

Tôi lại đỏ đôi mắt.

“Bạn quá đáng.....”

“Tôi ? A, Tiểu Hữu, đừng hiểu lầm tỷ tỷ nha ~ tôi làm cái gì, Thiệu Cung đều là nhất thanh nhi sở, tôi tuyệt đối tuyệt đối không có giúp cậu ta làm cái gì làm bất lợi cho cậu ấy nha ~”

Trước mặt nó làm như vậy, không phải càng ác độc sao ?

“Ai, kỳ thật là.... tôi đã có người hẹn hò rồi, Thiệu Cung cũng biết. Nhưng là Thiệu Cung một người cô đơn, cũng chưa có ai yêu cậu ấy, không phải thực đáng thương sao ? Cho nên tỷ tỷ không phải kẻ xấu đẹp mặt nhau, chỉ là dịu dàng với cậu ta một chút.....”

Cô cười đến thiện lương vô tội, nhưng biểu tình thế nào ngày càng giống tên bác sĩ.

“Lạc Thiệu Cung.... mới..... mới không phải không ai yêu, nó là người con trai tốt như vậy .....” tôi khóc thút thít một chút.

“A, phải không phải không ? Là ai yêu cậu ấy vậy ? Nói cho tôi biết được không ?” Đôi mắt mở to bộ dáng khờ dại.

Đối với việc trải qua lễ rửa tội với tên bác sĩ, đã có thể hiểu được, người không thể chỉ nhìn mặt ngoài.

“Tôi nhu thế nào biết,” tôi cũng đầu hơn cô ấy, thấp giọng lầu bầu, “Dù sao, dù sao, nó chính là có người thích, rất nhiều người thích.....”

“Ai.....” Tần Du lớn tiếng than thở, “Nhưng đều không có ai thổ lộ với cậu ta. Nếu thật sự có người thích Thiệu Cung như vậy tôi nhất định đem Thiệu Cung trao cho cô ấy. Thực đáng tiếc, vẫn là không có. Thiệu Cung cho tới bây giờ đều chỉ có thể dựa vào tôi cho cậu ấy dịu dàng tới ấm áp, thật đáng thương..... thật cô đơn..... ai.....”

“Nói bây..... Lạc Thiệu Cung rõ ràng được hoan nghênh như vậy !” Vô lực cãi lại, trong lòng vẫn là nhịn không được đấu tranh kịch liệt, muốn cùng cô thẳng thắn nói mình thích Lạc Thiệu Cung, sau đó mong cô đem nó tặng lại cho mình ?”

Không đúng, Lạc Thiệu Cung cũng không phải món đồ chơi, như thế nào có thể tùy tiện cho qua cho lại.....

Đương nhiên là muốn chính mình giành lấy mới đúng !

Trở lại trong phòng, bò lại lên giường trái lo phải nghĩ, cố gắng cân nhắc lời thông báo. Lúc này có cơ hội cạnh tranh công bằng, phải làm sẽ không làm cho nó hiểu được tình cảm của tôi đơn giản như vậy, còn muốn cho nó thấy tôi so với Tần Du tốt hơn, làm cho nó cuối cùng chọn tôi.....

Tính, coi như hết, ngay cả chữ “Thích người” cũng nói không được, cái loại thao thao bất tuyệt có thể phát huy công dụng sao ?

Hay là cùng Tần Du thẳng thắn ? Có lẽ có thể cho cô hỗ trợ mở miệng với Lạc Thiệu Cung.

Ôm lấy những ý niệm không tiền đồ trong đầu, do do dự dự ra khỏi phòng, vừa mới đi đến cầu thang liền nghe đến thân ảnh của Lạc Thiệu Cung, Tần Du dường như ở sát nó nói cái gì, khoảng cách có hơi xa, nghe được không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ qua được một câu hai cái.

“Thật vậy chẳng ?” Lạc Thiệu Cung thanh âm nửa tin nửa ngờ.

“Đúng vậy ! Tin tưởng nhân lực của tôi chứ !..... Tôi cũng vừa mới chú ý tới..... Thực đáng yêu !”

“Nhưng là.....” Đáng ghét, chuyện phía dưới lại nghe không rõ.

Hai người bỏ bộ một chuỗi dài tôi cũng chưa có thể nghe rõ.

“Cậu thử xem xem chẳng phải sẽ biết sao ?”

“.....” Ai, Lạc Thiệu Cung nói chuyện với người khác ai bảo thanh âm lại nhỏ như vậy chứ !

Sau đó lại một đồng mơ hồ không rõ nguyên nhân tôi cũng không thể nghe rõ. Tôi nhin không được lẳng lẽ xuống lầu.

”..... không cảm khi dễ để n lợi hại là tốt rồi. tôi nhin không được lẳng lẽ hạ mấy cấp bậc thang.

“..... Không cần khi dễ quá là được, chừng mực là cậu nắm chắc !”

“.....”

Mất thấy Lạc Thiệu Cung chuẩn bị lên lầu, tôi vội chạy lên lại.

Chỉ tiếc là vẫn không nghe bọn nó nói cái gì =.= hình như không liên quan tới tôi, quên đi.....

34. Quyển 2 Chương 16

Chương 16

May mà lúc nó tới gõ cửa thì đã lên giường giả vờ ngủ.

“Anh ? Còn chưa ngủ à ?”

Lạc Thiệu Cung đẩy cửa vào, biểu tình lại lãnh đạm hơn bình thường.

“Đến, uống thuốc đi, uống xong rồi thì ngủ một giấc, ngày mai hẳn là có thể hạ sốt.”

“A, được.” Ngoan ngoãn nhận lấy viên thuốc trong tay nó, thành thành thật thật nuốt viên thuốc vào, lại uống nước vào.

“Tốt rồi, anh nghỉ ngơi đi.”

“A ? Người chờ một chút !” Nó nhanh như vậy đã muốn đi, thật sự là ngoài ý liệu của tôi, vội ôm đầm giữ lại tay nó, “Ta.... ta có hơi khó ngủ, tâm sự với ta một chút có được không ?”

Nó nhíu nhíu mày : “Nói chuyện phiếm ? Nhưng sáng sớm mai em phải đi.”

“Sáng sớm, có chuyện gì sao ?”

“Em cùng Tần Du đi ra ngoài nghỉ phép, chắc là tuần sau mới về.”

“Này, vậy sao ?” Tôi cúi đầu thì thào. Một tuần.....

“Được rồi, ngủ ngon, anh.”

“Lạc Thiệu Cung.” Nhìn đến nó liền cảm thấy kích động, luống cuống tay chân ngăn chặn nó bỏ vai đi lên đùi nó, “Người trước chớ đi, ta.... ta....”

“Chuyện gì ?” Khẩu khí vẫn thực ôn nhu, nhưng ánh mắt lạnh đậm, thậm chí cũng không chịu dừng lại trên mặt tôi.

“Cái kia, cái kia.....” Càng nhanh càng nói không được, đôi mắt đều đỏ cả lên.

“Nếu không có việc gì, em muốn đi ngủ.” Động tác của cánh tay gỡ tôi ra cũng thực ôn nhu, nhưng là.....

“Cái kia.....” Đáng thương tôi cái gì cũng nói không được, chỉ có thể khóc thút thít lặp lại hai âm tiết không có ý nghĩa này, liều mạng giấy dựa muốn bắt lấy nó.

Sợ hãi nó vừa đi, về sau sẽ không bao giờ tới tìm tôi.

“Lạc Thiệu Cung....”

“Ngoan,” nó sờ sờ đầu của tôi, muốn đứng dậy, “Ngoan ngoan ngủ đi.”

“Cái kia, cái kia.....” Tôi chân tay luống cuống ánh mắt đỏ quạch, gắt gao túm lấy tay nó, “Ở lại cạnh ta được không, ta một người khó ngủ.....”

Nó cười khổ một chút : “Anh à, người lớn như vậy, đừng giống trẻ con như vậy.”

“Nhưng, cơ mà.....” Xong rồi, nước mắt thật sự rơi ra, thật sự là một tên vô dụng.....

Nó dừng dừng, dùng sức xoa xoa đầu của tôi : “Khóc cái gì, đứa ngốc, anh ngủ một mình không phải tốt sao ? Nếu em ở lại cùng anh, có lẽ sẽ làm ra chuyện kỳ quái cũng nói không chừng nha.”

“Vậy làm đi,” tôi cũng không biết dùng khí đâu ra nói những lời này : “Vậy làm..... đi, tùy tiện thế nào cũng được.....”

“Ai, đừng đùa kiểu đó, anh không cần vì có người ở bên liền trả giá như vậy” Ấn ấn cái trán của tôi, “Được rồi, đừng náo loạn.”

“Ta không phải nháo..... thật sự không sao, người ở lại là được.....”

“Vì cái gì ?” Nó chuyên chú nhìn tôi.

“Bởi vì, bởi vì..... Một người ngủ thì sẽ lạnh.....”

Miệng thật sự là không chịu thua kém, tôi thật muốn khóc.

“A, vậy mở lò sưởi lớn một chút không phải tốt rồi sao ?”

“Không giống như vậy, không giống như vậy.....” Tôi liều mạng nghĩ muốn lấy cớ. “Ta đang bệnh, người đêm nay chăm sóc ta không được sao ?”

“À.....” Nó kéo dài giọng, “Được rồi.”

Nó thay đồ rồi đi vào trong chằm, nhưng cũng không ôm lấy tôi giống như trước kia, lạnh đậm nghiêng người đưa lưng về phía tôi làm tôi một trận thất vọng.

Cũng không phải làm chuyện tính làm sao ?

Trước kia rõ ràng thích đến vậy, chỉ cần ngủ cùng giường, nó liền nhất định nhịn không được. Tôi quả nhiên, đã không có lực hấp dẫn gì sao ? Vốn đang nghĩ muốn, dùng thân thể đem nó cướp về, cơ mà nó dường như một chút hứng thú cũng không có.

Lấy dũng khí hướng nó nhích lại gần “Lạc Thiệu Cung.....”

“Hửm ?” Thanh âm mơ hồ hình như đang ngủ.

“Người muốn ngủ sao ?”

“Ừm.....”

Không hy vọng.....

“Lạc Thiệu Cung à.”

“Ừm ?”

“Người xích lại đây được không ?”

“Chuyện gì ?” Nó thanh âm vẫn lười biếng, xoay người nhưng thật ra xoay chuyển rất nhanh.

“Người..... người ôm lấy ta được không ? Có hơi lạnh.” May mà đèn đã tắt, nó không nhìn thấy cái mặt đang đỏ lên của tôi.

Bị nó kéo vào trong lồng ngực, kề sát cái ngực rắn chắc ấm áp liền cảm thấy thực an tâm, tôi nhin không được đưa tay ôm lấy cổ của nó.

Thực ấm áp, nếu có thể cứ được ôm như vậy là tốt rồi.

Nhưng nó cũng chỉ là ôm thôi, hoàn toàn không có động tác làm bước tiếp theo.

“Lạc Thiệu Cung à, người là không phải thực khổ sở sao ?”

“Ừm.... có chuyện gì muốn nói với em à ?”

“..... Người..... người lạnh không ?”

“Hoàn hảo.”

Cuối cùng lại trầm mặc.

Làm sao bây giờ, chẳng lẽ tôi phải chủ động đi hấp dẫn nó sao ?

Ngày mai nó sẽ cùng Tần Du đi rồi, sau khi trở về sẽ đối với tôi lạnh nhạt hơn, càng không có hứng thú. Tôi không còn có cơ hội nữa.

“Lạc Thiệu Cung à.....”

Nó trầm ổn hô hấp, không có phản ứng.

Lúc này thật sự đang ngủ.

Tôi tiến lại gần, ở trên mặt nó nhẹ nhàng hôn một chút : “Lạc Thiệu Cung à.....”

Vẫn ngủ ngon.

Biết nó đối với chuyện xảy ra đã toàn bộ không hay biết, lá gan của tôi mới chậm rãi nổi lên.

Lại trộm hôn hôn cái trán của nó. Lạc Thiệu Cung à.....

Sau đó là cái mũi, đôi môi, cái cằm.....

“Lạc Thiệu Cung à.....”

Ta thích người.

Rất thích. Cho nên người cũng thích ta được không ? Ta sẽ tốt như Tần Du, ta nhất định sẽ cố gắng chăm sóc tốt người, ta biết sở thích của người, ta sẽ đem cả cà rốt với tiêu mà người ghét đi ăn hết, ta còn giúp người lột quả nho....

“Ta.... ta thích người.”

Đáng thương tôi chỉ có khả năng lúc nó ngủ không nghe được mới có dũng khí nhỏ giọng nói ra.

“Thật sự rất thích..... Người không cần cùng Tần Du đi được không ? Ở lại bên ta..... Ta cũng thể đi nghỉ lễ với người, ta có để dành đủ tiền tiêu vặt.....”

Xong rồi, nước mắt nước mũi cố không chế cũng không được, rơi xuống làm dơ hết mặt của nó.

“Lạc Thiệu Cung..... ta thực thích người, cùng ta kết giao được không ?”

Cuối cùng đã nói ra, tuy rằng âm lượng giống như muỗi kêu. Nhưng..... Nhưng nó không nghe được.

Tôi còn không có đủ dũng khí đánh thức nó để nói.

“Lạc Thiệu Cung à, ta rất thích người, từ trước đã rất thích..... chính là vẫn không biết..... ta là anh trai người..... anh trai thích em trai, hình như rất kỳ quái, nhưng..... nhưng không có cách nào.....” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, ngay cả chính mình cũng nghe không được.

“Phải không ?”

“Đúng vậy..... Hừm ? .....

“Thật vậy sao ?”

“Người..... người như thế nào đột nhiên tỉnh lại ?” Lần thứ hai nói lắp.

“Có con heo nhỏ cứ ở bên cạnh lỗ tai của em khóc hoài khóc hoài, em tỉnh không được mới lạ.”

“Đến.”

Đèn đột nhiên bị mở lên, tôi không thích ứng nheo mắt lại.

“Ngồi xuống, cho em nhìn rõ một chút. Ai.... khóc đến xấu thế này.”

Tôi khó khăn gục đầu xuống.

“Anh thích em ?”

Nhãn tình cố mở, tôi thần tình đỏ bừng, chăm chú nhìn nó mới gật gật đầu.

“Là thích kiểu anh em phải không ? Hay là người yêu ?”

“..... người yêu.”

“Đã yêu lâu lắm rồi ?”

“..... Đúng, đúng vậy.” Đầu nâng không nổi.

“Kia hẳn là phải nói với em thế nào ?” Nó bình tĩnh đến bức mình.

“.... Ta..... Ta.....”

“Ừm ?”

“.....”

“A, không nói nên lời cũng không sao, dù sao em cũng đang hao tổn tâm trí. Chọn Tần Du thì tốt rồi, hay là chọn cô ấy ? Cô ấy chính là thực thẳng thắn, hơn nữa lại thông minh, chờ tới bây giờ cũng không phải đoán tâm tư của cô ấy, cùng cô ấy bên nhau thực nhẹ nhàng vui vẻ....”

“Đương nhiên là chọn ta !”

“A ?” Nó chậm rãi lộ ra nụ cười tươi, “Như vậy sao..... Chờ ta suy nghĩ một chút.”

Vẫn muốn suy nghĩ sao ?

“Ta sẽ đối xử tốt với người, so với Tần Du còn tốt hơn nhiều, ta chỉ thích một mình người.... ta nhất định sẽ không cho người thương tâm.... cái kia.... ta về sau sẽ nấu cơm cho người ăn..... ta biết khẩu vị của người nha, ta..... tiền tiêu vặt ta kiếm được cũng đều có thể cho người.....”

Nụ cười trên mặt Lạc Thiệu Cung càng lúc càng lớn.

“Người muốn đi đâu chơi ta đều có thể cùng người, có người khi dễ người ta sẽ thay người đánh hắn, còn có..... còn có..... nếu người cảm thấy cô đơn, ta về sau mỗi tuần đều đến trường thăm người, mang cho người đồ ăn ngon, ta.....”

Môi bị nhẹ nhàng hôn một chút, tôi dừng lại căng thẳng nhìn nó.

“Còn có gì nào ?” Nó trong ánh mắt tràn đầy đều là ý cười, hẳn là do tôi cung cấp mọi ưu đãi, thấy vừa lòng. “Mấy cái này nghe cũng được, cơ mà..... sẽ phải cân nhắc kỹ càng, hoặc chờ lâu lắm mới làm..... anh à, giờ anh cũng không thể thực hiện chứng minh cho em xem à ?”

Người này dù bận vẫn ung dung tựa vào đầu giường, duỗi thẳng hai cái chân dài, tôi ngồi chồm hổm trên đùi nó nhìn cái đầu gối, nó cười đến mê người : “Anh à, được không ? Nhìn biểu hiện đêm nay của anh....”

Sau đó cứ nhiên đưa tay tự cởi vào nút áo trên người, tư thái siêu cấp phiến tình.

Này, đây là hấp dẫn tôi sao ?

Đối diện với nam nhân dung nhan mỹ mạo như diễn viên điện ảnh, tôi chỉ có thể nuốt nước miếng.

“Anh không phải thích em sao ? Kia nói thích em, nên làm như thế nào ? A....”

Nhắm mắt nâng lấy mặt Lạc Thiệu Cung, dùng sức đi tới, tuy rằng rằng nhanh bị đụng phải ông ông tác hưởng, vẫn kiên trì không ngừng hôn nó.

Căn cản đôi môi hơi mỏng, đầu lưỡi cũng thuận lợi đi vào, đáng tiếc sau khi đi vào bởi vì kỹ xảo cụ thể không nắm được, ngay người nửa phút mới nhớ tới, lên nên cuốn lấy đầu lưỡi của nó sao ? Được.....

Tôi hôn đến cổ sức như vậy, tên vô lại này cứ nhiên không có nửa điểm say mê, còn buồn cười không ngừng.

Tuy rằng trước kia đã làm nhiều như vậy, đối với người nhiệm vụ chủ yếu vẫn không thay đổi, chỉ thét chói tai rồi bị ăn, một chút kinh nghiệm tán tỉnh cũng chưa học được.

Hiện tại đối với cái tên thấy thế nào cũng là cực phẩm, tôi chỉ có thể dựa vào bản năng nam tính làm việc, áp dụng phong cách dã thú tiến công, hôn đến mức mặt nó toàn nước miếng.

“Ừm, tốt lắm.....” Về mặt của nó tựa hồ còn đang hưởng thụ, một bên giành giật từng giây cởi áo ngủ của tôi. Cơ mà còn hơn tình dục quần thân, nó thoát nhìn giống như là đang dung túng chó cưng liếm tới liếm lui chủ nhân.

Trước cứ mặc kệ nó cảm giác thế nào, dù sao tôi là thú tính quá, bắt đầu cởi áo ngủ của nó, đối với bộ ngực của nó liền giở trò, tay miệng cùng sử dụng. Trên đỉnh đầu thanh âm cường lực nhấn nạy (mặc kệ kia rốt cuộc là kích động đến muốn rên rỉ, hay là muốn cười lại không dám cười) lại kích thích tôi đến mức trình độ hưng phấn tăng lên mấy phần, đầu não nóng lên động thủ đem quần ngủ của nó một phen cởi ra.

“Hả.....” Cảnh tượng trước mắt làm cho tôi không thể không chần chừ một chút.

Trước kia không có gần gũi như vậy để nghiên cứu.... cái này, so với của tôi..... quả nhiên là có khác một chút.....

Tôi sẽ bị chết ghen sao ?

Ai, mặc kệ, lúc trước nó như vậy đối với tôi, tôi không phải đều là vô cùng thoải mái sao ? Tuy rằng tôi không có loại kỹ thuật tốt như nó, nhưng là ít nhất cũng có cảm thấy high hả ?

Quyết định thật nhanh, miệng mở lớn cắn một cái.... a.... không, phải là ngậm mới đúng.....

Sau đó rõ ràng nghe được Lạc Thiệu Cung hơi lạnh một cái.

Nhưng như vậy còn có phản ứng sao ?

Miệng nhồi cái loại gì đó, ngay cả hô hấp đều khó khăn, lại càng không muốn nói làm cái gì yêu cầu động tác khoang miệng cao độ. Đợi một hồi lâu tôi mới chậm rãi đi tới, bắt đầu miễn cưỡng động đậy miệng.

Lạc Thiệu Cung đột nhiên run rẩy một chút : “Anh, anh à.....”

Gì, bắt đầu có cảm giác rồi à ?

Tiếp theo lại là chấn động trên diện rộng : “Anh à..... em nói..... oa a..... em thừa nhận anh vẫn có thiên phú, nhưng mà..... ô..... anh trước tiên có thể thu lỏng răng ra được không ?

= =||

Cảm giác bị chọc tới yết hầu thực khổ sở, động tác vất vả, nhin không được nâng ánh mắt lên nhìn Lạc Thiệu Cung, hẳn nếu nửa điểm phản ứng cũng không có thì tôi đây không phải quá mất đánh bại ?

“Anh à,” thanh âm thôi miệng, ngón tay theo bả vai của tôi bắt đầu chậm rãi đi xuống, một tác vuốt ve da thịt trên lưng tôi. “Đừng có ngừng .....”

Ghé vào giữa hai chân nó, nồm nớp lo sợ cảm giác được đôi tay nó, một đường vuốt ve xoa nắn đến phần eo dưới, sao đó tiến vào trong cốc.

“Ồ.....”

Miệng bị nhồi cũng thực vất vả, mặt sau lại bị ngón tay nó nhét vào, cao thấp cùng nhau bị xâm phạm làm cho trên lưng từng đợt run lên, rõ ràng một chút cũng không thoải mái, vật ngay trước vẫn không chịu thua kém dâng trào đi lên.

“Ngoan, thắt lưng nâng lên một chút.”

Cổ hết sức hàm chứa vật nóng cháy trường đại của nó, miệng vừa chua vừa xót vừa ngứa. Phía sau lại bị khai phá, lúc ngón tay thứ ba chen vào lưng đã yếu đuối, nhịn không được chân run rẩy ôm lấy nó.

“Được rồi.” Một tay nâng cằm của tôi, đột nhiên hút ra. Sau đó đem tôi ôm lấy, tách ra chân ngồi lên dựa lưng vào người nó.

“Anh à, anh rất tuyệt nha,” môi tiến lại không chút khách khí hôn một cái thiết sâu, chặt chẽ cuốn lấy đầu lưỡi của tôi, dây dưa đến mức tôi thiếu chút nữa không thở nổi, “Tiếp tục làm chuyện lớn hơn được không ?”

Nó vừa ôn nhu xoa xoa mặt tôi, vừa lộ ra nụ cười chẳng chút hảo ý : “Chính mình ngồi lên, có được không ?”

“!”

Tôi nuốt nước miếng, nghĩ vừa rồi mém chút nữa đem tôi nghiền chết đi, hàm đã chứa không nổi cái vật đi. Muốn..... muốn tôi chính mình đưa nó.....

Tôi rụt lại một chút.

Cơ mà tên kia cứ đưa ánh mắt vô tội xem “biểu hiện” của tôi.

Bất cứ giá nào ! Mắt nhắm lại, bắt lấy bả vai nó, nâng thắt lưng liền đặt mông ngồi lên.

“Ồ oa !” Kẻ kêu thảm thiết đó không phải tôi mà là nó.

“Anh, anh à.....” Nó vẽ mặt vắn vẹo cười khổ, “Anh muốn phế em sao ? Chuẩn bị không tốt như vậy thì....”

35. Quyển 2 Chương 17

Chương 17

Mắt nhắm lại, bắt lấy bả vai nó, nâng thắt lưng liền đặt mông ngồi lên.

“Ồ oa !” Kẻ kêu thảm thiết đó không phải tôi mà là nó.

“Anh, anh à.....” Nó vẽ mặt vắn vẹo cười khổ, “Anh muốn phế em sao ? Chuẩn bị không tốt như vậy thì....”

“Đến, thắt lưng nâng lên, đúng, cứ như vậy.”

Tâm huyết non cần đựng vào nó, tôi toàn thân sít chặt, mặt đỏ lên.

“Chậm rãi ngồi xuống đi”

Ồ..... Nói thoải mái giống như chữ “Mời ngồi” ! Cơ mà chỉ cần hạ thắt lưng đi vào một chút, cảm giác quý dị tự bản thân lại đem thứ kỳ quái này làm cho tôi thấy xấu hổ đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Ngoan,” nó thanh âm bắt đầu hơi khàn khàn, “Em không giúp anh, tất cả đều phải tự nhờ bản thân nha.”

Nếu mà là trước kia, tôi đã sớm chửi ầm lên Tam tự kinh rồi, nhưng là hiện tại, nghĩ muốn sẽ đối xử tốt với nó, “biểu hiện” tốt đem nó trong tay người khác giành lại, đừng nói là làm cho tôi ngồi lên người nó, chính mình phải động tôi cũng làm.

Nắm chặt bờ vai của nó để ổn định thân thể, cắn môi từ từ hạ xuống, cửa vào bị thứ cứng cỏi ấy đi vào, cho dù có chuẩn bị đầy đủ, cũng phải chịu khổ sở, miễn cưỡng nuốt đi vào một nửa, hai chân đã bắt đầu run run.

“Lạc Thiệu Cung”, ánh mắt hơi ngấn nước, bán mạng cầu xin nhìn nó, “Chính người tiến vào được không?” Đây là lời dừng cảm nhất mà tôi có thể nói ra.

Thứ nhỏ bé gì đó lại càng trở nên khó đỡ phở, nhưng tên này chẳng tính giúp đỡ tôi một phen, nhưng thẳng người lại, đỡ lấy cái ót của tôi rồi hôn lên, cường thế địa trảo mình dây dưa, một tay đưa đến phía trước của tôi xoa nắn vuốt ve : “Anh, lại dùng lực một chút thì được rồi..... Em thật muốn đi vào trong.....”

Bị nó âu yếm đến mức vòng eo như nhũ ra, ngay cả khí lực chống đỡ thân thể cũng tiêu biến, cả người run lên dử dỏi, không hề phòng bị ngã vào người nó.

“Ồ oa.....” Đánh thẳng tới thật mạnh, đỉnh bị mãnh liệt va chạm làm cho toàn thân một trận co rút, gắt gao ôm lấy cái cổ của nó nửa ngày cũng động đậy không nổi.

“Ngoan,” hô hấp của nó cũng bắt đầu dồn dập, dùng sức cắn đôi môi của tôi, trên tay tiếp tục vuốt ve đè ép, “Thật chặt..... chính mình động động được không?”

.....Thật sự muốn ta tự động sao..... =.=

“Anh..... anh bên trong thật thoải mái.....”

Thứ nóng cháy vốn đã nhồi bên trong lại bành trướng một ít, đem nội vách tường mở rộng càng mở rộng thêm. Phía sau nhanh chóng vây quanh nó, rõ ràng cảm giác được nhịp đập của thứ dục vọng nóng bỏng đang chôn sâu trong cơ thể.

“Anh à.....”

Tôi nhanh chóng nhắm chặt mắt, cổ lấy dùng khí lung lay thất lưng một chút, cái nơi đang liên kết ma sát vào thứ lửa nóng làm cho cảm giác như nóng cháy cả lên, mặt nóng đến độ sắp thiêu cháy.

Một khi đã bắt đầu động tác, sẽ không có cách nào dừng lại, bản năng cao thấp dao động làm cho tuyến thể cứ bị nó gằng gượng chọc vào. Thực thoải mái, nhưng... cũng rất khó khăn, ôm lấy bờ vai của nó cưỡi ở trên người nó làm cho thất lưng dao động kèm chế không được rên rỉ, cảm thấy chính mình giống như đứa con gái.

May mắn nó kịch liệt hôn môi một khắc cũng không ngừng cùng ổn định ôm lấy tôi làm cho tôi không thấy xấu hổ, đối với việc âu yếm cũng không sao nhãng.

Lạc Thiệu Cung nó cho tới bây giờ đều không chỉ lo tìm kiếm khoái cảm cho bản thân, bất luận lúc nào nó đều nhớ rõ phải săn sóc tôi.....

Nghĩ như vậy, nhịn không được hé môi mặc kệ nó biến hóa nụ hôn như thế nào, miễn cưỡng nâng thất lưng áp chế, đem nó nuốt vào càng sâu, cao hứng nghe tiếng thở dốc kèm chế không được của nó.

“Anh, thật sự chặt quá.....” Thanh âm của nó mơ hồ, đột nhiên cong đầu gối, khó nhịn bắt lấy thất lưng của tôi đột nhiên thẳng tiến, đào đến chỗ sâu nhất làm tôi nức nở yếu ớt mới dừng lại, lại một lần nữa xoa xoa lấy mồ hôi trên lưng : “Mau một chút..... nhanh lên..... anh.....”

Mồ hôi đầm đìa dây dưa kịch liệt ra vào, hô hấp hỗn loạn của cả hai cứ giao triền cùng một chỗ, nơi chặt chẽ liên kết nóng tới mức cơ hồ muốn hòa tan, nhiệt liệt cuồng dã giao hợp, chỉ cảm thấy dường như đã muốn cùng nó hòa hợp thành một khối.

“Anh.....” Cái thẳng ôm lấy tôi cứ dùng lực đưa tới, biểu tình động lòng người vô cùng, giống như cái đứa nhỏ không ngừng thì thào, “Anh..... rất thích anh..... anh à.....”

Nhanh đến cực hạn, tôi khó thở căng thẳng toàn thân, ở chỗ sâu nhất cũng bành trướng cả lên, hai người gất gao ôm lấy hôn môi, chỉ cảm thấy trái tim sắp vỡ toang.

“Anh.....”

“A.....” Vất vả muốn phát ra âm thanh, “Lạc..... Thiệu Cung, ta rất thích người.....”

Hô, cuối cùng, cũng nói ra với nó.

Lập tức bị hung ác lắc trụ thất lưng, làm vài cái va chạm cuối cùng, tôi rút cuộc thấp giọng nức nở phóng đi ra, cùng lúc bên trong có cảm giác ầm thấp làm cho người tôi trên lưng một trận tê dại.

“Anh à,” cái lỗ tai ngứa ngứa, bị nó liếm tới mức từng đợt nóng lên, “Nói lại lần nữa xem được không ?”

“Hửm ?”

“Nói lại lần nữa nào,” người này, khí còn không suyễn mà còn làm nũng, “Chính là câu vừa rồi ấy, em còn muốn nghe nữa.....”

“Ta thích người.” Oa, cứ nhiên có thể nói đầy đủ lưu loát !

Nó nhếch môi ngây ngô cười : “Nói lại lần nữa xem.”

“Ta thích người.”

“Nói lại lần nữa.”

“.....”

Nói xong lần cuối cùng miệng tôi tê rần cả lên nó mới mặt đầy tươi cười ôm tôi nằm xuống, từng đợt từng đợt vuốt vuốt tóc của tôi.

“Anh à, thật tốt.”

“Hửm ?”

“Em nói lần này, chúng ta làm được rất tuyệt, cho tới bây giờ đều không có kích thích như vậy.....”

“.....”

“Thật sự, thật thoải mái..... Em thật là hưng phấn không chịu được, anh xem em ra nhiều như vậy.....”

“.....” Thật sự là rất muốn dùng cái đầu đập vào miệng nó.

“So với trước kia còn chặt hơn ~ a, em không phải nói trước kia anh không tốt, là nói lần này đặc biệt ngon nha.....”

Tôi không ngờ nó có tố chất có thể thần nhiên nói cái loại này, đành phải đỏ bừng mặt đem chôn vào trong đầu gối. “Phải.... phải không ?”

“Đúng vậy, bởi vì anh cho tới bây giờ đều không có chủ động.”

“lúc này còn không phải người bảo ta.....”

“không phải, em nói là lúc làm được một nửa, anh lại chủ động phối hợp với em, thật là vui.....”

Mẹ nó..... làm gì nói trắng ra như vậy.

“Thật là cao hứng..... đây là lần đầu tiên nha.....” Tên này kiên quyết từ trong đầu gối đào ra mặt của tôi, nhìn tôi cười tủm tỉm, “Là anh lần đầu tiên cam tâm tình nguyện..... em cảm thấy được như vậy mới chân chính làm tình.....”

Chết tiệt..... người..... người không thể dùng từ ẩn dụ một chút sao ?”

“Như vậy mới tính chân chính được đến.....”

“.....” Ừm.....” Mặc dù có hơi đỏ mặt, vẫn gật gật đầu khẳng định ý kiến của nó.

Nó ôm lấy tôi trở mình hôn một chút, làm cho tôi ghé vào trong ngực nó, ngoan ngoãn dán vào nó. Nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực vững chắc, cảm giác thực ấm áp.

“Ừm, Lạc Thiệu Cung à.....”

“Cái gì ?”

Tôi nhìn chăm chăm vào bộ ngực xinh đẹp cân xứng với cơ thể, nuốt nuốt nước miếng : “Người ta đều nói.....”

“Hửm ?”

“Người ta đều nói, nếu hai thằng đàn ông, hẳn là phải dùng cái kia, mới không đau.”

Lạc Thiệu Cung phì cười : “Ừm..... Anh à, anh muốn ám chỉ cái gì nào ?”

“Ai.... không.... không có gì.” Được rồi, tôi thừa nhận là tôi bắt đầu đối với nó có sắc tâm, thực bình thường thôi, tôi cũng là nam nhân mà, muốn ôm người mình thích không phải đương nhiên sao.

Suy nghĩ nửa ngày, lại có hơi không cam lòng, quyết định trực tiếp nói ra : “Lạc Thiệu Cung à..... ta cũng muốn ôm người.”

“A....” Nó dài giọng, “Nhưng anh không có kinh nghiệm.”

“Cái này có thể từ từ luyện tập !”

“Ừm....” Nó trấn an xoa xoa lưng của tôi, “Cái này, kỳ thật, kẻ cao hơn thì nằm trên tiện hơn, có thể thí nghiệm các loại tư thế, chờ anh bộ dạng cao hơn em, sẽ cho anh ôm.”

“Cao.... hơn người.....”

“Anh, phải tin tưởng bản thân mình chứ, anh không phải luôn luôn không chịu thua sao ?”

“A..... được !” Điều này cũng đúng, tôi tuổi cũng chưa lớn, vẫn có thể cao thêm !

Có được cam đoan đó, cảm thấy được rất cực chiếm tiện nghi, liền vừa lòng ôm thắt lưng của nó, cơ mà nhìn biểu tình của nó, tựa hồ còn vừa lòng hơn cả tôi.

“Đúng rồi, ngày mai người cùng Tần Du đi đâu ?” Trần đây tin tưởng dựa vào nó.

“A, này.....” Nó cư nhiên do dự nhăn chân mày, “Em đã đồng ý với cô ấy, không thể nuốt lời.”

“.....” Đả kích to lớn, làm cho tôi ngay cả thanh âm cũng đều thay đổi “Nhưng..... nhưng người không phải nói thích ta sao ?”

“Em đương nhiên thích anh !” Xem sắc mặt tôi biến thảm, nó vội vàng chụp lấy lưng giúp tôi thuận khí, “Đương nhiên là thích anh rồi ! Em chỉ thích anh thôi, từ đầu tới cuối đều chỉ thích một mình anh, anh yêu tâm.....”

Dường như thấy sơ hở chỗ nào. Tôi trấn định một chút, “Vậy người cùng cô ấy.....”

“Cái này em không thể không giúp, đã sớm đâu đó. Em ngày mai đưa cô ấy đi, sau đó buổi tối liền bay về, được không ?”

“Giúp cái gì ?” Cảm giác như quơ được cái đuôi hồ ly.

“Hả.... cũng không có gì.....” Nó nhanh chóng quay đầu nhìn bầu trời.

“Ta đi hỏi Tần Du,” Đứng lên đi xuống giường.

“Ai.... Anh.... anh à, anh còn chưa có mặc quần áo !”

“Không sao !”

“Không được, anh sẽ bị nhìn thấy ! Nếu không..... ít nhất đem quần áo mặc vào được không ? Ê..... anh chờ một chút, anh à.....”

Vừa đi được hai bước đã bị nó ôm lại, “Được rồi, kỳ thật..... không phải chuyện gì đại sự, cái kia.... Tần Du có quen một người, nhưng là trong nhà không đồng ý..... Cho nên mượn em làm lá chắn..... mà thôi, em với cô ấy là bạn tốt, chuyện nhỏ ấy cũng không có gì.....”

“.....”

“Anh à, anh làm sao vậy ?”

“.....Người..... các người thông đồng lừa bòn ta ?”

“Không có ! Tuyệt đối không có ! Em cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ nói cô ấy là bạn gái mà, là anh hiểu lầm ! Em như thế nào lừa anh, em cũng không dám lừa anh mà.... em cho tới bây giờ cũng chưa từng lừa anh, thật..... ai, chờ một chút, anh đừng giận, được rồi..... anh à, là em sai rồi, em thừa nhận, lúc mới về, là cô ấy gạ em đến thử anh..... em thật sự không nỡ khi dễ anh, đều là cô ấy không tốt..... ưm..... hồi nãy cô ấy nói với em, nếu muốn nghe anh nhiệt tình nói sẽ như vậy..... như vậy..... em em kì thật cũng thực căng thẳng, nếu anh căn bản cũng dính bẫy, em nhất định sẽ tìm Tần Du liều mạng.....”

“.....”

“Anh vẫn giận à ? Anh à..... là em sai, em lần sau không dám..... anh đừng không để ý tới em được không ?”

Đúng là mười năm gió mưa thay phiên chuyển, một cái giờ trước tôi còn đau khổ cầu xin nó.

“Anh à.....”

Về mặt đáng thương của nó đích xác không phải giả vờ, a ha ha.....

Ấy da, đau quá _ _____++

Kỳ thật tôi mặc dù có một chút muốn đánh người, cơ mà Lạc Thiệu Cung căn bản không có thích người khác, chuyện này thật sự vẫn làm cho tôi vui lên. Tha thứ cho nó hoàn toàn không là vấn đề.

“Anh à, anh muốn em làm gì cũng được, đừng không để ý tới em nha....”

“Ấn..... vậy phải xem biểu hiện đêm nay của người” Lời của tôi hoàn toàn đảo lại.

“.....”Đến phiên nó trợn mắt há mồm.

Tôi bắt chước nó, làm tư thế : “Đến, chính mình ngồi lên.”

Lạc Thiệu Cung ngậy người nửa ngày mới lộ ra một tia cười khổ : “Không phải thật đó chứ, anh à ?”

“Chính mình ngồi lên, tự động, ta liền tha thứ cho người.”

“.....” Lạc Thiệu Cung cười khổ không ngừng, “Anh ..... chúng ta thể hình khác nhau nhiều lắm, loại tư thế này, chỉ sợ.....”

“Vậy người chọn một cái tư thế nào thuận tiện đi là được.”

“..... Quỳ, quỳ nằm úp sấp đi.....” Nhìn về mặt nó, hình như không phải gọi nó đến làm tình, mà là kêu nó đi tìm chết.

“Ô oa, không phải như vậy ! Anh à, phải có trơn đã, có thuốc bôi trơn hay không ?”

“.....”

“A..... anh..... anh à.....anh không cần gấp như vậy.... trước làm cho nó quen một chút được không ? Em mỗi lần làm đều cho anh cả chục phút trước đó mà !”

“.....”

“Anh à, anh có làm được không đó ?”

“.....”

“Anh à, chân em quỳ tới đau nhức cả rồi, anh vẫn không vào được à ?”

“.....”

“.....Anh à, không phải em muốn phá hư không khí, nhưng..... anh mà không vào được, trời sẽ sáng.....”

Được, được rồi, lần này rốt cuộc có thành công hay không..... a..... không, là thành công, tôi cũng không so đo.

Quan trọng là..... Lạc Thiệu Cung nó vì muốn cho tôi vui, cư nhiên thật sự ngoan ngoãn cho tôi ăn. Nó thật sự là một thằng em tốt nha.

Người con trai thế này, đúng như Tần Du nói, ai cũng không tùy tiện buông tay.

Tôi cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên cũng sẽ không làm cho nó chạy trốn cùng người khác, đúng không ?

Trước hừng đông tôi cuối cùng lại lui vào lồng ngực của Lạc Thiệu Cung, an tâm ngủ ngon.

Trong mộng tôi thật sự đã là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, thành thực ổng trọng, bảo hộ Lạc Thiệu Cung, cùng tất cả người mơ tưởng tới nó chiến đấu, cường chế đuổi đi tất cả người khi dễ nó.....

Nghe nói nửa đêm gần sáng mà mơ thấy điều gì, nhất định sẽ thực hiện được, đúng không ta ?

Hoàn quyển 2

36. Quyển 3 Chương 1

Chương 1

Lại một năm nữa nhanh chóng đi qua, có vẻ như ngày nào cũng như ngày nấy, nhưng thật ra là có thay đổi, ý của tôi là nói tới thằng Lạc Thiệu Cung ấy! Tuy rằng không cam lòng thừa nhận, nhưng quả thật nó đã cao mà còn không biết tiết chế, càng ngày càng cao, hoàn toàn không biết cái gì kêu là một vừa hai phải nha!

So với nó thì một năm này tôi chỉ càng ngày càng trắng, không cao được như vậy, càng không cường tráng được như vậy, thật khó tả cái cảm giác người ta càng ngày càng tiến về phía trước còn mình đây chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Miễn cưỡng đeo mo vào mặt đi lãnh giáo bí quyết cao to khỏe mạnh của thằng em trai, không thể tưởng được tên kia cười meo meo nói: “Anh à, dáng vẻ của anh bây giờ là tốt nhất a, không dài thêm được một cm nào, nhỏ đi một chút lại càng tốt”.

Nó còn hưng trí bưng bưng khoa tay múa chân “Biến nhỏ cỡ đầu ngón tay thì còn tốt dữ nữa, như vậy em có thể đem anh đặt vào túi áo, đi đến đâu cũng mang anh theo”.

Ai, ai thèm để ý người a! May mà còn có thể tự an ủi mình ở chỗ cảm thấy mình so với trước đây thông minh hơn rất nhiều, có lẽ cả đồng đồ ăn vào đều dùng để cung cấp chất dinh dưỡng cho bộ não hết rồi, cho nên tôi mới không cao được ...

“Anh, khi nào thì anh mới về a?”

Nó nói chuyện điện thoại mà giọng ỉu xìu, y chang con cún con ngồi chồm hổm ở cửa, chờ chủ nhân trở về.

“Nhanh thôi, chắc là hai ngày nữa”

“Anh, anh không thương em chút nào hết”. ‘Con cún’ bên kia còn đang phều phào oán giận. “Học kỳ này chúng ta còn chưa gặp mặt, ngày nghỉ anh còn không mau về, lại còn cùng xã đoàn đi công ty gì đó thực tập, anh thật sự rất quá đáng nha”.

“Nhưng mà... Cơ hội này rất quan trọng a”. Tôi nhỏ giọng thanh minh.

“Chẳng lẽ em không quan trọng sao?”

“Thật có lỗi...” Tôi áy náy rụt cổ lại.

“Tóm lại, anh mau trở về, em một ngày cũng chờ không nổi nữa”.

“Nhưng mà...”

“Anh về sớm có sao đâu, anh không làm cũng có thằng làm a”. Giọng điệu Lạc Thiệu Cung lại dịu dàng xuống, có phần làm nũng, có phần cầu xin, “Người ta không thể không có anh, anh à...”

“Ngô. . . . .”

“Thiệu Hữu, cậu đang làm gì?”

“Ta, ta nên đi làm việc.” Tôi nuốt nuốt nước miếng, hạ giọng, “Đêm nay ta gọi điện thoại cho người nha?”

“Cái gì?” Thanh âm của nó nghe không cao hứng lắm “Vây, ít nhất hôn em một cái trước đi.”

“Ách. . . . .” Chung quanh nhiều người như vậy, bảo tôi làm sao chai mặt hôn hít với cái điện thoại a.

“Thiệu Hữu!”

“Ừ”. Tôi hết hồn, vội ngắt điện thoại, quay đầu đi, “Chuyện gì?”

Này? Mấy người này tuy là làm chung, nhưng mức độ bà tám là thuộc hàng superman, một khi bị phát hiện tôi có đối tượng kết giao, nhất định sẽ bị nghiêm hình bức cung, còn phải tiết lộ thông tin về bạn gái rồi hình chụp linh tinh, người yêu là em ruột là bí mật vừa loạn luân vừa cấm kỵ, thật sự không hay ho một chút nào.

Nhưng đợi được buổi tối gọi điện thoại về nhà, Lạc Thiệu Cung từ chối không thèm nói chuyện với tôi. Tôi cuối cùng cũng ngộ ra như thế nào gọi là yêu đương lưỡng tình tương duyệt, không thể nào suôn sẻ từ đầu đến đuôi mà không bị ngăn trở, thằng em chín chắn như nó cũng sẽ có lúc làm mình làm mẩy.

“Lạc Thiệu Cung.” Để giảng hòa với nó, tôi đành phải cáo lỗi với xã đoàn cùng học trường công ty, làm người đầu tiên xin về trước thời hạn. Về đến nhà, lo lắng nó tức giận, tôi xuống nước đến nỗi ngay cả thanh âm mở cửa cũng hết sức nịnh nọt, “Ta có mang quà về cho người nè!”

Thái độ của thằng em đối với tặng phẩm trên tay tôi là “hừ” một tiếng, quay đầu đi, chừa lại cho tôi cái ốt.

“Khô cá này ăn ngon lắm, người ném thử chút xem, ngon vô cùng, hương vị cũng rất tinh khiết...” Tôi cố gắng làm vẻ mặt rót nước miếng ròng ròng tới dụ dỗ nó, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có.

“Nhìn xem nè, thật sự ngon mà, ăn xong trong lòng sẽ khá hơn...” Tôi bò lên đùi nó, giống như uy mèo ăn mà đưa đến trước miệng.

Miếng khô vừa đưa tới miệng nó, vừa ra vẻ chép miệng. “Oa ——” Đột nhiên bị nhéo hai má, nó hung hăng cắn một cái vào cái mũi của tôi, đau đến nỗi tôi phải tru trầm thiết.

“Người...” Hoàn toàn ngớ lơ cái thằng tôi đang rên rỉ, thằng em quái thú kia không lưu tình chút nào kéo mặt của tôi, hung tợn nói “Bỏ em một mình lâu như vậy, tưởng có thể dễ dàng dụ dỗ em sao? Hừ?”

“Nhưng, nhưng mà. . . . .”

“Em xem anh căn bản không coi em ra gì, mấy tháng không một lần gặp, anh cũng không nhớ em một chút nào sao? Đáng giận...” Thằng em nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Em tương tự đơn phương, quả thực y chang thằng ngốc, còn nói cái gì thích em, rốt cuộc anh có biết yêu nhau là cái gì hay không hả?”

“Này... Mỗi ngày ta đều viết mail, gọi điện thoại, gửi tin nhắn...” Hơn nữa còn thật sự chọn quà cho người, ra sức lấy lòng người, không phải biểu hiện yêu thì là cái gì?

“Có viết mail dài cỡ nào, cũng không bằng gặp mặt năm phút đồng hồ đi?”. Nó còn đang dốc sức nặn véo mặt của tôi.

“Hai người yêu nhau, có thể ở cùng nhau mới là quan trọng nhất, nhìn không thấy, sờ không tới, chỉ có thể nghe được giọng nói, căn bản là không thể chịu đựng được a, anh cũng là đàn ông, chẳng lẽ anh chưa từng có cái loại cảm giác này sao?”

“Ách. . . . .” Chẳng lẽ ý người chính là...

Quả nhiên giây tiếp theo đã bị nó kéo áo sơ mi, hôn lên ngực. Lộn xộn nửa ngày, thì ra đây là nguyên nhân khiến người phiền não, chỉ là thời gian này không có cách nào thân mật thôi a.

“Đủ rồi, đủ rồi Lạc Thiệu Cung!” Bị nó hôn toàn thân đều co quắp, tôi vội liều mạng vỗ vào lưng nó, “Không được, một hồi nữa là ăn cơm, đừng làm...”

“Không sao...” Nó chui đầu vào bộ ngực bằng phẳng của tôi ậm ờ nói. “Còn hơn một tiếng nữa...”

Để cho nó hôn một đường đến giữa ngực, lúc đầu lưỡi ướt át liếm đến rốn, ngay cả ngón chân tôi cũng muốn co rút, “Không được, không thích... Ban ngày làm chuyện này...”

“Liên quan gì đâu? Em còn muốn càng sáng càng tốt, đem toàn thân anh liếm hết”

“Người. . . . . Người sao giống lão già hạo sắc quá vậy...”. Tôi cố sức đàm phán, “Không được, lỡ mẹ vào gõ cửa thì làm sao bây giờ. . . . .”

“Bọn họ đến, em cũng phải làm”

“Ồ. . . . .”

Thở phì phò thật vất vả mới khôi phục bình tĩnh, dựa vào trên giường tạm thời còn không có hơi sức di động phần eo, phần xạ có điều kiện muốn ngủ, nhưng cảm giác được hoạt dịch giữa hai chân chậm rãi chảy xuống, tôi tức muốn xì khói: “Vương bát dẫn, người lại để lại bên trong!”

“Vô phương... đừng tới anh là em kiềm chế không được...” Lạc Thiệu Cung cảm thấy mỹ mãn, ngón tay vuốt ve cái chỗ vừa mới dung nạp nó, “Trừ anh ra, cái gì cũng không nghĩ được...”

“Đáng giận. . . . .” May mắn quần áo không bị dơ! Tôi chỉ vừa kịp cởi quần, nó liền một giây cũng không chịu nhả thẳng tiến đến, áo sơ mi vẫn là vừa làm vừa thoát, còn nó chỉ vừa kéo được cái khoá quần, trên cơ bản vẫn là áo mũ chỉnh tề.

Trong từ điển của tôi, tình ái viên mãn chỉ phù hợp phát sinh lúc tối lửa tắt đèn, còn loại này chỉ là vì phát tiết dục vọng mà vào, tóm lại cũng chỉ vì giao hoan, chỉ cảm thấy thẹn.

Chỗ bị xâm phạm bởi vì không bôi trơn đầy đủ mà đau đến run lên, vừa đứng lên thắt lưng liền từng trận khó chịu, tôi một bụng oán khí, lúc nó quỳ xuống giúp tôi mặc quần vào, tiết hận mà đánh mạnh vào lưng nó.

Hỗn đản, đầu không có óc mà chỉ có tinh trùng, xem ra cái mà người thích chỉ có cơ thể của ta mà thôi.

Nhưng mà, chờ nó sửa ngay ngắn áo cho tôi, ngẩng đầu giống y như một con thú cưng, lúc nó nhào lên hôn môi, tôi lại không có cách nào khác phải tiếp tục đối mặt với nó, quên đi... Ai kêu ta thích người làm chi...

“Anh, xỏ lỗ tai đi”

“Ể?” Tôi theo bản năng che cái lỗ tai. “Chi vậy?”

“Lỗ tai của anh nho nhỏ, thật đáng yêu, thực thích hợp đeo một cái đinh nhỏ”

“Không được! Đau lắm!” Tôi cấp tốc lui ra phía sau.

.

.

“Đúng rồi, cậu là một tiểu nam sinh đáng yêu, mang một vòng tai kiểu dáng đơn giản vào sẽ xinh xắn còn hơn cả tưởng tượng”. Nhân viên cửa hàng cũng gia nhập đội ngũ giết giây.

Thôi đi, chẳng qua là muốn làm tăng tiêu thụ của mấy người thôi! Tôi liếc một cái xuống tủ kính, mấy thứ khéo léo dưới ánh đèn phụ trợ lại càng lung linh.

Khắp nơi đều là trang sức xinh xắn, nhưng giá niêm yết thì kinh người.

Chiều theo cá tính tham tiền thăm thương của tôi, sẽ không cam lòng bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để mua một viên đá quý nhỏ xíu xiu. Nếu không có Lạc Thiệu Cung đi theo bảo là mua một cái vòng tay rồi làm hồng cần đưa tới bảo trì, tôi không có bạn gái do đó không cần phí tiền cho mấy món đồ trang sức, càng không nói tới chuyện đi đến cửa hàng trang sức. Thật không công bằng khi nói câu này, nhưng cũng là ăn bám vào gia đình như nhau, cùng xoè tay nhận học phí, mà sao thằng em có thể quản lý tiền tiêu vật rất tốt, còn dư ra rất nhiều so với tôi.

Bởi vì, tôi chỉ có thể làm một vài việc bình thường, làm công kiếm tiền lại vừa ít vừa chậm chạp. So với diện mạo bình thường của tôi thì thằng em siêu-đẹp-chai lại có thể thoải mái nhận được không ít lời mời chụp hình cho tạp chí rồi thì quay quảng cáo. Tuy rằng nó không có nhiệt tình kế thừa sự nghiệp người mẫu của mẹ thì cũng ít nhất kế thừa khuôn mặt đẹp cùng thiên phú, cho dù đi trên đường với tôi cũng có những kẻ sẵn ngời sao tiếp cận. Thật đáng chết, tại sao tôi cũng ở vào tuổi sắp trưởng thành mà không giống người đang phát triển chứ...

“Anh, đôi này thế nào?”

“Ân?” Tôi nhìn đến hai viên đá quý có màu đỏ như máu rất xinh xắn, “Ừ, thật khá...”

“Rất có mắt thẩm mỹ nha! Cậu xem làn da của cậu ta trắng như vậy, còn đeo cái này lên, nhất định mê người nga”. Nhân viên cửa hàng cười mị mị nói.

“Gói lại cho tôi”

” Uy, chờ một chút, Lạc Thiệu Cung!” Tôi thất kinh, “Cái đó mắc tiền lắm!” Đừng nói là nó nhìn nhầm giá cả, chỉ nhìn đến số lẻ đi? Đừng giỡn chứ, có phải là lừa đảo không, giá tiền này...

” Nga, chỉ là chút tiền, em vẫn còn nhiều”

Khó ưa... cái gì mà ‘chỉ là chút tiền’... Rõ ràng là đã kích mình chỉ biết dựa vào sinh hoạt phí mỗi tháng lão mẹ cấp cho, là một thằng anh vô dụng...

” Cần giúp xỏ lỗ tai không? Chúng tôi có phục vụ miễn phí những dịch vụ liên quan”

” Không cần“. Thằng em cười đến mê người, ”Tôi tự mình động thủ”

“Người làm được không đó” Tôi tò mò hỏi.

” Dùng lửa đốt nóng kim rồi đâm xuống là xong”. Nó cười đến thần nhiên.

“Không cần!” Tôi kêu thảm bảo vệ cái lỗ tai, vẫn bị thằng em tha ra ngoài.

Thôi nha! không nên tự tiện đại khai sát giới trên cái lỗ tai của tôi, nói gì thì nói thủ pháp chuyên nghiệp vẫn tốt hơn. Xài kim may đem lỗ tai tôi chọc mạnh thành cái lỗ, mới tưởng tượng thôi đã nổi hết da gà, tôi mới không cần thử qua.

“Ta không muốn!” Dọc đường tôi không ngừng giãy dụa, “Thật đáng sợ! —”

Làm bác sĩ kiểu như người, chỉ có nước đi gạt người!

“Không muốn, không muốn, sao lại từ chối sự giúp đỡ của cái chị trong cửa hàng trang sức kia. Chị ta chỉ cần ‘bụp’ một cái liền xỏ qua, tốt hơn dùng kim a...”

“Như vậy sao được?” Về mặt thằng em bỗng nhiên trở nên hết sức nghiêm túc, “Lưu lại ký hiệu vĩnh viễn trên người anh trai mình, chuyện này đương nhiên chỉ có em mới có thể làm”

“Ô...” Tôi vẫn liều mạng vịn vịn thân thể trong tay nó.

“Đi về em sẽ xỏ cho anh, sau đó anh em mình mỗi người mang một cái, chứng minh chúng ta thực sự là một đôi! Mang nhẫn thì rất lộ liễu, anh nhất định không chịu, khuyên tai thì bí ẩn hơn, với lại về sau lúc hôn vành tai của anh sẽ càng hưng phấn...”

Sao người cứ ở đó tự quyết định vậy hả? “Ta không cần, ô. . . . .” Cầm cái kim chọc một phát... Tưởng tượng thôi đã làm cho người ta rợn tóc gáy.

“Được rồi, tin tưởng em đi, sẽ không đau đâu! Nếu thấy đau như vậy thì lúc anh xỏ lại cho em, anh có thể trả thù a!”

“Ngô. . . . .” Bảo tôi đâm lại cho nó... càng rợn tóc gáy.

“Không muốn, không muốn, không cầnnnnnnnnnnn ——” Tôi giãy dựa lung tung, không cẩn thận hất trúng tay trái của nó, cái hộp nhỏ bằng nhung trên tay bay bổng lên, lộn một vòng không nhỏ trong không trung, rớt xuống giữa làn đường.

“Ách...” thấp thoáng nhìn đến biểu tình kinh ngạc của nó, còn có dấu hiệu tức giận, tôi chột dạ vội cúi đầu nhận tội, “Thực xin lỗi, ta lập tức đi nhặt về”

“Uy, anh à, cẩn thận một chút, không cần. . . . .” Nó không kịp giữ lấy tôi, chỉ có thể ở phía sau hoảng loạn gọi.

Kinh ngạc cái gì, tôi đương nhiên sẽ không ngốc đến mức nhảy vào dòng xe cộ mà hiến xác a. Hiện tại tuy rằng không phải đèn xanh, nhưng vừa lúc trên đường đâu có chiếc xe nào, chỉ là một đoạn đường ngắn, có vấn đề gì đâu.

Nhặt cái hộp thật dễ dàng, nhưng mà... nó bị bung rồi? Cái đinh mặt ru-bi chỉ còn một cái! Tại sao có thể như vậy? Đầu tôi toàn là mồ hôi, cái này Lạc Thiệu Cung mới vừa mua, muốn làm minh chứng chúng tôi ở cùng nhau, làm sao mới đó làm mất được... Đường rộng như thế, phải tìm như thế nào a?

Lúc tôi đang ảo não xem nữa lệ phun như suối, đột nhiên khoé mắt liếc đến một điểm màu đỏ lấp lánh, quá may mắn, cũng không xa lắm!

Cả người tôi đều thả lỏng, thở ra một hơi, ba bước cũng thành hai bước chạy tới chộp nó bỏ vô hộp.

Hả?

“Anh ——!!!” thanh âm hét thảm của Lạc Thiệu Cung hình như ngày càng gần.

Gần như ngay trong lúc đó, tôi cũng nhìn thấy một chiếc xe lao đến trước mặt, kinh hách có thừa, tôi theo bản năng lui về phía sau hai bước, cánh tay bị cái gì đó kéo một cái, toàn thân đau nhức, chấn động mãnh liệt làm tôi có cảm giác mình bay lên không trung, rồi sau đó toàn bộ ý thức chìm vào hắc ám khôn cùng.

.
. .

Lúc ý thức khôi phục, cảm giác đầu tiên là ...đau nhức quá đi!

Đau quá, đau quá, đầu cũng đau, chân cũng đau, hình như tôi không có thân dưới thì phải? Không thấy đau. Thật bi thảm, tôi đã làm sai gì sao? Mơ mơ màng màng một trận, tôi mới nhớ ra mình bị xe nó hun, hèn chi đau nhức như thế, mà hình như chưa có chết phải hông ta?

Mùi thuốc khử trùng thật khó ngửi... tôi đây là đang ở ...bệnh viện? Lạc Thiệu Cung? Tôi sợ run cả người, len lén mở một con mắt.

“Tiểu Hữu, con tỉnh?” Một bàn tay lập tức nắm lấy tay tôi, “Thật tốt quá! Tỉnh là tốt rồi! Tỉnh là tốt rồi! Bác sĩ, bác sĩ ——”

Người âm ỉ như thế, chắc chắn là mẹ của tôi.

“Nó có vấn đề gì không a? Hẳn là không có việc gì đúng không?”

Lúc bác sĩ làm kiểm tra cho tôi, mẹ tôi vẫn hết sức hồi hộp căng thẳng.

“Yên tâm, chỉ là do mất máu quá nhiều, còn có vài vết thương, não chỉ chấn động nhẹ, hiện tại không còn gì đáng lo nữa, nghỉ ngơi một khoảng thời gian là tốt rồi”

“Tiểu Hữu, con muốn hù chết mẹ có phải không a?”

“Phụt! Ha ha. . . .” Lão mẹ đã biến thành người đẹp sau cánh gà, hẳn là trực tiếp từ chỗ chụp ảnh chạy tới đây, hoá trang trên mặt đã bị nước mắt tẩy vô cùng thâm, tôi thực không lường tâm trực tiếp cười thành tiếng.

“Mày thật sự tuyệt không đáng yêu, mẹ là lo lắng cho mày a!” Lão mẹ hồng con mắt rưng rưng lên án, “Lúc Tiểu Cung gọi điện thoại tới, mẹ xem chút nữa bị hù chết! Sao lại có đứa ngốc như mày a? Nhặt đồ cũng có thể bị xe tông! Sau này cho dù là hoàng kim vạn lượng rớt ngay giữa đường cũng không cho chạy tới nhặt, có biết hay không?”

“Biết ——” Tôi tận lực khiến cho giọng nói thoải mái, để cho mẹ không cần lo lắng nữa, “Lần sau sẽ không thế nữa, mẹ xem, hiện tại con rất có tinh thần.”

“Con nha~” Mẹ trong lòng còn sợ hãi rút nước mắt, Không giám sát chặt chẽ con, mẹ không yên tâm, nếu con có chuyện gì, mẹ làm sao bây giờ a?

“Con không sao, mẹ. . . .” Cảm giác có người nhà yêu thương thực hạnh phúc, trên người giống như cũng không đau như vậy.

” A, em trai đâu?” Hết nhìn đông tới nhìn tây nửa ngày, chưa từng thấy Lạc Thiệu Cung hơi có điểm mất mát.

“Nó với ba ở bên ngoài nói chuyện, cũng sắp vào rồi.”

Hình như lão mẹ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, lộ ra vẻ mặt lo lắng.

“Nga. . . .”

Tôi chỉ mới hơi hơi nghi hoặc, cánh cửa liền mở ra.

Đi vào quả nhiên là ba cùng Lạc Thiệu Cung, sắc mặt hai người đều có chút u ám, thấy tôi đang mở lớn mắt nhe răng cười mới yên lòng nở nụ cười.

“Anh hù chết em rồi, anh hai.”

Hai tay Lạc Thiệu Cung đang sờ sờ hai má của tôi thật ấm áp, hại tôi ngồi cười ngu ngơ, thân kệ trong giọng nói của nó đang sắc mùi oán giận.

“Anh rõ là muốn hại em đứng tim luôn a, ở trước mặt em mà gặp chuyện không may như vậy. . . .”

” Hắc hắc. . . . . Chuyện nhỏ cho nó qua đi, hiện tại khôi phục như bình thường rồi đó thôi, có sao đâu. . . .”

“Thiếu chút nữa là thành chuyện bị rồi!” Lão ba trán nổi gân xanh, “Nghe Tiểu Cung nói, lúc mày mới vừa được đưa tới, cần phải truyền một lượng máu lớn, trong bệnh viện mấy hôm nay phải làm giải phẫu liên tục, đúng lúc máu trữ không còn đủ, phải động viên toàn bộ người trong bệnh viện mới được, tìm được người có nhóm máu phù hợp lại bằng lòng cho máu không dễ dàng gì, mày tưởng là đơn giản như vậy đó hả!”

Oa, thì ra là giật gân như vậy, nhóm máu của tôi rất hiếm thấy sao? Tôi ngay cả nhóm máu của mình là gì cũng không biết, dù sao hẳn là cùng Lạc Thiệu Cung giống nhau là được rồi, từ từ. . . . Trong lòng tôi giật mình, gương mặt nhìn thẳng em trai vẻ mặt ôn nhu ngồi thẳng lưng bên cạnh.

” Ách. . . . .Sao lại phải làm cho phức tạp như vậy, máu của Lạc Thiệu Cung không thể cho con hay sao?” Tôi cố gắng hết sức làm ra vẻ thoải mái, hoàn toàn không có ý lên án trong giọng nói, thế mà vẫn nhìn thấy thân thể thẳng em hơi chấn động một cái.

“A, này. . . .”

“Thấy ghét, người cường tráng như vậy, có tí máu cho ta mà cũng tiếc nữa sao?” Tôi ngoài miệng vui đùa thế nhưng trong ngực đã có điểm đau lên.

” Ân. . . . .” Lạc Thiệu Cung tựa như khó xử cười khổ một chút, cũng không trả lời, nhìn hai người nào đó đang trầm mặc cầu xin cứu viện. Thuận miệng hỏi một vấn đề đơn giản như vậy mà lại làm cho tất cả mọi người đều xấu hổ, tôi cũng ý thức được mình chọn sai đề tài, vội cười “A nha, nói giỡn mà, không nên tưởng thiệt, ai cũng sẽ như vậy thôi! Mẹ, con đói bụng, con muốn ăn kem trái cây.”

“Sao vậy được, phải ngoan ngoãn ăn cơm dinh dưỡng dành cho người bệnh ở bệnh viện.”

“—Một xiu thôi cũng không được sao?”

Cùng lão mẹ quấy rối một trận, tôi đột nhiên không muốn nhìn thẳng em trai vẻ mặt chột dạ lại tựa như trầm tĩnh ngồi một bên.

Làm sao mà giống cho được chứ? Đương nhiên là không giống. . . . . Ta tưởng là người phải tiếp máu cho ta mới đúng.

Ta không phải người người thích nhất, người quan trọng nhất của người sao? Ngay cả một chút máu mà người cũng không nỡ cho ta sao? Hay là người cảm thấy máu của người so với ta còn quý giá hơn, Lạc Thiệu Cung, người thật sự thích ta sao?

Nếu đổi lại là ta, cho dù người bảo ta cho người quả thận ta cũng sẽ không chút do dự. Hai chúng ta vốn là nhất thể không phải sao? Có cái gì tiếc rẻ cho đối phương chứ? Người thật sự thích ta sao? Hay là . . . .
. . . cái thích của người không giống như ta đã nghĩ?

A, đương nhiên, tôi sẽ không vì chuyện bé như con muỗi này mà trách nó, thằng em thông minh đẹp trai hơn tôi nhiều như vậy, cho dù tạo thành từ DNA hoàn toàn giống nhau thì giá trị của hai chúng tôi cũng xê xích nhau một trời một vực a, máu của nó có quý hơn tôi cũng là tất nhiên thôi, vả lại, muốn tôi để cho thằng em bảo bối mà tôi thương yêu nhất phải đổ máu, tôi mới không nỡ đó.

Lạc Thiệu Cung vẫn đối với tôi tốt như vậy, tốt rất nhanh đem chuyện kia quên mất tiêu.

Cái đình ru-bi nhiều lần trải qua đại nạn đang thật sự mang ở trên cái lỗ tai tôi, tuy rằng lúc xâu lỗ có hơi đau, nhưng thực sự chỉ đau có một chút, thủ pháp của Lạc Thiệu Cung vẫn rất gọn gàng. Lạc Thiệu Cung cũng đem chiếc còn lại đeo lên tai bên trái của nó cười meo meo nói, này coi như nhả bí mật đính hôn. Tuy rằng tôi thấy nó thật quá nhũn nhão, chúng tôi rõ ràng là anh em ruột, anh em ruột mà có thể kết hôn hả? Nhưng vẫn thật cao hứng, như vậy ít nhất chứng minh nó có thích tôi đó nha. Tôi còn muốn gì nữa chứ, trừ bỏ thân thể thiếu niên này của tôi ra còn có cái gì có thể hấp dẫn được nó nữa đây.

37. Quyển 3 Chương 2

Chương 2

“Anh, đến lúc đó chúng ta đi Kyoto được không?”

“Trời nóng như vậy, ta không muốn đi ngâm suối nước nóng đâu.”

” Có được hay không. . . . . Hai người ngâm nước nóng cùng nhau sẽ rất tuyệt. . . . . ”

Kỳ nghỉ hè tốt đẹp bắt đầu, tôi ngồi ở trên sàn nhà trong phòng khách lật tạp chí du lịch, em trai thì giống như con cún khổng lồ dựa vào ngực tôi làm nũng, thân hình thon dài cao ngất của nó phải bày ra tư thế kiểu này thật đúng là khó khăn, hại tôi phải nhờ vào cái sôpha mới có thể gắng gượng duy trì được cân bằng.

Thình lình bị nó hôn trộm ở khoe miệng một cái, tôi vội vàng lấy tay che miệng nhìn quanh nhìn quất, may mắn lão mẹ đang đi nghe điện thoại, nên không phát hiện chúng tôi đang làm chuyện mờ ám.

“Nói với người bao nhiêu lần rồi, không được làm vậy.” Tôi nhỏ giọng hung ác dạy dỗ thằng em đang ngoan ngoãn ngẩng đầu cười với tôi, “Bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Thật là không hiểu chuyện!”

“Biết rồi~” Thằng em cười mị mị mắt, tiếp tục đem cái thân thể dài hơn một trăm tám mươi cm kia của nó rút sâu vô trong ngực tôi.

“Đùa kiểu gì thế hả!” Lão mẹ đột nhiên gầm rú với cái microphone. “Muốn chúng tôi qua ngay bây giờ hả? Cả nhà chúng tôi đều đã lên lịch trình đâu đó hết rồi. . . . . Uy!Ông chờ một chút! Uy!” Lão mẹ ném

điện thoại lại bắt đầu mắng, “Ông già chết tiệt, Bắt cái gì mà bắt! Cấp bách tìm người thừa kế là chuyện của lão, tôi chỉ có hai đứa con, lão muốn hay không kệ lão, tôi nhất định không giao cho lão đâu!”

Nghe xong biết ngay mẹ lại cãi nhau với ông ngoại, ông ngoại đã rất lâu không liên lạc, đột nhiên nói muốn gặp hai anh em chúng tôi, vì dưới quyền ông có cả một cái xí nghiệp khổng lồ cần tìm người nối nghiệp tương lai. Đoạn tuyệt quan hệ đều đã hơn hai mươi năm, hiện tại chìa tay muốn đứa con, thái độ lão mẹ hiển nhiên sẽ không được tốt.

Người đàn ông mà chúng tôi nên gọi là ông ngoại kia, thật sự là một người tư tưởng chủ nghĩa bảo thủ một trăm phần trăm, như lão mẹ vậy, bất kể thỉnh giáo sự gia đình như thế nào thì vẫn là một đứa con gái thành tích kém đến mức nát bét, thì từ nhỏ sẽ không được hoan nghênh. Hơn nữa ở trong danh gia vọng tộc, tại nơi mà tất cả thân thích đều là phần tử tinh anh, trí óc hạng nhất, hoàn cảnh nghiêm khắc, cảnh ngộ của lão mẹ so với tôi bây giờ còn thảm hơn nhiều lắm, hoàn toàn là sự tồn tại dư thừa. Từ lúc mẹ rời nhà trốn đi làm nghệ sĩ, trong nhà hoàn toàn ngưng hẳn liên hệ cùng bà.

“VẬY, MẸ À, CHÚNG TA LẦN NÀY KHÔNG ĐI ĐƯỢC KHÔNG?”

“NÓI CÁI GÌ? ĐI, ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI ĐI! TÌM LÃO TRANH LUẬN PHẢI TRÁI! MIỄN CHO LÃO CHO RẰNG TAO SỢ LÃO, HỪ!”

Lạc Thiệu Cung hét thảm một tiếng: ” Mẹ, mẹ đáp ứng rồi, để cho con với anh một mình đi ra ngoài du lịch rồi!”

Tôi cũng đau khổ cầu xin: ” Mẹ, con không phải trời sinh tài giỏi, ở chỗ đó nhất định sẽ bị ghét, con không muốn đi . . . . .”

“Im miệng!”

“Ồ. . . . .”

Nhà của chúng tôi tuy rằng có nhiều đàn ông, thế nhưng có thêm ba người, địa vị cũng không bằng một mình mẹ già.

.
. .
.

Ở ngoài cổng nhìn ngôi nhà của ông ngoại, có cảm giác rất giống phủ đệ của ôm trùm một tổ chức xã hội đen Nhật Bản, liếc mắt nhìn lại một cái, chỉ cảm thấy nghiêm ngặt, đề phòng nghiêm ngặt, cấp bậc cũng nghiêm ngặt, đến khi cửa lớn rộng mở cho chúng tôi đi vào, tôi lại há hốc mồm.

“Oa a. . . . .”

Đường nhỏ đi thông vào chủ ốc hai bên hoa tường vi nở rộ, phía trước nhà chính là sân cỏ xa hoa lãng phí ít nhất cũng rộng mấy trăm thước.

Kẻ siêu cấp có tiền cùng kẻ không tiền quả là chênh lệch, đại khái cũng giống như chênh lệch giữa người thông minh và kẻ ngu ngốc vậy. Muốn loại như tôi ở lại chỗ này nửa tháng thì đúng là phải thích ứng không nhỏ. Người hầu đem hành lý của chúng tôi đi trước, sau đó mang chúng tôi đến an bài ở căn phòng mà ông ngoại sẽ gặp mặt chúng tôi. Phòng khách được thiết kế hoàn toàn dựa theo phong cách cổ điển nước Anh vào thế kỷ 18, không khí hoa lệ đến nghiêm cẩn, làm cho cho tôi hồi hộp hẳn lên, nhịn không được nhẹ nhàng bắt lấy ngón tay Lạc Thiệu Cung, nó liền lập tức đem tay của tôi nắm chặt ở trong lòng bàn tay nó.

Hình tượng ông ngoại hoàn toàn giống như những gì tôi đã tưởng tượng, gương mặt nghiêm túc bảo thủ, nói không nhiều lắm, ánh mắt sắc bén, biểu cảm quá chặt chẽ, giống như căn bản không biết cười là chuyện gì xảy ra, quả là y chang như vai đại ma vương giỏi che giấu trong game RPG. Bà ngoại đã qua đời, người thân còn có cậu Thiệu Quân, cùng con cậu, Thiệu Hi.

Cậu trầm ổn nội liễm, diện mạo quân tử tao nhã. Thiệu Hi so với chúng tôi lớn hơn một tuổi, thoát nhìn trưởng thành hơn so với tôi, nhưng so với Lạc Thiệu Cung lỗ mãng hơn, là thiếu gia nhà giàu có điển hình, biểu tình luôn tựa tiểu phi tiểu, làm cho tôi nhớ đến tên bác sĩ thích khi dễ tôi làm vui, trên lưng có điểm rùng mình.

Ba người này có điểm đặc trưng chung chính là bọn họ đều có điểm giống mẹ già của tôi, hoặc là nói mẹ già của tôi giống bọn họ. Gien của gia tộc này quả nhiên cực mạnh, gần như mỗi người đều được đóng dấu bởi khuôn mặt đẹp đặc biệt, chừa tôi ra.

Biết vậy, tôi chỉ còn biết ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tận lực che dấu sự tồn tại của mình thì tốt hơn.

Đang lúc căng thẳng thần kinh nghe mấy ‘đại nhân’ nói chuyện với nhau, lại đột nhiên nghe được có người khẽ cười một tiếng: “Hai người bộ dạng thiệt giống hệt.”

Hả? Nói tôi cùng Lạc Thiệu Cung đó hả?

Đột nhiên cảm thấy bên chân có cái gì đó, vừa cúi đầu, liền mặt đối mặt với một con chó nhỏ đang hết sức cố gắng ngẩng cao mặt. Cái đuôi của nó xoắn xoắn thiệt đáng yêu, cái mặt thoát nhìn thực ngây thơ, hai con mắt vừa lớn vừa đen, cái mũi ướt sũng đang ra sức cọ cọ vào người tôi. . . . Con chó nhỏ này ở đâu ra vậy? Đáng yêu kinh khủng.

“Quả nhiên là rất giống.” Lại một tiếng cười phì. Chờ lúc tôi ý thức được cái giống nhau mà Thiệu Hi nói đến là nói tôi với nó, thì dây thần kinh đang căng thẳng của tôi lập tức đứt phứt.

Giỡn, giỡn kiểu gì vậy! Tôi làm sao giống một con chó chứ.

“Đi, đi!” Tôi nhỏ giọng đe dọa nó, vừa phẩy chân muốn đuổi nó đi, còn nó thì vẻ mặt càng thêm chờ mong, bám dính lấy ống quần của tôi.

” Nguyên do là vật hợp theo loài đúng không?” Thiệu Hi còn không nể tình mang tôi với nó ra so sánh. Mà mấy ‘đại nhân’ vốn đang nghiêm túc đàm phán kia cũng quay đầu ngơ ngác nhìn một người một cẩu.

“Thật sự giống như. . . .” Thì thảo phụ họa như vậy cứ nhiên là mẹ già của tôi, làm mặt tôi lập tức đỏ lên.

“Lại đây.” Thiệu Hi mỉm cười chìa tay với con chó nhỏ cụt ngắn kia, nó chần chờ một chút mới xoay người chạy tới, bộ dáng kia y chang một cục bông tròn lăn lăn. Thì ra tên kia là chủ nhân của nó a. . . . Chẳng qua là cả hai hoàn toàn không giống nhau chút nào thôi.

Giờ ăn cơm tối còn chưa tới, tiếp theo chúng tôi bị phân ra mang đi sắp xếp ở phòng khác nhau, chỉ có Lạc Thiệu Cung ở lại, bởi vì ông ngoại có ý muốn cùng nó nói chuyện. Thiên tài chính là thiên tài, cho dù vẻ mặt nhàm chán đến phát ngốc, nửa tiếng không thêm mở miệng, cũng có thể bị người có tuệ nhãn nhìn trúng, từ trong đám người khai quật ra, bất quá lúc này, tôi không hâm mộ Lạc Thiệu Cung một chút nào, vinh quang cùng đại ma vương kia ở chung một chỗ, tôi không ham đâu.

Tôi hạnh phúc trở lại phòng ngủ sát vách phòng Lạc Thiệu Cung, bắt đầu lôi quần áo với tạp chí ra, còn có laptop bảo bối nữa. Xã đoàn của tôi chế tác mô phỏng một trò chơi mới, do trang thiết bị nghèo nàn mà nó có trăm ngàn chỗ hở, kỳ nghỉ hè của tôi quá nhàn rồi, tôi sẽ từ từ chỉnh sửa nó. Đang lúc tập trung vô chuyên môn, bên chân lại có cảm giác một đám lông lá xồm xàm. Tôi cúi đầu thì thấy lại là con chó nhỏ màu cà phê không biết tại sao lại vào đây được. “Tránh ra đi.” Nó ngẩng đầu trông trộm tôi.

“Uy. . . . Ta không nghĩ sẽ chơi với mi đâu.”

Nó lại tiếp tục coi tôi.

“Được rồi, chơi với mi một lát, chỉ có một lát thôi nha!”

Một tay tôi nâng nó lên, thật nhỏ, thật nhẹ, thật sự đáng yêu. Bắt nó đặt ở trên đùi, nó liền ngoan ngoãn ngồi chồm hổm, cũng cố gắng ngửa đầu nhìn chuyển động trên màn hình máy tính, trong cổ họng phát ra thanh âm ư ử làm nũng.

“Uy!”

Đang nhập thần, thì bị người từ phía sau vỗ bả vai, cả người tôi bắn lên giống như món đồ chơi ếch, “Oa” một tiếng nhảy dựng lên, con chó cũng lăn xuống, người đánh lén tôi nhất thời cười ra tiếng.

Không cần xem tôi cũng biết, nhất định là Thiệu Hi. Nụ cười của hắn là cái kiểu “Đùa với người thật vui”, tôi nhích người sang ghế dựa bên cạnh, nghĩ muốn kéo dài khoảng cách với hắn.

“Cậu có điểm nào giống với người Thiệu gia chúng ta hả?” Hấn chậm rì rì lặp đi lặp lại đánh giá tôi, “Với gien nhà của chúng ta, sao lại có một chú lùn như cậu được?”

Không được, phải nhẫn nại, ở trong nhà người khác làm khách, nhất định phải khiêm tốn, lễ phép.

Thực đáng ghét, rõ ràng tôi với Lạc Thiệu Cung mới là anh em song sinh, mà bộ dạng cùng em của tôi tương tự lại chính là hấn, khuôn mặt đẹp rần rở bắt mắt, đường cong vóc dáng đầy đủ, mặc kệ là khuôn mặt hay hình dáng đều không một chút tỳ vết, quan hệ huyết thống của hai người bọn họ, khiến cho thằng làm anh như tôi nuốt không trôi khẩu khí này.

“Ừ”, Cái tên vương bát đản không lễ phép này, cứ nhiên thò tay chọt chọt mặt của tôi, “Đừng nói cậu là do nhặt được nha?”

” Người nói cái gì?” Tôi thật sự tức giận, đứng lên trừng mắt với hấn.

‘Lông xù’ lập tức khấn trương ở giữa hai chúng tôi chạy tới chạy lui, bất an chạy thành vòng tròn.

Khoan . . . . . đánh chủ phải nhìn mặt chó. “Người như người làm sao lại nuôi ra được con chó như thế này?”

” A, tôi cần phải nuôi chó Doberman mới thích hợp sao? Cậu cũng thấy đó, đây là bộ mặt thật của tôi, tuy rằng tôi có tính thích những thứ khiêu chiến, hung dữ mạnh mẽ gì đó, thế nhưng như người khác cũng sẽ thích những thứ vừa đáng yêu vừa vô năng, tỷ như nói. . . . .” Hấn lại thò tay niết niết một bên mặt của tôi, “Thứ ngốc ngốc như cậu vậy.”

Nước mắt của tôi thiếu chút nữa văng ra. Vương bát đản. . . . . Quá thất lễ, đối với người lần đầu gặp mặt, mà nói lời ác độc như vậy . . . . .” Nếu không có việc gì mời người đi ra ngoài!”

“Đúng rồi, cậu có biết ông nội lần này gọi các cậu đến, là vì cái gì không?” Không đợi tôi trả lời, hấn lại tự biên tự diễn nói tiếp, “Là vì trông thấy người thừa kế tương lai đó! Tôi vốn tưởng là sẽ có hai đối thủ mạnh mẽ, không nghĩ tới, cậu cứ nhiên là cái dạng này. . . . .”

Đáng ghét, dùng giọng điệu thất vọng tới cực điểm như vậy để làm chi!

” Cảm ơn sự khinh thường của người a, có em trai của ta tranh với người là đủ rồi! Người chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!”

” Vậy là tốt nhất.” Hấn búng ngón tay, “Tôi thích Lạc Thiệu Cung, tôi thích cảm giác có người theo tôi tranh thứ gì đó. Không cần tranh thủ, đương nhiên nếu chỉ có mình tôi có năng lực sở hữu toàn bộ, cũng không có gì thú vị, một đối thủ tốt, làm người khác hưng phấn biết bao nhiêu, cậu có thể lý giải không?”

Loại ý tưởng biến thái này, tôi như thế nào phải đi lý giải a.

” Bất quá, ông nội thật sự đa nghi, dám chắc sẽ đưa các cậu đi làm giám định nhân thân, các cậu vẫn phải vứt bỏ cái gọi là lòng tự trọng tốt hơn, những thủ tục kiểu này, bất kể như thế nào cũng không thể bỏ qua.” Giám định nhân thân? Lão mẹ cùng lão ba của tôi đều rất chung thủy, thực ân ái, không có khả năng có cái hành vi gì bên ngoài... Thật là, kẻ có tiền đúng là phiền phức.

.
. .

Buổi tối mới vừa tắm xong, em trai sẽ gõ cửa, “Anh, đêm nay chúng ta cùng nhau ngủ đi.”

“Hả? Thế nhưng. . . . .”

“Được không?”

” Không tốt đâu, đây cũng không phải ở nhà mình.” Không nên dâm loạn như thế.

” Đêm nay em sẽ không ôm anh, nhất định sẽ chỉ ngủ thôi“. Thằng em về mặt ủy khuất, ”Vốn lúc này phải là kỳ nghỉ của hai người chúng ta. . . . .”

“Được rồi. . . . .” Thằng em khí thế đàn ông đẩy mình lại làm ra vẻ lã chã chực khóc, tôi thật hết cách với nó.

Địa thế căn phòng vốn rất cao, lại không giống nhà trọ ở khu vực sầm uất mà chúng tôi ở với những bố cục kiến trúc tương tự đầy rẫy chung quanh, nơi này ban ngày nhìn thấy là thảm cỏ rộng mênh mông, tầm nhìn cực kỳ trống trải.

Cửa sổ gian phòng rất lớn, tôi nghĩ có hơi lạnh, ở nhà rất khó hưởng thụ cảm giác bóng đêm bao phủ toàn bộ như vậy, Lạc Thiệu Cung liền tắt đèn, đem rèm cửa vén ra hết, nháy mắt cả phòng tràn ngập trong ánh trăng.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt là nồng hậu sung mãn, tưởng chừng như nước chảy, xoát một cái liền đem gian phòng tưới đầy.

Phủ áo ngủ bò lên trên giường, hai tay Lạc Thiệu Cung bắt lấy thắt lưng của tôi, dễ dàng đem tôi ôm đến trên người, đem cái lồng ngực rộng lớn rắn chắc của nó, trở thành cái đệm của tôi. Tôi dựa vào ngực Lạc Thiệu Cung, quay đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời xuyên thấu qua cửa sổ, cuối cùng vẫn cảm thấy nó yên bình đến nỗi làm cho người ta có chút mắc cỡ.

” Anh. . . . .” Ngón tay nó dịu dàng sờ sờ tóc của tôi.

“Àn.” Ở cùng một chỗ với Lạc Thiệu Cung, chính là an tâm thoải mái như vậy, tôi đem đầu hướng cái cổ nó nhích lại gần.

” Đến, đầu nâng lên một chút.” Nó một tay nâng mặt của tôi, môi cùng chạm, tiếp theo tất nhiên là hôn môi kéo dài.

Loại chuyện này, đối với tôi mà nói đã muốn thành thói quen, tuy rằng cùng giới tính, đối tượng lại là thằng em ruột của mình, nhưng cũng không có cảm giác không thoải mái như lúc ban đầu. Đầu lưỡi nó tìm tôi tiến vào, tôi liền ngoan ngoãn thả lỏng khớp hàm, phối hợp cho nó hôn. Bởi vì kỹ thuật của nó quá siêu, lại dịu dàng thấm thiết như vậy khiến nụ hôn dài mang theo vị ngọt, tôi tuyệt không bài xích, ngược lại cảm thấy thực dễ chịu, liền thuận theo mở miệng, để cho nó ở chỗ sâu trong khoang miệng một lần lại một lần âu yếm.

Tay vốn đặt ở trên lưng, chậm rãi đi xuống vuốt ve, theo tiết tấu hôn môi, khi nhẹ khi nặng xoa nắn, cảm giác được thứ ở trên đùi tôi rõ ràng cứng rắn, tôi rút lại một chút, muốn lấy đầu ra.

” Không muốn sao?” Thanh âm của nó có điểm khàn, kiên quyết đem mặt của tôi kéo qua, đối diện với nó.

38. Quyển 3 Chương 3

Chương 3

“Ngô. . . . .” Tôi do dự.

“Làm sao vậy?” Giọng nói của nó dịu dàng như mê hoặc.

Tôi tựa trán mình vào trán nó, mặc nó hôn môi một chút, chân từ đầu đến cuối lại quấn lấy nhau quá chặt chẽ.

“Anh à, lâu lắm rồi không để cho em ôm anh.” Trong giọng của nó hơi hơi có ý oán hận.

Là từ khi nào thì tôi bắt đầu tránh né tứ chi tiếp xúc thân mật chứ? Đại khái là từ thời điểm phát hiện chính mình thích Lạc Thiệu Cung đi! Bởi vì thích nó cho nên hy vọng mình có thể trở nên tốt hơn, có thể mau mau lớn lên, có thể cùng nó sống vai mà đứng, có thể xứng đôi với nó.

Nếu vẫn cứ bị đối xử như đối xử với phụ nữ sẽ rất dễ trở nên yếu đuối lại vô năng a.

“Anh à...”

“Chỉ hôn môi. . . . . Không được sao?”

Lạc Thiệu Cung quả nhiên rất thất vọng nhìn tôi: ” Vì sao?”

“Cái đó. . . . . sau khi làm xong sẽ dính dính. . . . .”

“Em có thể ôm anh đi tắm rửa a.”

“Tại sao. . . . . Phải làm a?”

“Trời. . . . .” Lạc Thiệu Cung khó có thể tin mà hít một ngụm khí, “Cư nhiên lại hỏi loại vấn đề này! Đương nhiên là bởi vì em thích anh a, anh! Anh cũng là đàn ông, có thể lý giải chứ? Loại thời điểm này, muốn làm là đương nhiên a!”

“Nhưng mà. . . . .”

“Làm sao vậy, anh?”

Tôi không hé răng, muốn dùng lặng im để qua chuyện.

“Vậy quên đi.” Thứ vốn nóng cháy chạm vào tôi cũng dần dần uể oải xuống, dễ thấy được nó đã thật sự mất hứng, “Không muốn thì ngủ đi.”

Gian phòng lại trở nên im ắng, chỉ có tiếng kêu rất nhỏ của máy điều hòa đang hoạt động, màn cửa vẫn không kéo xuống, ánh trăng chiếu vào trên lưng có hơi lạnh. Mặc dù không còn vui vẻ gì, Lạc Thiệu Cung vẫn ôm tôi, tôi ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng nó, cố gắng ngủ mau mau, một cử động cũng không dám hó hé. Qua không lâu sau, cánh tay đặt ở trên lưng tôi di di, thì ra không ngủ được không phải chỉ có mình tôi.

Cảm giác được Lạc Thiệu Cung nhẹ nhàng đem cánh tay rút ra, lặng lẽ xuống giường, tiếp theo, trong phòng tắt truyền đến tiếng nước cố ý giảm thanh, thằng em của tôi thật sự là một người đàn ông tốt vừa am hiểu ý lại vừa biết thông cảm cho người khác, nghĩ như vậy, ngực của tôi lại nóng lên. Đối với tôi dịu dàng như vậy, sẵn sàng như vậy, trên thế giới này, chỉ sợ là tìm không ra người thứ hai.

Nghe nó cẩn thận từng li từng tí đi trở về bên giường, cũng không nằm xuống, mà chỉ ngồi ở mép giường, cái nệm đàn hồi tốt hơi hơi chấn động, sau đó ngón tay mát lạnh ở trên mặt tôi chạm một chút.

” Anh. . . . .”

Còn tưởng rằng đang giả bộ ngủ thì bị nó phát hiện, kết quả nó dè dặt thanh âm, chỉ lẩm bẩm.

” Anh thật sự thích em sao?”

Lại im lặng thật lâu, mới nghe được nó thở dài thật là dài.

Thở dài ử rử như thế, khiến tôi nằm cũng chẳng yên nữa, đành quay sang mở to mắt, “Lạc Thiệu Cung. . . . .”

Nó hơi hơi lấp bắp kinh hãi, nhưng lại lập tức mỉm cười sờ sờ mặt của tôi, “Đánh thức anh sao? Thật ngại quá. ” Ánh trăng chiếu lên một bên sườn mặt đẹp trai của nó, thoát nhìn trong suốt giống như hàng thủy tinh được điêu khắc thủ công mỹ nghệ. Lạc Thiệu Cung càng lớn, khuôn mặt đẹp lại càng trầm ổn.

Thiệu Hi cũng cùng huyết thống Thiệu gia đậm đặc như nó nhưng lại không giống với, thằng em của tôi không có một chút sắc bén nào, đường nét lãnh đạm trên mặt thường ngày lúc lộ ra nụ cười ấm áp cũng nhu hòa đến mức làm cho người ta muốn hãm sâu vào. Em trai như vậy, tôi có lý do gì mà không thích chứ? Trên thế giới này, người tôi thích nhất chính là nó.

“Lạc Thiệu Cung,” Tôi chống tay ngồi dậy, vì những lời mình sắp sửa nói ra mà mặt đỏ chót, “Anh đương nhiên thích em a.”

“Nga?” Thằng em thuần thực đem tôi ôm lấy đặt ở trên đùi, cúi đầu cắn cắn cái mũi tôi, “Có đúng không? Vậy vì sao không thích để cho em ôm chứ? Ân? Nói thật nào?”

“Bởi vì. . . . .”

“Ân?” Những cái hôn dịu dàng rơi vào trên mặt, tựa như đang cổ vũ.

“Ta là đàn ông. . . . .”

“A?”

“Ai mà thích bị người ta cấm thứ gì đó vào miệng chứ a!” Tôi “quyết tử” thấp giọng hô “Rất đau, hơn nữa. . . . . Thực mất mặt. . . . .”

“Rất đau sao? Thật xin lỗi. . . . .” Thanh âm xin lỗi mang theo ý cười, ít đi hết mấy phần thành tâm, “Vây về sau em sẽ càng cẩn thận, càng dịu dàng, không làm đau anh là được a! Còn có, loại chuyện này không luyện tập thì làm sao quen được?”

“Lần đầu tiên của anh, anh chảy nhiều máu như vậy, nhưng về sau cũng đâu còn bị thương nữa đúng hay không? Cho nên nếu không muốn đau thì làm nhiều một chút mới đúng a.”

“Thế nhưng rất mất mặt. . . . .” Tôi nhỏ giọng nói, “Là nam sinh, vốn nên ôm người khác, còn ta thì lại . . . . . Ta sợ mình sẽ trở nên kỳ quái, trở nên giống phụ nữ. . . . .”

“Chẳng lẽ anh muốn ôm phụ nữ sao?” Sắc mặt Lạc Thiệu Cung lập tức trở nên kỳ quái. “Đương nhiên là không được, anh là của em, làm sao có thể chạm vào người khác!” Nó hung ác đứng dậy, “Nếu anh muốn đến như vậy, anh có thể ôm em a, thực ra so với ôm con gái cũng không kém. . . . .”

“Ách. . . . .”

Mức độ xinh đẹp của Lạc Thiệu Cung tất nhiên không thua phần lớn nữ sinh, nhưng bảo tôi áp đảo một thằng con trai, làm chuyện XXOO với nó như vậy, rõ là không có gì hứng thú. Với lại, lần trước cũng đã thử qua rồi, xem đem phần thân của mình nhồi máu luôn, bỏ vào chỗ chật hẹp như vậy, lại còn là chỗ không có chức năng liên quan gì, tôi căn bản làm không được! Trời mới biết, bình thường Lạc Thiệu Cung là làm sao mới hoàn thành được động tác yêu cầu kỹ thuật cao tới vậy.

Đối với ánh mắt ghét bỏ của tôi, Lạc Thiệu Cung có điểm khó chịu, “Cho nên phải để cho em ôm anh thôi.”

“Anh! Một người đàn ông chân chính, đâu phải chỉ bởi vì bị đặt ở phía dưới thì biến thành ảo lả đâu.”

“Ách. . . . .”

“Hai cái đó đâu có liên quan với nhau”. Không biết có phải là nó đang nói dối trắng trợn hay không, “Anh xem em không phải là tình nguyện cho anh ôm sao, lẽ nào chỉ vì nguyên nhân này mà biến đổi sao? Làm tình chỉ là một loại cách thức biểu hiện chúng ta yêu nhau thôi, làm sao ảnh hưởng đến thứ khác chứ? Hơn nữa, lúc làm tình, em cũng không xem anh như phụ nữ a, phụ nữ sẽ có thứ đó sao?”

Cái thằng này, dám giở thủ đoạn sờ sờ biểu tượng nam tính giữa hai chân tôi nữa chứ, rốt cuộc mặt tôi cũng xoát cái đỏ lên.

“Nếu em mà đem anh coi như nữ sinh, em còn đem thứ này sờ vừa liếm sao? Vây, ngay cả em cũng chưa từng xem anh như nữ sinh, thì anh cần gì phải lo lắng mình sẽ trở nên không giống đàn ông?”

“Ách. . . . .” Tôi bị nó đem đúng đúng sai sai nói đến thao thao bất tuyệt biến thành mơ mơ màng màng.

“Tóm lại, đây là cách thức mà hai người đàn ông yêu nhau a, anh, anh không cần lo lắng có không mà chỉ cần nói cho em biết, anh có đồng ý nhận tình yêu của em hay không là được rồi.”

Tôi ngơ ngác gật gật đầu.

“Như vậy mới ngoan nha.” Lạc Thiệu Cung cười đến ánh mắt mị mị, “Vây anh dùng toàn thân tiếp nhận em đi, chuyện khác cứ giao cho em.”

Gì chứ. . . . .lừa đảo hả! Nhưng tôi lại vất không ra khí lực bẻ lại lời nó nói.

” Anh trai, em yêu anh nhất.” Tên này thực hiện được gian kế, ở trên môi tôi dùng sức hôn một cái, liền động thủ nâng chân của tôi lên, lột mất cái quần sịp.

“Nhưng, nhưng mà. . . . .”

“Àn?” –

Cảm giác nửa người dưới lạnh lẽo thật bất an, “Ta, ta chưa có chuẩn bị. . . .” Tôi khiếp đảm lùi bầu.

“Nhưng mà em có a.” Lạc Thiệu Cung bỗng chốc lộ ra nụ cười ác ôn, giống như ảo thuật từ trong túi áo ngủ lấy ra một thứ, là lọ thuốc mỡ màu lục nhạt trong suốt.

Tôi rút lui cái cổ, tên này lúc nào cũng mang theo thứ này để tùy thân sao. . . . .

Nó như nhìn thấu bất mãn của tôi, mỉm cười đứng dậy, “Đương nhiên phải tùy thời mang theo rồi, bởi vì không biết chính xác khi nào sẽ dùng đến, em lại không muốn làm cho anh bị thương.”

Tên lừa đảo, nói nghe tốt như vậy, người dứt khoát không làm không được sao?

“Anh à. . . .” Lạc Thiệu Cung lúc này rất không khách sáo, động tác kịch liệt, khiến cho phần eo của tôi run rẩy mà lay động.

“Không được. . . . . Không được. . . . .” Cảm giác tuyến tiền liệt bị kích thích làm cho tôi không khống chế được, thanh âm phát ra cũng bắt đầu biến đổi, “Không cần. . . . . Không cần. . . . . kỳ quái, Lạc Thiệu Cung. . . . . Không cần. . . . .”

“Không việc gì, anh. . . . .” Cái thằng đem tôi đặt tại trên người nó chặt chẽ, vừa thở dốc rất nhỏ, vừa mút cổ tôi, “Không kỳ quái một chút nào. . . . . Anh sẽ cảm thấy thoải mái. . . . . bởi vì em nghiêm túc yêu anh a. . . . . Anh. . . . .”

Nó đột nhiên gia tăng độ mạnh, thúc đẩy áp bức chồng chất, làm cho trước mắt tôi biến thành màu đen.

“Cảm giác được đến chưa? Anh. . . . . Thích của em không, anh cảm giác được không?”

Tôi liều mình bầu vào cái thằng đang ôm tôi vào trong ngực hôn môi cuồng nhiệt, phát ra tiếng nức nở giống như mèo kêu, đầu gối đã sớm nhuyển đến mức chống đỡ không được, bị nó nhồi vào trong cơ thể, giống như có đám lửa chậm rãi bốc cháy lên, toàn thân đều nóng lên, nhịn không được đem mặt chôn ở trong cổ nó mà cầu xin, khó chịu cọ qua cọ lại.

Tôi nghe được nó thở dốc mang theo ý cười, “Anh à. . . . . Đêm nay chúng ta sẽ không tách ra. . . . .”

Đại biến thái! Thế nhưng. . . . . Lạc Thiệu Cung, có thể cùng người làm thành một thể, chặt chẽ tương liên như vậy, là chuyện may mắn nhất của ta, ta thật cao hứng khi là anh người. . . . . Kiếp sau, ta còn muốn làm anh người nga!

Buổi sáng tỉnh lại xương sống thất lưng đau nhức không phải bình thường, móng đau đến nỗi khiến cho tôi trầm nghĩ suốt ngày dính dưới giường, thời điểm cổ tình gặp phải Thiệu Hi, hấn vỗ vỗ ở trên lưng tôi, “Thế nào lại không có sức sống như vậy?”

Tôi thiếu chút nữa bắn lên như đạn, vội lấy tay bảo hộ phần eo yếu ớt suýt nữa muốn bẻ gãy, “Tối hôm qua ngủ không ngon. . . . .”

“Nga?” Hấn hứng thú dạt dào nhìn tôi.

“Bởi vì. . . . . Bởi vì ta không quen giường.”

“Không phải giường kêu sao?”

“Cái, cái gì?” — tôi tức khắc cà lăm luôn.

“Tối hôm qua các cậu thực ảm ỉ a, please, về sau nhỏ tiếng dùm một chút được không? Tôi cũng không hứng thú nghe lên việc riêng tư của người khác. Còn có, dù cho phòng cách âm có hiệu quả, mở cửa sổ làm, âm thanh cũng sẽ truyền ra đó.”

” Nói vậy, ta không có mở cửa sổ!”

“Ha ha, thì ra các cậu thực sự làm a?”

Tôi lúc này mới ý thức được hấn đang thả mỗi câu mình, mặt thoáng cái biến đen, (người, người tên hỗn đản này. . . . .)

” Anh em loạn luân.” Hấn neho con mắt lại, “Các cậu thoát nhìn bảo thủ như vậy, thì ra chỉ là vỏ ngoài thôi.”

“Người, người muốn thế nào?”

Bình thường như trong phim truyền hình, thì hiện tại tôi nên đối mặt, không biết là uy hiếp hay là vò tiền đây?

” Tôi không muốn đối xử với cậu như vậy.” Một tay hấn nắm lấy mặt của tôi, ” Một tên hậu đậu như cậu, chưa đến mức để tôi ra tay đâu, bắt quá thật ngoài dự đoán của tôi. . . . .Loại như Lạc Thiệu Cung làm thế nào lại có hứng thú với cậu?”

“Cái gì?” Tôi then quá thành giận, , “Hấn đương nhiên là thích ta a!”

Thiệu Hi làm như nghe được chuyện hài nghìn xưa khó gặp cười um lên, cười đến thở không nổi, còn một tay chỉ vào tôi.

Bộ dạng ôm bụng của hấn làm tôi thực muốn đập.

“Có cái gì buồn cười đâu!” Tôi nghe được thanh âm gân xanh trên trán mình dựng lên.

“Ừ. . . . . Có tự tin quả thật là chuyện tốt.” Hấn cười thò tay vỗ vỗ lưng của tôi, “Cậu như vậy cũng không có gì là không tốt.”

“Hấn thật sự thích ta!” Mặt tôi trương đến mức đỏ bừng, liều mạng tranh luận cho mình, “Ta là nói thật.”

“Thích cậu ở chỗ nào a?” Hấn thương hại nhìn tôi, “Người sớm giác ngộ sự thật một chút sẽ tốt hơn!”

Tuy rằng không cam lòng, nhưng xác thực tôi trả lời không được, “Ai quản hấn thích ta vì cái gì, thích chính là thích a, bằng không muốn ôm ta để làm chi?”

“Nga. . . . . Hấn thích chỉ có thân thể của cậu mà thôi.” Hấn dùng ánh mắt nhìn thịt bò trong siêu thị đánh giá ta, “Cái mông cậu lớn lên không tồi nha.”

Tôi vội thụt lùi hai bước kéo dài khoảng cách, “Hạ, hạ lưu!”

“Yên tâm đi!” Hấn phát tay, “Tôi chỉ có hứng thú với phụ nữ có bộ ngực lớn thôi, chú lùn cứng như cái ván cửa. . . . . Tôi nuốt không nổi đâu.”

Không có gặp phải đe dọa cường bức như trong tưởng tượng, nhưng mà, cảm giác so với bị đe dọa lại càng hồng lét.

.
. .
.

Tôi phát hiện mặc kệ người nào nhìn thấy thẳng anh đều phải ỨC HIẾP một tý, làm hại tôi cũng nhịn không được muốn khi dễ thử xem, chẳng lẽ anh trai lớn lên trên mặt có chữ “Mời người khi dễ ta đi” sao?

Sau có cơ hội, tôi nghiêm túc hỏi Lạc Thiệu Cung : “Người thích ta ở điểm nào?”

Tên kia phản ứng nhanh chóng, “Toàn bộ.”

Không hề nghĩ ngợi, dám chắc là không thừa nhận thực sự, tôi hỏi lại: “Như thế nào kêu là toàn bộ a?”

“Ân, chính là. . . . .” Nó bắt đầu giở trò, đem tôi từ đầu đến chân sờ loạn hết trơn, “Chỗ này, chỗ này... còn có chỗ này nữa... Mỗi một tắc em đều rất thích, em đều có hôn cắn thận hết nha, đương nhiên, thích nhất, vẫn là chỗ này. . . . .”

Đáng giận. . . . . Thực sự y như Thiệu Hi nói, tên vương bát đản này! Hại tôi có phần muốn khóc.

.
.

“Rất cuộc ông gọi tôi trở về làm gì?”

“Mày là do tao sinh, chỉ với nhiều đó, không thể gọi mày về sao?”

Trên bàn cơm, mẹ già cùng ông ngoại đối đầu gay gắt, chẳng quan tâm những người khác đang tai bay vạ gió, vui đầu ngoan ngoãn nhanh chóng ăn cơm.

“Ông muốn gặp là con tôi hay là tôi?”

“Có gì khác biệt hả?”

Tôi tranh thủ thời gian lừa cơm, mỗi lần bọn họ âm ỉ, tôi chỉ sợ cái bàn sẽ bị ném đi, làm hại mọi người không có cơm ăn.

“Cháu học ngành gì?”

“Ách. . . . .” Đột nhiên bị hỏi đến, tôi ngu ngơ một chút mới trả lời.” Cháu là. . . . Đại học T liên kết, thiết kế phần mềm.”

“Liên kết?”

“Chính là. . . . . cao đẳng.”

“Àn?” Lòng mi ông ngoại lại nghiêm khắc dựng đứng lên.

Tôi vội cúi đầu.

“Cùng loại với mày.” Ông nhìn thoáng qua lão mẹ.

“Đương nhiên, nó là con của tôi a.” Lão mẹ không chịu thua chút nào trả lời, khiến tôi an tâm một chút.

Cho dù tôi hồng hét như thế nào, cũng là một phần tử trong nhà này, ít nhất đây là dám chắc.

“BOBO, mày muốn đi đâu?” Tôi mệt mỏi nói với nó, “Chúng ta tìm một chỗ ngồi nha, không được chạy nữa, ai ya...” Thiệu Hi nhờ vả phải trông nom con chó tinh lực dư thừa này, tuy rằng vóc dáng rất nhỏ, sức lực lại lớn, giật dây xích trong tay tôi, bức tôi mang nó tản bộ khắp nơi.

“Bên kia không có gì hay để chơi, chúng ta đi hướng bên này đi, trở về ngủ, a. . . . . mày thật sự là không ngoan. . . . .”

Xem nó lắc lắc cái đuôi kích động chạy ở phía trước, tôi đành phải bắt đắc dĩ kéo dài bước chân đi tới. Đi phía trước là phòng trà nhỏ cậu đang tiếp đãi khách uống trà, mơ hồ nghe được thanh âm có người nói chuyện, cũng tốt, đi xem có trà bánh gì ngon hay không. . . . .

39. Quyển 3 Chương 4

Chương 4

“Không cần đâu, cậu.”

A, là Lạc Thiệu Cung, đúng lúc, có thể xoa luôn cả phần điểm tâm của nó.

“Anh cháu là người đơn giản, không có bản lĩnh gì, gánh vác không nổi trách nhiệm đâu, cháu thay anh cháu tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế, cho nên việc giám định nhân thân linh tinh các loại xin miễn đi.”

Tôi ngẩn người.

“Tiểu Cung, nói như vậy không được tốt đâu, Tiểu Hữu tuy rằng thua kém xa cháu, nhưng vẫn nên cho nó một cơ hội thử nghiệm. Cho nên thử tục giám định này. . . .”

“Hoàn toàn không cần ... chỉ lãng phí thời gian. Anh ấy căn bản không thích hợp, ngay cả đại học bình thường cũng thi không đậu, không có năng lực này đâu. Trình độ của anh ấy cháu rõ ràng hơn ai hết, với lại suốt ngày chỉ thích sáng tác vài game nhảm chán, một tên gốc gác nghèo, khỏi phải lo lắng cho anh.”

Trên đùi lại có thứ gì đó mềm mại cọ cọ, không biết con chó nhỏ khi nào thì đã chạy về đây, ở bên chân tôi bất an chạy thành vòng tròn, ngẩng đầu nhìn tôi đang ngẩn người.

Tôi cúi xuống lưng nhặt nó lên, ôm trong lòng, “Đi thôi.”

Ngày thường giả bộ trưng ra khuôn mặt tươi cười ôn nhu nói với tôi “Anh, thực ra anh không gốc a”, Lạc Thiệu Cung còn dùng điệu bộ rất sẵn sàng an ủi tôi. . . . . Tại sao. . . . . Phải giả dối như vậy? Nếu khinh thường tôi. . . . . Tại sao lại muốn giả bộ dịu dàng như thế lừa gạt tôi?

Tôi ngồi trước máy vi tính nhìn màn hình mờ mờ, thỉnh thoảng ánh mắt bị thu hút, là từ trên ghế ôm lấy.

“Anh rất chăm chỉ nè.” Lạc Thiệu Cung cười meo meo chiếm lấy cái ghế, đem tôi đặt ở trên đùi nó, “Thật sự dự định trở thành người chế tác trò chơi đứng đầu sao?”

Sau khi chịu đả kích chẳng khác gì xối nước lạnh lên đầu lại nghe nó nói như vậy, đối với khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nó, chung quy tôi vẫn cảm thấy lời này có chút châm biếm.

“Làm sao có thể chứ.” Tôi lui lui bả vai, tắt màn hình đi, không cho nó xem, “Người đừng chế nhạo ta.”

“Ngô, không được nói như vậy, phải tin tưởng vào chính mình chứ, anh trai thông minh như vậy.” Nó lại hôn hôn trên môi của tôi, “Ồ trong lòng em, anh vĩnh viễn là lớn nhất,”

Tôi quay mặt qua chỗ khác né tránh nó hôn môi, lặng lẽ đem máy tính tắt đi.

“Làm sao vậy?”

“Không có. . . .” Tôi cúi thấp đầu, “Không chơi, dù sao cũng là thứ nhảm chán.”

“Nga. . . .” Nó lại lộ ra nụ cười, “Vậy cũng tốt, có thể chuyên tâm theo giúp em. Đúng rồi, anh, em có việc nói với anh.”

“Àn.”

” Anh từ bỏ quyền thừa kế có được hay không? Cũng sẽ không phải chịu kiểm tra DNA gì đó.”

Tôi cúi đầu nhìn ngón tay mình, hỏi nhỏ nhỏ: “Tại sao a?”

“Chuyện này không thích hợp với anh, với lại anh hứng thú với trò chơi không phải sao?”

” Thế nhưng. . . . Ta cũng muốn thử một lần, chỉ thử là được rồi. . . . .”

“Trở thành người thừa kế, phải chịu kiểm tra cùng huấn luyện, đối với anh mà nói quá khó khăn, anh nhất định sẽ chịu không nổi.”

Người nói thẳng ra ta là kẻ gốc gác không phải tốt hơn sao? Đầu tôi càng cúi càng thấp, gốc gác ngoạn ngón tay mình.

” Thế nào, anh? Anh đang lo lắng cái gì sao? Không có vấn đề gì a, cho dù thế nào em cũng sẽ nuôi anh cả đời mà.”

Tựa như nuôi con chó nhỏ sao? Đối với người, ta không phải một món đồ chơi sao, hơn nữa, người làm sao có thể đem một món đồ chơi mà quý trọng lâu được Ta chơi thứ gì đó xong đều cất vào thùng, nhưng người cho tới bây giờ đều là chán thì vứt bỏ, người căn bản không phải là người yêu thích cái cũ, một ngày nào đó, ta cũng vậy. . . . Cùng kết cục như đám mô hình rách nát kia.

” Được không, anh? Đáp ứng em đi, anh ngoan ngoãn nghe lời, em sẽ thưởng cho anh.”

Tôi khỏ sở nhìn BOBO ngồi xỏm một bên chuyên tâm ăn thịt bò khô – Lạc Thiệu Cung hiện tại tùy thân đều mang theo vài viên thịt bò khô dùng để hong nó, để nó đỡ phải quấy rối khi hai người chúng tôi cùng một chỗ.

Tôi bỗng giống y chang nó.

Bữa tối gần đây không khí trên bàn so với trước kia tốt hơn nhiều, sắc mặt ông ngoại tuy rằng vẫn cứ nhúu chặt, nhưng ánh mắt lại không còn hù chết người ta như trước, gia đình hoà thuận vui vẻ vừa dùng cơm vừa nói chuyện, chỉ có một mình tôi là không yên lòng.

” Thiệu Cung có đối tượng kết giao sao?”

Em trai nhấp môi một cái mỉm cười: “Àn. . . . Là người rất thích.”

Lão mẹ lập tức trưng vẻ mặt, ” Đúng là cẩu cắn người cẩu sẽ không kêu a“, ”Bắt đầu từ khi nào a? Làm sao mà một chút mẹ cũng không biết vậy?”

“Gần hai năm.”

” Sợ chưa, may thật đúng là giỏi giữ bí mật nha!”

” Vậy Thiệu Hữu thì sao?”

Tôi chậm chậm cào cơm, chần chờ một chút, “Không có.”

Nụ cười của em trai cứng đờ, khó có thể tin nhìn tôi.

” Vậy cần phải tranh thủ đi!”

“Àn. . . .”

“Có cái gì hay mà phải tranh thủ, Tiểu Hữu mới mười tám tuổi thôi!”

“Ở tuổi này còn không có kinh nghiệm về phụ nữ, thì sẽ không thành đàn ông chân chính được.”

“Hết thuốc chữa....”

Thanh âm mẹ già cùng ông ngoại tranh luận, ở trong lỗ tai tôi lúc xa lúc gần, thành một mảnh mơ hồ. Đúng vậy, tôi không được tính là đàn ông chân chính. . . . Chỉ là đồ ngốc giống như BOBO.

Ăn cơm xong, tôi không đợi Lạc Thiệu Cung, tự mình về phòng trước, vừa muốn trở tay đóng cửa lại, cánh cửa đã bị chặn lại.

” Anh.”

Tôi không biết có nên để cho nó vào hay không, nhưng nó chỉ dùng lực một chút là tôi đành phải buông tay, lui về sau vài bước, nhìn nó tiến vào rồi xoay người khóa trái cửa.

“Có, chuyện gì?”

” Không có gì, chỉ muốn cùng anh cùng một chỗ nói chuyện phiếm a.” Lạc Thiệu Cung mỉm cười có điểm đáng sợ, hơi hơi xoay người, nâng mặt của tôi lên, “Anh không vui?” Tôi bị nó làm cho thương tâm, thể nhưng lại kiềm chế không được vẫn thích nó, căn bản không có cách nào giận nó.

Tôi chán ghét chính là bản thân không chịu thua kém mà thôi.

” Ta không có gì, chỉ là hơi mệt thôi.” Tôi cúi thấp đầu nhỏ nhỏ nói. “Ta muốn đi tắm rửa ngủ.”

“Àn. . . .” Thanh âm Lạc Thiệu Cung đột nhiên trở nên gian ác, “Chúng ta cùng nhau tắm, cùng nhau ngủ đi.”

“Hả?” Ngay cả thời gian phản kháng cũng không có, tôi đã bị bế vào phòng tắm, “Ta không cần. . . . .”
”Vung vẩy cánh tay, không cho nó thuận lợi cởi quần áo của tôi, “Ta tắm một mình là được rồi. . . . .”

” Sợ cái gì nha, chỉ tắm mà thôi, chúng ta mới trước đây cũng thường xài chung một cái bồn tắm lớn không phải sao?”

Động tác của thằng em vô cùng gọn gàng vừa cởi bỏ quần áo hai người, vừa xả nước vào bồn tắm lớn, vẻ mặt thuần khiết, nếu không nhìn tới nửa người dưới của nó đã thể hiện ý đồ rõ ràng, thì còn thật sự cho rằng nó chỉ muốn tắm rửa.

Tôi mặc dù đang phản kháng, nhưng dưới sự hợp lực bao quanh của cánh tay cùng xúc cảm ấm áp khi ngón tay lướt qua làn da, hơi thở hiu hiu quét ở trên mặt, ánh mắt nhìn chăm chú tôi mang theo ý cười, còn có môi gần gũi gần như muốn dán dính với nhau, dễ dàng khiến cho khí lực toàn thân tôi giống như bị lấy ra sạch, đầu gối như nhũn ra. Tôi thật sự là, rất thích nó.

Tuy rằng cảm thấy không nên tự say mê lừa mình dối người như vậy nữa, nhưng vẫn không có cách nào hạ quyết tâm đẩy nó ra.

“Đứng không được?” Một tay nó đỡ tôi sắp ngã xuống, dán tại bên tai tôi cười khê, “Hảo đáng thương. . . .”

Bị nó trêu đùa như vậy, vẻ mặt của tôi đỏ bừng lỗ chũm khóc.

“Được rồi. . . . .” Nó sẵn sóc đem tôi ôm vào bồn tắm, “Vây ngồi tốt lắm. . . . .”

Hai chân thon dài gập lại, để cho tôi lấy tư thế mặt đối mặt ngồi ở trên bụng nó, tự nhiên mà thân thiết hôn môi. Lưng tựa vào đầu gối nó, ở trong không gian có hạn của bồn tắm, có cảm giác khẩn trương như muốn trốn mà không thể trốn. Nụ hôn chỉ tại trên môi tôi dừng lại trong chốc lát, liền khẩn cấp dời xuống đến ngực, ngón cái cũng có lực xoa nắn điểm nhỏ bé nổi lên bên kia, “Không cần. . . . .” Chỉ chạm đến như vậy mà đã có luồng điện từ sống lưng truyền đến, ngứa ngứa ngọt ngào, khiến cho thần chí của tôi cũng sắp mơ hồ. Không thể tưởng được, tôi đã đắm mê nó tới mức này, tôi rất sợ hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy, căn bản sẽ không có dũng khí chia tay, thế nhưng thật sự nếu không tỉnh ngộ, cứ như vậy bị nó đặt ở trong lòng bàn tay mà đùa bỡn, cũng thật sự rất đáng thương.

“ . . . Không cần, ta không cần. . . . .”

Giấy dựa muốn bò ra ngoài, kết quả vẫn bị trảo thất lưng, dễ dàng tha quay về trong bồn tắm. Trước kia không biết là thế nào, như bây giờ sức lực lại càng chênh lệch xa, thực làm cho tôi không cam lòng muốn khóc. Rõ ràng cùng là đàn ông. . . . .

“Ngoan. . . . .” Lạc Thiệu Cung ngay cả thời điểm bắt buộc cũng đều dịu dàng như vậy, “Em chỉ muốn yêu anh thôi, anh à. . . . . Em cam đoan anh sẽ rất thoải mái. . . . .”

Người chỉ biết đối ta làm loại sự tình này, người chỉ muốn cùng ta làm loại sự tình này mà thôi. . . . .

” Anh. . . . .” Thanh âm khàn khàn chấn động đến màng tai, “Em muốn vào. . . . .”

Tôi đóng chặt khớp hàm, suyễn khí, hai mắt bị nước mắt chảy ra khiến cho một mảnh mơ hồ, vẫn là có thể thấy rõ ràng mình đang mở lớn hai chân, trên bụng là dục vọng bùng bùng phần chấn, mà thứ Lạc Thiệu Cung đặt ở giữa hai chân tôi đang từ từ đỉnh nhập, rõ ràng thân thể cùng là nam tính, cùng khí quan, hai người lại giao hợp như vậy. . . . .

Đột nhiên tôi buồn nôn một trận, giấy dựa đứng lên, đẩy nó ra, “Không cần, người đi ra ngoài. . . . . Đi ra ngoài, ta không cần. . . . .”

” Anh?” Lạc Thiệu Cung ngậy người nửa ngày, mới hiểu được ý tứ của tôi “Làm sao vậy?”

“Người tránh ra, không nên đụng vào ta!”

Sắc mặt của nó từ từ trở nên khó coi, “Anh, anh tùy hứng cũng phải có mức độ chứ? Gần đây anh vẫn rất kỳ quái, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

” Ta không muốn cùng người làm loại sự tình này nữa!” Tôi một phen nước mũi một phen nước mắt rống lên với nó, khẳng định xấu chết được.

” Vì. . . . .”

“Ta chán ghét! ghét như thế!” Không nhìn tới cái mặt xanh mét của nó, tôi cam chịu lau nước mắt, “Ta không muốn như vậy, hai nam nhân cùng một chỗ rất kỳ cục, ta cần phải cùng nữ hài tử kết giao, như vậy mới bình thường. . . . .”

Hiện tại cam tâm sa đoạ làm đồ chơi của nó. Thế nhưng sau này thì sao? Hai mươi tuổi, ba mươi tuổi. . . . . Chờ tôi lớn lên, không còn vừa nhỏ vừa đáng yêu như bây giờ.

Người vĩ đại giống như em trai tôi thì có đàn ông, phụ nữ nào mà nó không chiếm được chứ? Cho đến một lúc nào đó, nó nhất định chán tôi, cùng nó ở chung thêm một ngày thì sẽ thích nó nhiều hơn một chút. . . . . Đợi đến lúc tôi mất đi hình thể thiếu niên mà nó yêu thích, lại bị nó vứt bỏ như đã nói, tôi nhất định sẽ chịu không nổi, còn không bằng thừa dịp hiện tại sớm chấm dứt. Lạc Thiệu Cung bắt lấy bả vai tôi siết chặt, lại buông ra, sắc mặt của nó thực dọa người, tôi phải dùng hết khí lực toàn thân mới kiềm chế được mình, đối mặt với nó.

“Con gái?” Nó hình như thật sự bị chọc giận, trào phúng nói, “Anh sao? Muốn cùng bọn con gái kết giao thì chờ anh có thể hấp dẫn phụ nữ rồi hãy nói sau! Anh cho là anh theo tôi cùng một chỗ lâu như vậy, bây giờ còn có cái gì giống đàn ông nữa hả?” Lòng tự trọng của tôi vốn đã không được đầy đủ trọn vẹn lại bị đập thêm hai cái, nhịn không được dùng hết khí lực cuối cùng hét lên với nó: “Là người tự mình nói, chính người nói qua ta cho dù, cho dù bị đặt ở phía dưới. . . . . Cũng vẫn là đàn ông chân chính, người. . . . .”

“Coi như hết! Tùy tiện lừa anh anh cũng tin tưởng? Anh đừng có muốn kết giao với con gái làm gì, muốn làm đàn ông cái gì, anh cũng chỉ có thể bị tôi như vậy. . . . .”

“Vương bát dẫn!”

“Anh trai, không phải tôi chê anh, nhưng mắng chửi người lẫn qua lộn lại đều chỉ có một câu như vậy, chút ý mới cũng không có.”

Bàn tay đánh vào trên mặt nó đau rát, nhưng dù cho dùng sức như thế, cũng không làm cho khó chịu trong trái tim của tôi giảm được chút nào.

Quả nhiên nó chỉ đem tôi ra làm món đồ chơi, quả nhiên vẫn muốn tôi. . . . .

Mặc quần áo, từ trong phòng liêu linh xông ra, đã quá lắm rồi, cả người vẫn còn đang ướt sũng không mục đích đi về phía trước.

Nói ra chân tướng, có lẽ sẽ chỉ làm tôi có vẻ càng thêm buồn cười, nhưng sự thật là tôi lại

lạc đường trong cái nhà này.

Đi chậm rì rì cả buổi, trong đường nhìn rũ xuống đột nhiên xuất hiện một đôi chân, thuận theo cái chân hướng lên trên xem, là khuôn mặt cười meo meo của Thiệu Hi.

Tôi lách qua bên cạnh muốn không rên một tiếng đi qua, kết quả tôi đi phía trái hẳn cũng đi phía trái, tôi hướng phía phải, hẳn cũng hướng phải. Tôi không buồn mở miệng đi động như vậy có chừng năm phút đồng hồ, cuối cùng tôi nhịn hết nổi phải mở miệng: “Người muốn làm gì?”

” Buổi tối có chút buồn chán, muốn bắt anh đi chơi a!”

” Ta không phải đồ chơi của các người!” Tôi có hơi mắc chứng cuồng loạn thì phải.

” Nhưng anh với BOBO không khác nhau mấy a.” Hắn cười đến mức mê người.

Tôi nhắm nước mắt, muốn từ bên cạnh đi qua, nào biết ‘chân đau còn giẫm phải phân chó’.

“Ô. . . . .” So với té ngã trên đất đau đớn hơn chính là thể diện của tôi cháy sạch không còn một chút trước mặt hắn.

“Thật sự là thật có lỗi, ”Tên ác ý sẩy chân của tôi ha ha cười nói, “Chân tôi ngày thường thật sự quá dài.”

Thật đáng buồn. . . . .còn chưa kịp khóc, thân thể đột nhiên bay bổng lên. Tên hỗn đản này, hai tay bắt lấy thắt lưng tôi nhắc lên, cư nhiên như vậy làm cho tôi nhục nhã.

“Buông tay, ngươi làm gì!” Tôi ở trong tay hắn liều mạng vịn vẹo thân thể, muốn tránh thoát ra, thế nhưng chân không chỗ bám, tư thế chật vật đến thê thảm.

“Đi thôi.” Hắn thật sự giống như nâng một con mèo nhỏ, đem tôi bắt lấy nhàn nhã đi xuyên qua hành lang, mặc kệ tôi đá đánh như thế nào về mặt cũng không hề biến sắc, làm như gãi ngứa cho hắn mà thôi.

Cho đến lúc tôi cắn cánh tay hắn một ngụm, hắn mới “Nga” một tiếng: “Răng nanh thật bén nha, không ngoan nha!” Hắn đem tôi vào một cái phòng không người, đặt tại trên giường hung hăng đánh hai cái mông. Đau đớn cùng nhục nhã lập tức làm cho tôi đỏ con mắt, “Vương bát đản. . . . .”

“Ngô, cảm giác cũng không tệ lắm. . . . .”

Tôi nhìn biểu tình của hắn có chút dăm chiêu, da gà đều dựng cả lên, “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Bất quá nói thật, ”Sắc mặt hắn bỗng nhiên nghiêm túc, “Thấy Lạc Thiệu Cung mê mết đến như vậy, cảm giác hắn là không tồi đúng không? Thật muốn thử xem. Anh cùng Lạc Thiệu Cung cũng đã làm, để tôi thưởng một lần cũng không hề gì, đến. . . . .” Tôi thiếu chút nữa một cước đá vào mặt hắn.

” Yêu, chăm chỉ phản kháng nhỉ, có cái gì hảo câu nệ chứ, cho dù không từng làm cùng nam nhân, kỹ thuật của tôi cũng sẽ không kém a! Anh hợp tác một chút đi, anh họ, cũng không phải đại hán gì.” Tên kia từ phía trên tựa tiểu phi tiểu nhìn tôi, giống như tôi càng thẹn quá hoá giận, hắn lại càng tự đắc đến vui vẻ.

” Đùa giỡn cái gì! Ngươi không phải không có hứng thú với nam nhân sao?”

” Nhưng anh không có chỗ nào giống nam nhân a, tạm chấp nhận thì cũng sẽ không có gì bài xích nữa.”

Cái, sao? Chỗ bị Lạc Thiệu Cung đâm đến đau nhức lại bị thêm một đao, “Vương bát đản! Ngươi nói cái gì? Ta chỗ nào không giống nam nhân? Ngươi tên hỗn đản này. . . . .”

“Anh có chỗ nào giống nam nhân a, ngoại trừ chỗ này. . . . .”

Vừa hỏi thì nhược điểm cũng bị cầm lấy, thanh âm của tôi lập tức nuốt trở về yết hầu, chỉ có thể khò khò thút thít. Hỗn đản kia tươi cười làm cho tôi tức giận đến mức trước mắt biến thành màu đen.

40. Quyển 3 Chương 5

Chương 5

“Suốt ngày còn nói cái gì mình là đại nam nhân, thuần túy là an ủi mình mà thôi. Anh tùy tiện tìm người nào đó hỏi một chút đi, coi có ai cảm thấy được anh có vị nam nhân không?”

“Anh có chạm qua nữ nhân sao? Chỉ bị nam nhân ôm qua đúng hay không? Hơn nữa rất có khoái cảm? Nga. . . . . Toàn bộ nói trúng rồi, thế nào? Thừa nhận đi, này còn nói cái gì anh là nam nhân đích thực, thuần túy là đang dối gạt anh mà thôi, anh đừng mắc mưu, theo như anh nói, phải nhận rõ sự thật thôi.”

Tuy rằng khuyên bảo chính mình phải nhẫn nại, thế nhưng khi nghe sự thật bị vạch trần một cách trần trụi như thế tôi vẫn là không chế không được .

“Uy?”

Không được, phải nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống. . . . .

“Nga. . . . .”

Không thể trước mặt tên này thể hiện yếu đuối được, vô luận như thế nào cũng phải nhẫn đến lúc. . .

“Muốn khóc liền khóc đi.”

“Ô. . . . . Khụ. . . . .” Không được, tuyệt đối không được. . . . .

“Khóc đi, tôi cũng sẽ không nói anh gì gì đó a. Người như anh, vốn cũng chỉ có thể làm đồ chơi thôi, Lạc Thiệu Cung chẳng lẽ không phải đang đùa anh hay sao? Hắn không phải là vì thích cùng anh trên giường mới thuận miệng nói tốt để lừa anh vui vẻ, xoay quanh đùa giỡn anh hay sao?”

“Ồ oa -” nói đến Lạc Thiệu Cung tôi thật sự nhịn không được, oa một tiếng liền khóc lên.

Đáng giận, đáng giận, các người đều là một đám hỗn đản! Đều đem ta ra làm món đồ chơi. . . . . Thiệu Hi cũng vậy, mẹ cũng vậy, ngay cả Lạc Thiệu Cung mà ta thích nhất cũng như vậy!

“Uy, Tiểu Hữu?”

Ta cũng biết ta không thông minh, không xinh đẹp, không có gì đáng giá để nó thích.

“Uy uy, anh đừng như vậy, tôi chỉ đùa với anh mà thôi. . . . .”

Nếu chỉ là thích cơ thể của tôi, vì cái gì còn muốn tạo ra loại biểu hiện giả dối mê người loại này để lừa gạt tôi chứ? Hai tôi còn tưởng rằng thật sự có người nghiêm túc yêu tôi, ngay cả tôi có ngớ ngẩn cũng yêu. . . . . để cho tôi cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc vô cùng, quả thực tựa như một tên trùm ngu ngốc!

” Đừng khóc như vậy a, khóc đến như vậy có điểm hơi quá a. . . . .” Mà tôi tựa như một đứa con nít cả ngày vất vả xây một tòa thành to lớn lại bị một con sóng biển cuốn đến chỉ còn một đồng cát nát vụn, khóc đến mức dừng cũng dừng không được.

Giá trị duy nhất của tôi chính là để cho mọi người tiêu khiển sao? Tôi không bao giờ muốn cho người ta tiêu khiển nữa. . . . .

“Được rồi, được rồi, tôi giải thích, tôi chỉ là cảm thấy khi dễ anh chơi vui lắm, mới làm như vậy anh đừng khóc nữa. Được rồi. . . . . Tôi nhận lỗi, tôi thỏa mãn một yêu cầu của anh được chưa, nói đi, cái gì đều có thể.”

Tôi nước mắt nước mũi khóc thút thít, nửa ngày mới dùng thanh âm không lớn nói: “Ta muốn. . . . . Ôm nữ nhân.”

Biểu tình trên mặt Thiệu Hi vặn vẹo, “Cái gì?”

“Ta muốn ôm nữ nhân, ”Tôi mất mặt cúi đầu, nức nở: ” Ta phải làm nam nhân, tìm. . . . .”

“Nga. . . . .” Thiệu Hi vẫn là tựa như ăn thuốc chuột, khoe miệng vẫn run rẩy, “Hảo, được rồi. . . . .”

—

Bóng đêm màu đen vừng vàng hạ xuống đại môn Thiệu gia, tôi còn đang ôm khăn tay Thiệu Hi đưa qua, không ngừng lau nước mũi.

” Dem mặt lau sạch sẽ nhanh lên, khóc suốt suốt đi mà gặp mỹ nữ, vậy quá thất lễ.”

Nói thật ra, hiện tại trong lòng tôi đã muốn sợ hãi.

“Người bạn này của tôi đặc biệt thích những nam sinh đáng yêu nộn nộn như anh vậy, cho nên anh không cần phải khẩn trương. Cô ấy chính là một đại tỷ vừa xinh đẹp lại vừa thành thực, rất thích chỉ bảo những tiểu xử nam ngây ngô như anh vậy, bất quá tôi chưa thử qua cùng cô ta, nên không biết kỹ thuật của cô ấy rốt cuộc thế nào.”

Nghe hắn vừa lái xe, thần thái vừa tự nhiên nói loại sự tình này, tôi thực sự xấu hổ vô cùng.

“Cũng không có gì phải mắc cỡ, đàn ông mà thôi, tổng yếu đều có lần đầu tiên, còn hơn đi tới nơi trăng gió rước lấy phiền toái, đương nhiên không bằng nhờ người quen. . . . .anh làm gì mà cúi thấp đầu đến đầu gối thế kia, giải trí trên giường bất quá chỉ tính là việc nhỏ, đôi bên đều ngoạn đến cao hứng không phải được rồi? Sợ cái gì.”

Trong lòng bàn tay của tôi đều là mồ hôi.

Thiệu Hi không có nói sai, ở trong khách sạn chờ tôi quả nhiên là một đại mỹ nữ thành thực liêu nhân, nhiệt tình cởi mở, hơn nữa lại ôn nhu. Thấy tôi hồi hộp căng thẳng đến đâu cũng không dám nâng, liền chủ động lại đây ôm lấy cánh tay của tôi.

“Hảo đáng yêu! Thiệu Hi, cậu thật đúng là hiểu rõ khẩu vị của tôi nha.”

Tôi đã kém đến mức một câu cũng không thốt ra được.

“Thời gian một buổi tối, nhĩ hảo dạy anh ấy đi, anh ấy chính là đại xử nam ngây thơ, tôi hẹn người ngay tại phòng cách vách, sáng mai sẽ dẫn anh ấy trở về, cô đừng đem anh ấy ép đến ngay cả khí lực đi đường cũng không có nha.”

“Nói kiểu này cũng quá thất lễ đi, tiểu đệ đệ thanh thuần như vậy, tôi đương nhiên hảo hảo chiều cổ rồi.”

Cô nàng một phen hào phóng mà đem tôi ôm vào trước ngực, thân thể đè ép đến bộ ngực đầy đặn mềm mại kia, tôi chỉ cảm thấy muốn mau ngất đi thôi. Phụ nữ mềm mại, bóng mượt, hoàn toàn không có tính xâm lược, mang mùi hương thân thể thuần nhiên. . . . . Đây nếu không phải tôi cùng Lạc Thiệu Cung kết giao trước, thì cái loại ám áp này, hương thơm đến từ khác phái này, sẽ làm người ta xôn xao từ tận đáy lòng. . . . . Thân thể tự nhiên còn có phản ứng sao? Thật tốt quá. . . . .

” Uy, hôn anh đâu a? Hôn phách tối hôm qua đều bị hút đi sao?” Thiệu Hi khởi động xe, bắt đầu giẹo cột tôi, ” Còn có vành mắt đen thui nghiêm trọng như vậy, các người sẽ không thật sự chiến đấu hăng hái đến hừng đông đi? Cũng có thể lý giải, lần đầu tiên, khó tránh khỏi không khống chế được một chút, chính là không thể tưởng được anh có thể lực tới vậy. . . . .”

Tôi thấp đầu ngơ ngác ngồi. Tối hôm qua . . . . . Tuy rằng mỹ nữ kia thực mê người, cũng rất biết săn sóc, nhưng không biết là có vấn đề gì, bất kể cô ấy dẫn dắt khiêu khích như thế nào, cũng không có biện pháp.

“Thực xin lỗi. . . . .” Sau khi xác nhận chính mình vô năng, tôi chỉ có thể không tiền đồ khóc nước nở giải thích với cô ấy.

” Nga, không sao, chỉ là có chút đáng tiếc.” Cô mỉm cười an ủi tôi, tự nhiên hào phóng hút thuốc, tư thế đương nhiên, không hề làm ra vẻ, “Cậu là quá khẩn trương thôi, sau này sẽ tốt, đừng lo lắng, anh bạn nhỏ.”

“Cái kia. . . . . Cùng người không thích. . . . . Cũng có thể làm sao?” Tôi rụt rè hỏi.

Ý đồ ôm một người trong lòng, bên ngoài là ôm người khác, tôi đối với cô và Lạc Thiệu Cung đều tràn ngập cảm giác phản bội đáng hổ thẹn.

“Chuyện này . . . . . còn tùy vào hoàn cảnh, nếu không có người nào đặc biệt yêu thương, chỉ cần là hợp, đúng loại hình mình thích, đương nhiên có thể cùng một chỗ ngoạn đến vui vẻ, nhưng nếu có đối tượng, có thể sẽ không dễ dàng cùng người khác trên giường. Nga, cậu chính là loại tình huống này sao?”

“Ân. . . . .”

” Có người yêu, đó là chuyện tốt a, tại sao còn rầu rĩ không vui, tìm đến đối tượng tiêu khiển tịch mịch chứ?”

“Hắn không thích tôi. . . . .”

“Như vậy a? Nghĩ muốn mượn những người khác đến trốn tránh tâm tình của mình, thế nhưng giải quyết không được vấn đề đâu, tốt nhất là đi đối mặt mới được.” Cô ấy sờ sờ đầu của tôi, tay thật dịu dàng, giống như Lạc Thiệu Cung vậy, làm cho tôi thiếu chút nữa liền rơi lệ. Đến hừng đông đều đang suy nghĩ đến Lạc Thiệu Cung, trong lòng giống như bị phá thành một cái hố sâu.

Đương nhiên, chuyện được mỹ nữ hầu hạ chu đáo mà vẫn ‘bất cử’, mất mặt như vậy, đánh chết tôi sẽ không nói cho Thiệu Hi, cho nên chỉ có thể đem miệng đóng chặt y như trai ngậm ngọc.

“Anh.”

Tôi về đến nhà, liền chống lại khuôn mặt tràn đầy mệt mỏi của Lạc Thiệu Cung.

” Một buổi tối anh đi đâu?” Nó một bên hỏi, một bên không chút nào che dấu ánh mắt hung ác nhìn Thiệu Hi.

“Cái gì tôi cũng không có làm.” Thiệu Hi cười buông tay, “Không tin có thể kiểm tra độ chặt mắt sau của anh ấy. Tôi đối với nam nhân không có ý định, cũng chưa từng hứng thú.”

“Vậy cậu cố ý lái xe dẫn anh ấy đi ra ngoài xem cảnh đêm sao?” Lạc Thiệu Cung bất động thanh sắc nhưng vẫn rất hung tợn.

“A, anh nghĩ sai rồi, là Tiểu Hữu yêu cầu tôi dẫn anh ấy đi tìm nữ nhân.”

Thiệu Hi tựa hồ thực vừa lòng hiệu quả hấn tạo thành, đối với Lạc Thiệu Cung nháy mắt xơ cứng sắc mặt, lại bổ sung “Hơn nữa hiệu quả không tồi, thay anh trai của anh tìm về tự tin làm nam nhân, anh cũng không cần cảm tạ tôi.” Tiếp theo, hấn liền bỏ lại Lạc Thiệu Cung vì bị chấn động mà cứng đờ, còn có tôi đang nơm nớp lo sợ mà sống lưng thẳng tắp, cười mỉ mỉ ngênh ngang mà đi.

“Anh đi tìm nữ nhân?” Âm lượng của Lạc Thiệu Cung không lớn, âm điệu cũng bình tĩnh, nghe vào cái lỗ tai cũng vẫn đáng sợ nói không nên lời.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, gật gật đầu, cố gắng không cho chính mình tránh né ánh mắt nó, mà lộ ra khuôn mặt chột dạ.

“Thật sự làm?”

Tôi lại gật gật đầu, dưới cái nhìn chăm chú của nó. Một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân bốc lên, đỉnh đầu đều nhanh kết băng.

“Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì?” Ngữ khí của nó cho dù là kẻ ngu ngốc cũng nghe ra được là nó đang nhấn nại, “Lớn như vậy mà đi ra ngoài ăn vụng? Em không có dung túng anh đến mức độ này đi? Chúng ta còn không có chia tay đâu!”

Tôi dùng sức thẳng lưng, liều mạng làm cho thanh âm mình không được run rẩy, “Vậy chia tay đi!”

Lạc Thiệu Cung mang biểu tình không thể tưởng tượng nổi, ngơ ngác nhìn tôi.

“Chia tay đi, sau này vẫn là anh em được rồi.”

“Vì cái gì?” Nó nhỏ giọng thì thảo hỏi, nhìn ra được có chút hỗn loạn.

“Bởi vì. . . . .”

Bởi vì nếu làm người yêu, một ngày nào đó người sẽ không cần ta. Làm anh em sẽ không giống vậy, người không cần cũng không được, cả đời đều không được thoát khỏi ta, ta vô luận lúc nào cũng có thể dùng danh nghĩa anh trai ở bên cạnh người, không cần lo lắng mất đi người. . . . . Cho nên, chúng ta vẫn là chia tay đi! Thế nhưng, loại chuyện đáng thương đến buồn cười này, tôi đương nhiên không thể nói ra, đành phải lấp bấp, để có thể duy trì tự tôn tôi đành nói dối.

“Bởi vì. . . . . Bởi vì nữ nhân tốt hơn, hơn nữa chúng ta như vậy là không bình thường, cũng sẽ không lâu dài. Quan hệ anh em không tốt hơn sao? Sau này chúng ta đều tự có bạn gái. . . . .”

Nửa ngày đều không nghe được đáp lại, tôi không dám nhìn nó, chỉ có thể nơm nớp lo sợ nhìn chân chính mình. Không biết đứng bao lâu, mới nghe được động tĩnh rất nhỏ, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi đi xa. Ngắc đầu chỉ nhìn được đến bóng lưng thẳng tắp của Lạc Thiệu Cung, nó đang xoay người tránh ra phía trước, một câu cũng chưa nói.

“Tiểu Hữu, con lại cùng Tiểu Cung cãi nhau sao?”

“Ách. . . . .”

” Nhanh cùng nó hòa hảo đi! Mỗi lần đều là như vậy, cùng con cãi nhau, nó đối với ai cũng bày ra cái mặt thối, con đi chủ động là được rồi, gần đây khí áp thật là thấp. . . . .”

” Lần này các con làm như thực nghiêm trọng a, không mau mau làm đi, cảm tình có thể có vết rạn a.”

Lão ba lão mẹ cứ việc lải nhải ở bên tai tôi như vậy, vừa cổ vũ vừa uy hiếp, thẳng đến khi rời khỏi nhà ông ngoại. Về đến nhà, Lạc Thiệu Cung vẫn không muốn để ý tới tôi. Lần này đích thật là tôi đã chọc nó tức giận, là tôi không tốt, nó có thể nào tôi cũng không thể trách nó, chỉ có thể chờ em trai khó chịu sớm một chút đi qua.

Cũng thật là tốt, hơn phân nửa kỳ nghỉ hè đều trôi qua a.

“Tiểu Hữu, con bị bệnh sao? Sắc mặt làm sao khó coi như vậy? Bị cảm nắng sao?”

“Không có, giữa trưa ở bên ngoài phơi nắng lâu một chút, có thể có chút nhiệt, lập tức được rồi.”

Lạc Thiệu Cung ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, không động mà ăn cơm chiều của nó, trước kia, thời điểm tôi không thoải mái, người khẩn trương nhất chắc chắn là nó. Đương nhiên, tôi không có gì oán giận, là tôi tự muốn chia tay, tôi tự làm tự chịu, em trai không muốn để ý tôi, cũng là phải.

Trước khi đi ngủ, lão ba cầm thuốc đi vào “Trước khi ngủ uống cái này đi, con lại không muốn đi bệnh viện. Vạn nhất cảm thấy khó chịu, phải đi thư phòng gọi ba ba, ba ba hôm nay phải phác thảo suốt đêm, sẽ không ngủ.”

“Nga.” Tôi cảm kích đem nước ấm cùng viên thuốc nuốt xuống, nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Lạc Thiệu Cung đâu?”

“Nó? Nó đang xem TV.”

“Nga. . . . .” Nó phải sinh hờn dỗi tới khi nào thì mới bằng lòng để ý đến tôi chứ? Đánh tôi một trận không phải trực tiếp hơn sao? Khổ sở mà miên man suy nghĩ, tôi tắt đèn nằm xuống.

Thời điểm thức tỉnh vì bụng bị đau đón tra tấn khó có thể hình dung, hình như là nửa đêm, mơ hồ nghĩ muốn nhắm nạy tiếp tục ngủ, nhưng làm sao cũng không được. Tôi đấu tranh đứng lên, thần trí còn không rõ ràng, theo bản năng sờ soạn đi đến gõ cửa cách vách, chỉ gõ một chút, tôi bỗng nhiên bừng tỉnh, vội xoay người né ra.

Trước kia chỉ cần thân thể có cái gì bất thường, người muốn tìm trước tiên chính là Lạc Thiệu Cung, đây đã thành thói quen thâm căn cố đế. Khom thắt lưng, ấn nhanh bụng đi đến cửa thư phòng, trong phòng có tiếng nói vọng ra, hình như là mẹ già đi chụp ảnh nửa đêm trở về.

“Bọn nó thế nào?”

“Vẫn là không được.” Lão ba đang thở dài, “Lần này giống như so với trước kia còn nghiêm trọng hơn, không biết Tiểu Cung rốt cuộc đang nháo cái gì kỳ quái a.”

“Thật là, chúng ta lại không thể nhúng tay! Hai tên tiểu tử kia, rõ ràng tâm ý đã như vậy, làm sao không ở một chỗ luôn đi, một chút ăn ý cũng không có nha!”

“Ai. . . . . Quả nhiên không phải anh em ruột.”

” Nếu thật sự là song bào thai thì tốt rồi, sẽ có tâm linh tương thông, chúng ta sẽ không cần quan tâm thay bọn nó.”

Tôi đứng ngốc không biết có bao nhiêu lâu, đột nhiên bả vai bị nhẹ nhàng vỗ một cái “Anh đang làm cái gì?”

Tôi chảy nước mắt. Quay đầu nhìn Lạc Thiệu Cung.

“Ai ở bên ngoài? Tiểu Cung sao?”

“Con cùng anh a.”

Cánh cửa thư phòng mở ra, trên mặt lão ba tràn đầy xấu hổ cùng bất an, “Tiểu Hữu, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

Tôi vừa khóc vừa ôm lấy bụng quặn đau đến kịch liệt ngồi chồm hổ xuống. Thẳng đến khi Lạc Thiệu Cung đem tôi ôm đến trên sofa, giúp tôi kiểm tra, tôi vẫn còn đang khóc không ngừng.

” Tiểu Hữu, con không sao chứ? Tiểu Cung a, nó rốt cuộc có nặng lắm không a?”

” Không hề gì.” Lạc Thiệu Cung vẫn đang vẻ mặt lãnh đạm mân mân môi, “Trong phòng con có thuốc, chờ con đi lấy lại đây.”

” Nhưng nó làm sao cứ một mực khóc a? Tiểu Hữu, có phải con rất khó chịu không?”

Tôi lấy mu bàn tay che mắt khóc thút thít, nửa ngày mới hoàn toàn nói được, “Mẹ, con cùng Lạc Thiệu Cung không phải anh em ruột sao?”

Bốn phía lập tức an tĩnh lại, một hồi lâu chỉ nghe lão ba nhỏ giọng nói: “Không có biện pháp a. . . . .”

” Nhưng không phải trong tử bảo hiểm có giấy chứng sanh sao?” Tôi mang thanh âm khóc nức nở, nghe vào chẳng khác gì đang cầu xin, “Bằng không con là từ đâu tới?”

“Tiểu Hữu, chúng ta không phải cố ý muốn gạt con. Mẹ là sinh song bào thai, nhưng bởi vì là sinh non, thân thể đều rất yếu, anh trai không lâu sau thì chết non. . . . .”

” Lúc ấy tất cả mọi người rất đau lòng, kết quả qua hai ngày, thì có người đem con đặt ở cửa nhà của chúng ta, đại khái là một bà mẹ trẻ nào đó không có khả năng nuôi nấng trẻ con. Bởi vì con thoát nhìn đáng yêu như vậy, ta cùng ba ba đều thực thích, mới muốn thu dưỡng con, cho nên. . . . .”

Cho nên, tôi liền thay thế Lạc Thiệu Hữu chân chính sống sót tại đây, cho nên, ba ba của tôi, lão mẹ của tôi, em trai của tôi, tất cả nguyên tưởng rằng đều là của tôi, gồm có tên của tôi nữa, kỳ thật cũng không phải là của tôi?

“Tiểu Hữu, con đừng khóc, cho tới bây giờ chúng ta đều đem con coi như đứa con thân sinh a, cùng Tiểu Cung giống nhau. . . . .”

” Cho dù không phải thân sinh thì có sao đâu, người một nhà chúng ta cảm tình tốt như vậy, huyết thống căn bản không trọng yếu”

Ba ba, mẹ mẹ đều đang hoảng loạn nghĩ mọi cách an ủi tôi, Lạc Thiệu Cung vẫn không nói một lời, chỉ đem mấy viên thuốc cùng ly nước đưa cho tôi, xem tôi vừa khóc thút thít vừa đem bọn nó nuốt xuống, nửa đường bị sặc, ho đến mặt mũi trắng bệch. Không biết có phải khóc đến quá mệt mỏi hay không, trước mắt bắt đầu mơ hồ. Tôi vốn đang nghĩ đến đêm nay nhất định sẽ khóc đến ngủ không được, nhưng trước khi nước mắt ngừng được thì tôi đã hỗn loạn mất đi ý thức.

” Làm sao đến bây giờ còn không có tỉnh hả? Hay là con cho nó uống thuốc ngủ quá liều?”

Trong lúc mơ hồ nghe có người đang đối thoại bên tai.

” Sẽ không, cũng gần tỉnh rồi.”

Tôi khó chịu ngo nguẩy.

“Con đi đây.”

“Uy, Tiểu Cung. . . . .”

” Con có hẹn rồi.”

” Ai. . . . .”

Thời điểm mở to mắt, đầu đầy mồ hôi lạnh, ngồi ở bên giường vẫn là lão mẹ.

” A, tỉnh nha, có đói bụng không? Choáng váng đầu không? Vậy không cần đánh răng, mẹ lấy nước cho súc miệng cho con, sau đó mới ăn bữa sáng được không?”

“Hảo. . . . . Cám ơn mẹ”

Tay mẹ tôi ngừng một chút, “Tiểu Hữu, căn bản không cần khách khí a! Con nếu trở nên xa lạ như vậy, ba ba, mẹ mẹ sẽ thương tâm, bởi vì không phải thân sinh, con sẽ không tiếp tục nguyện ý làm con chúng ta sao?”

“Không phải. . . . .” Tôi đỏ con mắt đem mặt vùi vào đầu gối, “Con. . . .Con cảm thấy mình trộm đi của Tiểu Hữu chân chính thứ gì đó. . . . .con. . . . .” Tôi căn bản không có biện pháp giống như trước

đây, đúng lý hợp tình ngủ ở trên giường này, kêu người phụ nữ xinh đẹp trước mặt này là mẹ, ăn bữa sáng nàng bưng tới cho tôi, dùng học phí nàng cho. . . . .

“Nói cái gì ngốc như vậy.” Cái trán bị dùng sức gõ một chút, “Cái gì Tiểu Hữu chân chính, con chính là Tiểu Hữu a!”

“Ồ. . . . .”

“Con cần bản không cần nghĩ nhiều như vậy, giống như trước thì tốt rồi. Chúng ta đều thật cao hứng có một đứa con như con vậy, cho nên con không cần bỏ chúng ta, làm cho chúng ta thất vọng.”

Vừa chặt vật lau nước mắt nước mũi thường thường chảy xuống, tôi vừa yên lặng ăn điểm tâm sáng, gió từ cửa sổ thổi vào đến, mặt cỏ dưới lầu được cắt sửa qua, nồng đậm hơi thở cỏ xanh, nghe được khiến cái mũi tôi có chút chua chua. Khó trách tôi cùng Lạc Thiệu Cung một chút cũng không giống, khó trách chỉ có tôi vừa lùn vừa xấu, khó trách tôi bất luận cố gắng như thế nào, cũng không thể nào đạt tới trình độ của một người trong bọn họ. Bởi vì tôi vốn không xứng đứng ở đây.

” Lạc Thiệu Cung. . . . . cũng biết ngay từ đầu sao?”

“Nga, chuyện này thật không có, mẹ cùng ba các con chính là sợ các con để ý, cho nên không định nói cho bất luận kẻ nào. Nó là đến tận lần đó con bị tai nạn xe cộ, phải cấp bách truyền máu cho con, mới phát hiện các con nhóm máu không giống. . . . .”

Tôi thấp đầu hấp cái mũi, chậm rãi nhét miếng trứng vào miệng, “Vậy. . . . . Lạc Thiệu Cung đâu?”

“Nó a, đi ra ngoài, cùng bạn bè gặp mặt. Nó nhìn không nổi bộ dáng ốm yếu của con, con phải tỉnh lại một chút đi, nó thực lo lắng cho con.”

“Àn. . . . .” Tuy rằng vẫn còn rất muốn khóc, khuôn mặt phải trưng ra đau khổ, đêm không khí biến thành thăm hề hề, nhưng như vậy lại càng nhận ra tôi không phải một phần tử của gia đình này. Ưu điểm duy nhất của tôi không phải là rất có sức sống sao? Nếu ngay cả sức sống cũng không thấy, vậy càng không ai thích tôi, cho nên mặc kệ như thế nào, cũng đều phải mạnh mẽ xốc lại tinh thần, so với trước kia càng sinh động, càng sáng sủa đúng không? Tôi chưa từng có loại sợ hãi bị bọn họ chán ghét giống như bây giờ, bởi vì việc này mà những gì đương nhiên có thể hưởng thụ đều tiêu thất.

Lạc Thiệu Cung tiếp tục sớm đi tối về, cùng bạn bè hẹn gặp, tôi không biết là ai, cũng không dám hỏi, chính là vội vàng bận rộn vây đảo quanh lấy lão ba hoặc là lão mẹ, làm cho mình nhiều một chút lòng trung thành.

“Ở ngoài đưa Pizza tới rồi, ai đi mở cửa lấy một chút?”

“Con đi!” Tôi xốc lại tinh thần chạy ra khỏi phòng, xuyên qua vườn hoa không lớn đi mở cửa.

Thanh toán tiền, bế hộp Pizza thật to vừa muốn đi vào phòng, vừa vận nhìn đến một chiếc Porsche màu đỏ chậm rãi giảm tốc độ, đứng ở cửa. Người xuống xe là Lạc Thiệu Cung áo sơ mi không bầu kiểu dáng ngắn gọn, mặc ở trên người nó đều cao ngất mê người như vậy, lại càng không muốn nói tư thế đi đường của nó, bộ dáng lôi kéo con mắt người xem. . . . . Có một thằng em trai rất giỏi như vậy, tôi tự hào muốn chết. . . . . Thế nhưng sau này tôi cũng không dám gọi nó là em trai nữa. . . . .

Nó quay đầu lại, xoay người, hướng người trong xe nói vài câu gì đó, khoát tay ý bảo. Mấy động tác đơn giản như vậy, liền làm tôi nhìn không chuyển mắt, ngay cả đường cũng đã quên đi.

Bắt gặp ánh mắt nó tôi liền luống cuống, giơ lên cái hộp trong tay vội vàng giải thích, “Anh đi ra lấy Pizza, chúng ta bữa tối ăn cái này. . . . .”

“Nga.” Nó giống như không có hưng trí cùng tôi nói chuyện, vội vàng lách qua bên người tôi đi qua.

Tôi đứng trong chốc lát, mới ử rử ôm cái hộp đi theo sau nó vào nhà.

Mụ mụ nói không sai, Lạc Thiệu Cung khi trầm mặc sẽ làm người chung quanh đều cảm thấy bất an. Nhìn nó không yên lòng tựa vào sofa lật tạp chí, tôi ở một bên ngay cả chân cũng không biết nên đi hay không.

“Người thích xe gì a?” Tuy rằng tìm đề tài để làm quen như thế này thực ngốc, nhưng tôi thật sự là muốn cùng nó trò chuyện. Ba ba chờ chúng tôi qua sinh nhật 18 tuổi, sau khi có hộ chiếu mới cho chúng tôi xe riêng. Nguyên tưởng rằng nhắc tới xe sẽ làm cho thái độ của nó nhiệt liệt một chút, không nghĩ tới vẫn là thiếu hưng trí như nhau. Cố lấy dũng khí hướng bên người nó ngồi gần một chút, “Vây. . . . Cái chị vừa rồi đưa người trở về là ai a?”

Nó cuối cùng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi một cái, “Em cùng nữ nhân qua lại không bình thường sao?”

“A, đúng,, đúng vậy. . . . .” Tôi cười hai tiếng, gãi gãi đầu, một bộ ngớ ngẩn, hoàn toàn nghĩ không ra.

41. Quyển 3 Chương 6

Chương 6

Tiếp theo nên nói cái gì đây?

Tôi đã không phải là anh trai của nó, ngoại trừ cùng ở dưới một mái nhà ra thì không còn quan hệ gì nữa, cuối cùng, ngay cả chút lý do để có thể dây dưa với nó cũng không có. Nếu sớm biết rằng sự thật là như thế này. . . . . thì cho dù có thế nào tôi cũng sẽ không cùng nó chia tay, nghĩ đến sau này có thể nó sẽ vĩnh viễn không phản ứng với tôi, liền cảm thấy đau lòng, đã không còn đặc quyền của anh trai nữa, muốn cùng người lạnh lùng như nó thân cận, không phải hết thấy đều phải bắt đầu lại từ đầu sao? Giống như mấy đứa con gái ngưỡng mộ nó từ trước tới giờ, ôm quyết tâm liều chết hướng nó bày tỏ . . . . .

Tôi lại xê dịch lại gần nó, nghĩ muốn tiếp cận thật gần nó, tuy rằng sẽ bị cười nhạo, tuy rằng nó cũng sẽ không lấy mắt liếc tôi lấy một cái, tôi cũng vẫn là nhìn không được muốn chạm chạm nó, cho dù là đụng chạm rất nhỏ làm bộ như không có việc gì cũng tốt. Cánh tay trộm cùng nó kề nhau, cánh tay rắn chắc cách vài dẹt hơi mỏng truyền đến xúc cảm ấm áp, mức độ tiếp xúc này cũng khiến tôi thực vui vẻ.

Vậy mà nó như bị điện giật bắn lên, đột nhiên đem cánh tay thu hồi đi. Phản ứng loại này của nó giống như chỉ e không kịp phòng ngừa làm cho tôi lập tức cảm thấy thẹn đến mặt mũi đỏ bừng, “A, thực xin lỗi, thực xin lỗi. . . . .” Tôi xấu hổ cúi đầu lẩm bẩm nói, vội vàng chuyển đến chỗ cuối sofa cách nó xa nhất.

Đã bị nó chán ghét đến mức độ này. . . . . Mà tôi lại còn không tự mình hiểu lấy.

“Uy, mấy đại nam nhân, ai có rảnh giúp cắt rau dưa đi a?”

“Con đến!” Tôi lập tức lại xốc lại tinh thần, bày ra bộ dáng tinh lực no đủ, tung ta tung tăng chạy vào phòng bếp.

Cho dù có miễn cưỡng đến thế nào, bữa tối cũng chỉ ăn nửa chiếc Pizza thì đã ăn không vô. Lạc Thiệu Cung ngồi ở đối diện tôi, tôi phải cố gắng cúi đầu thực thấp mới có thể không nhìn đến mặt nó.

” Tiểu Hữu, con ăn uống quá ít, chỉ ăn một chút như vậy làm sao cao được.”

” Đáng ghét. . . . .” Tôi lườm bầu, cúi đầu dăm dăm miếng Pizza trước mặt.

” Bộ đáng không lớn thế này sẽ chỉ làm người ta muốn khi dễ con thôi, đúng không, Tiểu Cung?”

Vừa nhắc đầu, vừa vịn cùng Lạc Thiệu Cung bốn mắt nhìn nhau, không ngờ nó dời ánh mắt, buông đĩa ăn đứng lên, “Con no rồi.” Sau đó đi mất.

Tôi cô đơn một lần nữa cúi đầu, đồ ăn trong chén đã bắt đầu lạnh.

“Cái kia. . . . . Con nghĩ ngày mai trở về trường học.”

“Tiểu Hữu?”

” Bởi vì cần đến một số tư liệu trong thư viện, cho nên. . . . .”

“Tiểu Hữu, con ở nhà không vui sao? Hay là vẫn thực để ý chuyện chúng ta không phải cha mẹ thân sinh của con? Con vẫn không có biện pháp đem chúng ta xem như cha mẹ sao?” Ba ba vẻ mặt thất vọng.

” Không phải.” Tôi liếc mạng xua tay, “Con không có. . . . .”

Kỳ thật, mấy ngày nay ba và mẹ một mực khai đạo cho tôi, tôi chưa bao giờ biết hai người bọn họ tâm lý như vậy, từng bước an ủi đúng chỗ, đã khiến trong lòng tôi dễ chịu rất nhiều.

“Vậy thì vì cái gì? Con không phải muốn chạy trốn chúng ta sao?”

Đương nhiên không phải, người tôi muốn trốn tránh chỉ có Lạc Thiệu Cung mà thôi!

Sự lạnh lùng thờ ơ của nó không giảm được nửa phần, tôi càng có ý đồ muốn tiếp cận nó, nó liền trốn càng xa, cảm giác bị người thích nhất hoàn toàn bài xích. . . . . Tôi tuy rằng là tên ngu ngốc nhưng cũng có cảm giác đau thần kinh! Tôi muốn rời đi trước một chút, đem bản thân tôi luyện đến kiên cường một chút rồi trở về, sẽ bình tĩnh một chút cũng nói không chừng.

” Con không có. . . . . Nhưng là. . . . . Lạc Thiệu Cung giống như chán ghét con. . . . .” Không chỉ là có chút chán ghét mà thôi, nếu thẳng thắn nói thì là “Phi thường chán ghét” con muốn làm không tốt sẽ lại khóc ngay tại chỗ.”

“Con nói bậy bạ gì đó a, Tiểu Cung mỗi ngày đều đi gặp bác sĩ tâm lý, tư vấn nên làm sao phụ đạo tâm lý cho con, trở về sẽ đề xuất cho chúng ta, nó so với ai khác còn quan tâm con hơn. . . . .”

“Mẹ!” Nguyên bản Lạc Thiệu Cung đã sớm rời đi, không biết từ đâu lại đi ra, mặt bởi vì phần nộ mà trường đở bùng, “Mẹ ít nhiều chuyện đi!”

” Ai nha, con đang xấu hổ sao? Thật đáng yêu. . . . .” Lão mẹ che miệng cười ha ha.

” Ai để ý mấy người a!” Nó thoát nhìn tức giận không nhẹ, hung tợn bỏ lại một câu liền xoay người đi.

Tôi bị nó tức giận chấn đến cứng ngắc, nắm chặt dao nĩa không biết phải làm sao.

” Tiểu Cung chính là loại người chỉ biết làm mà không thích nói, con làm anh chẳng lẽ còn không rõ ràng sao?”

Thời điểm đẩy cửa phòng Lạc Thiệu Cung, trái tim đập đến kịch liệt, chờ mong cùng khẩn trương đan xen, khiến cho tôi suýt nữa ngay cả nói cũng nói không được.

“Lạc Thiệu Cung. . . . .”

“Chuyện gì?”

Thật vất vả mới gom được dũng khí, thiếu chút nữa liền chạy mất hết, khẩu khí kia không kiên nhẫn, nghe vào không có nửa điểm quan tâm đến tôi: “Cái kia. . . . . Cảm ơn người. . . . .” Tôi miễn cưỡng mỉm cười.

“Mấy chuyện này không cần nhắc lại.”

” Nhưng ta còn muốn cảm ơn. . . . .”

” Hiện tại cảm ơn xong rồi, anh có thể đi rồi chứ?”

Tôi nhẫn cảm giác nhục nhã, vẫn không nhúc nhích, “Tuy rằng có thể sẽ quấy nhiễu người, nhưng ta thích người. . . . .”

“Anh là đồ ngốc sao? Tôi bảo anh đi ra ngoài, anh có nghe hay không?”

” Thế nhưng ta. . . . .”

” Cút ra ngoài cho tôi!”

Cho dù da mặt tôi có dày cũng kiên trì không nổi nữa “Thực có lỗi. . . . .” Xoay người vội vã muốn chạy, thế nhưng lúc càng muốn duy trì tôn lại càng xấu mặt, đầu của tôi đánh thật mạnh vào cánh cửa. Trước

mắt tối sầm, tôi theo bản năng ôm đầu gối xồm xuống. Giống một tên ngu ngốc. . . . . Ở trước mặt nó lại làm trò hề. . . . .

” Không có việc gì chứ?” Bị nó đem kéo đến, gỡ tay tôi đang bưng lấy mặt ra, xem xét cái trán bị u của tôi.

Tôi đang nước mắt nước mũi, bộ dáng chật vật muốn chết, không hề che chắn rơi vào trong mắt nó.

“Em cũng không biết ai mới là ngu ngốc , ” Nó buông tay ra, giống như hết hi vọng ần ần huyết Thái Dương, “Mỗi lần nhìn đến bộ dáng này của anh, liền . . . . .” Tôi còn đang mất hết tôn nghiêm khóc thút thít, nó đột nhiên đóng cửa lại, dùng sức đem tôi kéo qua, “Lại đây! Em bôi thuốc cho!”

Ngồi ở bên giường, vừa nức nở vừa để cho nó bôi nước thuốc lên chỗ u cao trên cái trán, mặt bỗng thành một mảnh, chật vật muốn chết, tôi phải tận dụng vẻ mặt xấu xí này để cầu xin nó a.

Em trai trầm mặc, động tác cẩn thận tỉ mỉ, khoe miệng vẫn còn mím chặt.

“Ta thích người.” Trước khi tôi kiểm soát được miệng mình, thì lời bày tỏ cứ tự nhiên như vậy mà nói ra, thật sự là vô dụng, cứ nhiên thích nó đến mức độ này, tuy rằng chỉ biết sẽ lại bị cự tuyệt, nhưng không thể cứ như vậy mà bỏ cuộc, “Ta thích. . . . .” Trên môi bỗng nhiên nóng lên, xúc cảm lại rất nhanh biến mất, Lạc Thiệu Cung trên mặt vẫn như cũ khuyết thiếu biểu tình, thần sắc hơn điểm ảo não.

Nụ hôn bất chợt chỉ có hai giây thôi mà đã khiến cho tôi có cảm giác chết đi sống lại, rời khỏi nó tưởng còn có thể dường như không có việc gì mà hảo hảo mà sống sót, căn bản là không có khả năng a! Hiện tại mới cảm thấy được chính mình cứ nhiên dùng việc chia tay để trốn tránh sự thật, quả thực không phải một tên hỗn đản ngu ngốc bình thường, chân chính thích một người, như thế nào có thể yếu đuối như vậy?

Vì tình yêu, hẳn là ai cũng phải dũng cảm đi. Cho dù bị một lần cự tuyệt, hoặc là một lần vứt bỏ, cũng muốn hết sức tranh thủ đến lúc tranh thủ không được mới thôi, đây mới là tiêu chuẩn của tôi a!

“Lạc Thiệu Cung. . . . .” Tôi bất cứ giá nào nhào tới ôm lấy cổ nó, “Lạc Thiệu Cung, ta thích người, xin người. . . . .”

Nó đem mặt nghiêng sang một bên dường như không muốn đáp lại tôi.

“Nói chuyện với người a!” Tuy rằng nó lạnh lùng làm cho tôi rất khó chịu, nhưng tôi không thể cứ như vậy liền nổi giận, miễn cưỡng dùng thanh âm trầm định tiếp tục, “Nếu ghét ta như vậy, muốn cự tuyệt ta, thì cũng xin người nói ra . . . . . Bằng không, ta. . . . .”

Cuối cùng, nó cũng quay đầu nhìn tôi, trên mặt là biểu tình thương tâm.

“Anh muốn em tin tưởng như thế nào đây? Lúc trước anh cũng nói thích em rồi đúng không? Nói nhiều lần như vậy rồi, nhiệt tình như vậy rồi, cuối cùng còn không phải cũng như nhau? Tất cả bất quá chỉ là nói dối mà thôi. . . . .” Thanh âm của nó có chút run rẩy, “Dù sao anh vẫn thích bọn con gái. Em có đối xử với anh tốt thế nào, một lòng yêu anh như thế nào, cuối cùng sự hấp dẫn cũng vẫn thua một cô gái xa lạ. Em vẫn nghĩ chỉ cần theo đuổi không tha thì nhất định có thể có được anh trai, thực ngốc có phải hay không? Bởi vì dù cho em có làm thế nào thì em cũng vẫn chỉ là một nam nhân! Em trai dù sao cũng là em trai, đúng không? Anh vẫn cần bạn gái đi? Chỉ cần thân thể một nữ nhân là có thể đem cố gắng lâu nay của em đánh bại dễ dàng, thật sự là đủ rồi. . . . . Em không cần phải giống đứa ngốc không công tiếp tục dây dưa nữa, em. . . . .”

“Không phải như vậy!” Trong lời nói của em trai chứa đầy sự ủy khuất, làm cho lòng tôi đau muốn chết, dùng sức ôm lấy đầu của nó “Mới không phải như vậy. . . . . Ai cũng so ra kém người a!, nữ nhân nữ nhân cái gì, căn bản không phải người nghĩ như thế. . . . .”

“Ta thích người nhất, chỉ thích một mình người. . . . . Ta cũng không chạm vào nữ nhân! Đó là lừa gạt người, bởi vì ta sĩ diện, không muốn bị thương hại. Ta sẽ không rời khỏi người, cho dù người không cần ta, ta cũng vẫn nhịn không được thích người, người chỉ thích cơ thể của ta cũng không quan hệ. . . . . Nghĩ ta là ngu ngốc cũng không quan hệ, mặc kệ thế nào, chỉ cần để ta ở lại bên cạnh người thì tốt rồi. . . . . Ta đều không sao cả . . . . .”

“Cái gì nha. . . . . Anh trai?” Nó ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt, “Anh từ đâu nghe được những lời kỳ quái này? Thân thể a, ngu ngốc . . . . .”

“Không quan hệ. . . . . Ta biết trừ bỏ có thể cùng người trên giường, thì không còn ưu điểm nào khác. . . . . Người chỉ đối với thân thể ta có hứng thú, cũng là phải. Sau này ta lại trở nên rất tốt a, sẽ cố gắng cho người có thể thích ta nhiều một chút.”

“Người hiện tại thấy rằng ta ngu ngốc. . . . . Cũng không quan trọng, ta vốn sẽ không thông minh, thể nhưng ta có tiến bộ, ta lên không được đại học, nhưng thành tích cũng tốt a, ta cũng có đi tham gia giải thi đấu thiết kế trò chơi a, có lẽ cũng không nhất định đoạt giải, ta. . . . .”

“Anh?”

Ta đem mặt dính sát vào cổ nó, như thế nào cũng không chịu tránh ra, cái mũi đã tắc nghẹt, thanh âm cũng ách lại, chướng tai vô cùng, “Cho nên. . . . . Xin người không cần ghét bỏ ta. . . . . Ta. . . . .”

Bị nó dùng lực nâng mặt lên, cùng nó mặt đối mặt, mặt mình nhất định chặt vật đến vô cùng thâm thẳm.

“Anh. . . . .” Nó chần chờ, thanh âm nghe có phần bất đắc dĩ, “Em cũng không biết ai ngốc hơn ai, thể nhưng hình như chúng ta có chuyen hiểu lầm rồi.”

“Ân?” Tôi dùng vẻ mặt ngưng ngùng, con mắt ướt sũng nhìn nó.

“Nếu anh. . . . . Thật sự thích em, thì phải nói cho rõ ràng, em đã làm gì không tốt, khiến anh lo lắng sao?”

Tôi hấp hấp cái mũi, “Người, người chỉ thích trên giường cùng ta mà thôi, phải không? Chúng ta cùng một chỗ, người chỉ nguyện ý làm việc này. . . . . Tuy rằng ta không chán ghét. . . . . Thế nhưng, nếu chỉ cần cơ thể của ta như đã nói, vậy đến khi ta già rồi, người sẽ không còn hứng thú. . . . .”

“Anh trai!” Nó trưng ra vẻ mặt dở khóc dở cười, “Vì sao anh lại cho là như vậy? Đúng vậy, em đương nhiên thích ôm anh a, nhưng. . . . . Thực ra là ngược lại không phải sao, người chỉ thích thân thể em, không phải là anh sao?”

“Hả?” Từ ngữ rất chấn động, tôi đã quên khóc, mở lớn miệng.

“Bởi vì, ” Nó có vẻ bối rối gãi gãi đầu, “Từ sau khi phát sinh quan hệ anh mới thích em phải không? Bình thường cũng chưa bao giờ nói với em thích em linh tinh gì đó, chỉ có ở trên giường mới biểu hiện nhiệt tình. . . . . Nếu nói anh là từ cơ thể của em mới bắt đầu có hảo cảm với em cũng đâu có gì sai?”

“Cái, cái gì?” Tôi bắt đầu hỗn loạn, “Đây là người tình cầu nào kết luận a? Người vĩ đại thế này còn cần lo lắng cái gì? Người hoàn toàn không có khuyết điểm a, người là tốt nhất, không giống ta. . . . .” Nhắc tới cái này, con mắt lại bắt đầu cay cay, “Chỉ biết thiết kế mấy trò chơi nhàm chán, một kẻ ngu ngốc. . . . . Người không phải nói với cậu như vậy sao?”

“Cái kia, cái kia. . . . .” Lạc Thiệu Cung nói lắp, “Anh làm sao biết? A, không phải như anh nghĩ đâu! Anh, đừng khóc a! Em nói với cậu như vậy chỉ vì không muốn cho anh làm kiểm tra DNA, em sợ có được kết quả sẽ làm cho anh thương tâm, cho nên. . . . .”

“Anh trai trong mắt em là tốt nhất a!” Thanh âm của nó thật dịu dàng, giống như vuốt ve đến tận trái tim của tôi, làm cho ngực tôi vốn đang đau đến kịch liệt lại ầm ập bình thường trở lại, “Anh làm sao lại không tin em chứ? Cho tới bây giờ em chưa từng lừa gạt anh a.”

“Ân. . . . .”

“Vậy còn anh? Cảm thấy là em tốt hay đám con gái tốt hơn?”

“Đương nhiên là người !” Tôi chưa kịp nghĩ đã lớn tiếng hét lên, nói xong lại cảm thấy mất mặt, liền đem cái trán để ở trên ngực nó, “Lạc Thiệu Cung. . . . . Ân. . . . . Cái kia, ta so với người ngốc hơn, cho nên, thường xuyên sẽ nói mấy câu ngốc nghếch, người có thể không để ý mấy câu ngốc đó được không?”

“Ân?”

“Tỷ như. . . . . Chia tay và vân vân. . . . .”

Không ngừng đầu cũng cảm giác được nó đang mỉm cười, em trai hảo ầm ập, tôi dùng sức ôm chặt hơn nữa.

“Hôn môi đi.”

“A?”

“Bởi vì tâm tình của anh trai hiện tại không thích hợp làm chuyện kịch liệt, cho nên hôn môi là tốt rồi.” Môi bao trùm xuống làm cho tôi cảm thấy tim đập dồn đến suýt tắt thở.

”Không cần dựa vào chuyện trên giường, cũng có thể cho anh biết em yêu anh bao nhiêu.

“Ân!” Hiện tại mặc kệ nó nói cái gì, tôi cũng tin hết, cũng sẽ ngoan ngoãn mà làm theo.

Bởi vì tôi đã hiểu được, em trai của tôi là người đáng tin nhất trên thế giới, là người đàn ông tốt mà tôi yêu, vĩnh viễn sẽ không bao giờ lừa gạt tôi.

Hoàn Quyển 3

42. Ngoại Truyện

Ngoại truyện Đồng thoại thời gian của cậu em

Tôi gọi là Lạc Thiệu Cung.

Hiện tại đang thành thực rụt lại ở trong lồng ngực, hơi hơi chảy nước miếng là cái tên gia khóa gọi là Lạc Thiệu Hữu.

Anh ấy ban ngày là cái tên gia khóa tranh cãi âm ỉ, thích nói chuyện. Mà hầu hết tôi thì im thin thít. Bởi vì tôi biết, chỉ cần chuyên tâm nghe anh ấy nói là tốt rồi, tôi có nói nhiều lần, thì anh ấy cũng sẽ không hiểu. Hoặc là, chỉ có tôi đói khát muốn lý giải suy nghĩ của anh ấy, vậy mà anh ấy cũng không lý giải nổi suy nghĩ của tôi.

Tôi nghĩ phải hảo hảo nói cho anh ấy hiểu được tất cả tâm tình, cơ mà anh trai tôi cũng không phải thực thông minh, vì tiện lý giải cho anh ấy, hay là dùng mấy chuyện đồng thoại để giảng, cũng được.

Câu chuyện tôi giảng có một đoạn như sau :

”Trước kia có một con chó săn rất anh tuấn, bộ lông rất đẹp, hơn nữa lại thông minh, cho nên rất nhiều loại chó thích nó.

Nhưng nó lại cố tình thích chính là một trái dưa leo trên bụi cây trước nhà.

Qua qua (dưa leo) huynh đệ này thực đáng yêu, nhưng lại lớn rất chậm, cứ bao nhiêu năm qua vẫn cứ thế, không chịu lớn lên.

Cẩu cầu kiên nhẫn mỗi ngày chờ rồi chờ rồi chờ, tưới nước cho nó, bắt sâu cho nó, còn muốn để ý xem trọng nó, cho thấy vẻ mặt khác của cầu cầu.

Nó vẫn chờ rồi chờ rồi chờ, chờ đến thời cơ chín muồi, có hương vị ngọt ngào thỏa mãn để ăn đã đời.

Nhưng qua qua lại ngây ngô, lớn rất chậm, , nhưng có đôi khi chậm rì rì vừa thẹn vừa đáng yêu.

Lúc Cầu Cầu tưới nước cho nó cảm thấy được rất mê người, rất muốn ăn..... nhưng là vì chờ nó chín, cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Mỗi ngày lại mỗi ngày vất vả qua đi, đến cuối cùng, nó mới phát hiện :

Trái dưa leo trên dàn mây kia, kỳ thật căn bản là cái dưa..... gốc ! Không chín được !

Thế là nó thật sự nhịn không được, chịu không được liền ăn mất qua qua.....”

Kỳ thật Cầu Cầu ngay từ đầu là không thích ăn dưa leo.

Cầu Cầu từ lúc còn rất nhỏ, chỉ cảm thấy tên gia khóa kia vừa thanh, lại vừa nhỏ, một chút cũng không thu hút. Nó cảm thấy kỳ quái chính mình rõ ràng là chó, vì sao đứa anh em của mình lại là trái dưa leo.

Tôi đã từng hoài nghi thắc mình như vậy sao lại có người anh sinh đôi như thế. Lạc Thiệu Hữu từ đầu đến chân đều khó tìm chỗ nào giống tôi. Trừ bỏ đều là tiểu nam sinh. Hồi học mẫu giáo tôi đã cảm thấy anh ấy hơi ngốc, bộ dạng cũng chẳng tính là đẹp, gầy teo nhỏ nhỏ, sắc mặt cũng thật là xanh xao, bởi vì thân thể không tốt. Thật nhìn giống như hạt đậu phụ bị chôn trong đất.

Mà còn dễ bị lừa, A Di cho chúng tôi một thanh socola để chia cho đứa bạn hàng xóm ăn, tôi phụ trách phân chia nên cứ như vậy : “Tốt, chia công bằng. Anh trai một miếng, ta một miếng, Tiểu Bàn một miếng, ta một miếng; Anh trai một miếng, ta một miếng, Tiểu Bàn một miếng, ta một miếng; ....”

Tiểu Bàn sau một lần chia liền quang quác quác kêu : “Không công bằng, Lạc Thiệu Cung mày nhiều nhất, mày nhất định là đang ăn gian !”

Mà Lạc Thiệu Hữu chỉ biết ngơ ngác nhìn mấy đồng trước mặt : “Kỳ quái.....”

Anh ấy căn bản không nhìn ra tôi đang ăn gian làm sao.

Tiểu Bàn liền cãi nhau với tôi, anh ấy lại còn chắn trước mặt tôi, lớn tiếng nói : “Không được khi dễ em trai.”

Thật sự là ngốc qua qua.

Mặt khác liền không nhiều lời, mặc kệ anh ấy có cái gì, tôi đều có biện pháp lừa gạt lấy từ anh ấy, anh ấy tuy rằng cảm thấy buồn bực với ủy khuất, nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc tại sao lại mắc mưu, cho nên chỉ có thể ứa nước mắt nhìn tôi.

Kỳ thật tôi đối với mấy thứ kia căn bản không có hứng thú, ví dụ như thứ tôi ghét ăn nhất chính là socola, cái mô hình cương đạn tôi bảo bố của anh ấy tôi chỉ chơi khoảng hai giờ là chơi chán. Tôi chỉ thích bắt nạt anh ấy. Anh ấy về mặt muốn khóc nhưng lại hiểu thấu thiết là chơi rất vui, xem một lần đã muốn xem tiếp, cứ như thế mà chẳng sao thấy chán được.

Được rồi, tôi thừa nhận hồi nhỏ có hơi ác liệt. Sớm đã bị người lớn gọi là tiểu hài tử vô pháp an phận.

Kỳ thật trước đây Lạc Thiệu Hữu thực thích tôi, hoặc là rất muốn lấy lòng tôi. Vừa được cái gì mà anh ấy gọi là đồ vật tốt, chắc chắn sẽ chạy tới cho tôi xem, như muốn chia cho tôi.

“Lạc Thiệu Cung, bức tranh châm biếm này xem thật đẹp.” Anh ấy về mặt lấy lòng mà lại thật ngây thơ không chịu nổi cứ ở trước mặt tôi kích động ,” Người gọi ta một tiếng anh, ta liền cho người, được không ?”

Bình thường sau đó tôi đều hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi tỏ vẻ không có hứng thú.

Rồi anh ấy mới bĩu môi, bộ dạng lã chã chực khóc, đứng một chỗ, xoay người đát đát đát chạy đi.

Rồi không lâu sau lại lấy lại nghị lực lấy một “bảo vật” khác đến dụ dỗ : “Lạc Thiệu Cung, gọi ta là anh, ta liền cho người.”

Có đôi khi tôi rõ ràng nhận lấy mồi, lúc anh ấy vui vẻ phần chần chờ đợi, liền “hừ” một tiếng bỏ đi. Nghe được anh ấy ở đằng sau khúc lóc thảm thiết đuổi theo tôi : “Lạc Thiệu Cung người còn chưa gọi ta là anh mà !” Tôi ở trong lòng lại vui thích.

Bắt nạt anh ấy thật sự rất vui, bộ dạng nước mắt lưng tròng thật sự là đáng yêu muốn chết.

Nhưng bị bắt nạt lâu như vậy, hình thành phản xạ có điều kiện, dần dần cũng bắt hòa với tôi, vừa thấy tôi đến gần sẽ lộ ra vẻ mặt phòng bị “người lại muốn làm gì ?”. Tên gia khóa này bất luận đối với kẻ khác đều không có một chút cảnh giác, dễ tin đến không có thuốc chữa, đối với tôi lại cứ cảnh giác.

Tên ngốc tử này, tôi dù có ác liệt cỡ nào cũng không làm ra chuyện thương tổn anh ấy, lang sói chính hiệu đều là ở ngoài cửa kia !

Cơ mà có phòng bị tôi cũng vô dụng. Anh ấy không thông minh, trí lực so với thông minh còn kém xa. Chỉ cần tôi muốn, anh ấy nhất định sẽ bị tôi ăn sạch sẽ.

Nhưng mà tôi đã qua giai đoạn ham thích chinh sửa tâm lý của anh ấy. Về mặt bị chọc cho khóc của anh ấy tuy rằng vẫn đáng yêu, nhưng tôi phát giác anh ấy cười lộ lên đáng về càng thú vị. Cái này giống như một con mèo đang thỏa mãn tươi cười, làm cho lòng tôi có hơi ngứa. Cảm thấy nếu tên gia khỏa này là mèo là chó là tốt quá rồi, nhất định phải đem anh ấy đặt ở trên đùi, vuốt ve lông, hảo hảo phui phui cái đuôi to.

Đúng rồi, tôi có thử đem anh ấy chộp tới đặt lên đùi, nhưng ngay sau đó bà mẹ lại chạy tới hô to : “Tiểu Cung không được đánh anh !”, liền xách anh ấy bỏ đi,

Hại tôi rõ ràng cái gì cũng chưa làm, lại phải chịu ánh mắt rưng rưng lên án “Vì sao ngươi muốn đánh ta”.

Vì muốn nhìn anh ấy cười, tôi cũng cố gắng, cơ mà toàn bị đảo ngược.

Nhớ rõ có lần anh ấy nhìn trúng một cái mô hình, bắt đầu vùi đầu vào cố gắng để dành tiền. Tiền tiêu vặt của học sinh tiểu học là phi thường hữu hạn, tôi sợ tốc độ của anh ấy như vậy, chờ để dành đủ thì cái mô hình kia cũng sớm không phát hành nữa. Mà tôi lại sớm hiểu được đem tiền lì xì cho người ta đầu tư, đương nhiên không giống. Mặc dù có hơi đắt, mua về tặng anh ấy, nhìn anh ấy vui vẻ, cũng là rất đáng giá.

Tôi đến tranh mua cái mô hình kia về nhà, kiên nhẫn chờ anh ấy trở về. Nào biết anh ấy đang đo đờ đôi mắt đi vào, cùng tôi mặt đối mặt, liền trừng mắt nhìn cái hộp trên tay tôi cả nửa ngày, rồi mới “Oa” một tiếng khóc chạy ra ngoài, còn hét lớn : “Lạc Thiệu Cung tên vô lại này !”

Ai, chính anh đến trễ không mua được, sao có thể trách em ? Người mua cái cuối cùng cũng không phải em mà !

Hơn nữa em mua là vì.....tặng anh mà. Đương nhiên, sau khi anh ấy khóc lớn một hồi, tôi đem đến tặng, anh ấy lại cho là tôi thương hại, vì giữ gìn cái gọi là tự tôn nho nhỏ, chết cũng không muốn.

Chuyện như vậy cũng có không ít. Mỗi lần đều thể biến thành lỗi của tôi.

Tôi cũng muốn nhìn anh ấy cười với tôi.

Rõ ràng trước kia thích tôi đến như vậy.....

Đúng là đã càng ngày càng thích anh ấy.

Tuy rằng anh ấy vẫn là một chút cũng không thông minh, cứ việc cố gắng tới nỗi không thể nông nổi chỉ trích, mỗi lần thi không tính thảm bại trở về thì cũng chỉ có thể ở giữa, nửa vời, chỉ may mà an toàn tuyền dưới mà thôi.

Thần kỳ chính là, anh ấy liền như thế nguy nguy hiểm hiểm giãy dụa, từ nhỏ học vẫn lên tới trung học. Phải biết anh ấy luôn học cùng trường với tôi, tất nhiên là trường học khắc nghiệt yêu cầu tổ chất của học trò. Mỗi lần lên lớp, đều có một nhóm người bị rơi ra, mà anh ấy luôn ương ngạnh, nghị lực ở thời khắc cuối cùng cũng từ trong đám bị rơi ra ra sức nhảy ra, an toàn lên bờ.

Đi học chỉ cần nghe qua một lần tôi đều có thể nhớ rõ, đọc sách cũng gặp qua là không quên được, bài tập lại dễ như trở bàn tay. Đại đa số thời gian đều rảnh rỗi kinh khủng, hay dùng để quan sát ông anh ngốc của tôi. Anh ấy bộ đáng vất vả ôn tập theo ý tôi thật sự là mới mẻ thú vị. Tôi không thể lý giải vì sao một người cần cố gắng đến loại tình trạng này.

Anh ấy đối với một bài toán đều hết sức chuyên chú ngồi cả buổi tối. Thân thể nho nhỏ cơ hồ như ghé cả vào bàn , liên tục vài phút đầu đều hoang mang viết viết vẽ vẽ, mấy công thức đơn giản kia cứ lần qua lộn lại tràn ngập vài xấp giấy nháp, tôi ở một bên gấp mấy lần liền, anh ấy vẫn kiên nhẫn mười phần.

“Em tới dạy anh.” Lúc tôi nói như thế, anh ấy sẽ dao động nhìn nhìn tôi, rồi mới lui lui cổ, lưng thẳng lại một chút : “Ta.... ta còn thử làm xem....”

Lạc Thiệu Hữu thật đúng là cái ngu ngốc vì một bài đơn giản đến như vậy mà phải sống chết phấn đấu đến đêm khuya, khẩu khí như bị nghẹn không dám thở ra, một bên còn vì cổ vũ chính mình mà vuốt vuốt cái nắm tay nhỏ.

Người anh trong hoài tưởng của tôi đều là tư thái một bộ liều mạng, nhiệt huyết mệnh mông, trừ bỏ vẻ ngoài bị tôi khi dễ, sẽ không bao giờ gặp qua bộ dáng uể oải. Thần kinh vận động không phát triển, mỗi lần trước khi thi đều mỗi ngày chạy ba vòng sân vận động, kết quả thi vẫn thất bại. Tôi đều thay anh ấy

thương cảm, anh ấy lại không giống như tôi tiên đoán sẽ quang quác quang quác khóc lóc kể lể “không công bằng”, mà là bắt đầu ngày hôm sau, mỗi lần chạy bốn vòng.

Người anh ngốc ngày của tôi, kỳ thật là một thằng thực dã man.

Anh ấy so với mấy đứa con trai bình thường lại rất thích khóc, nhưng anh ấy luôn ra sức biện giả “Do tuyến lệ rất yếu ớt !” Ý tứ nước mắt chảy ra đều do phản ứng sinh lý bình thường, tâm lý thực kiên cường. Cũng như vậy, cho dù trong lớp sinh vật phải giải phẫu ếch, làm cho anh ấy ngấn nước mắt ngay tại chỗ, bị mọi người cười nhạo, anh ấy cũng vừa ngấn nước mắt vừa làm xong thực nghiệm, một chút cũng không làm thiếu so với người khác.

Tôi vẫn cảm thấy được biện giải của anh ấy rất có đạo lý, cảm xúc lộ ra ngoài hay không, cũng chỉ là phương thức biểu đạt của một người, cũng không phân chia cao thấp. Đứa ngốc nhỏ này đôi khi cũng có thể nói ra những điều thực đạo lý.

Qua qua tuy rằng vẫn giống như thế, cẩu cẩu cũng đã yêu thích bộ dạng ngây ngô này của nó.

Anh trai kỳ thật là một người kiên cường hơn tôi nhiều.

Có thể nói, tôi chưa từng có giành giật đồ vật gì, hết thấy đều tự nhiên mà tới.

Cho nên cũng không hiểu tại sao phải tranh giành. Tôi sở dĩ luôn thắng, chẳng qua là bởi vì ưu thế lúc sinh ra, đầu óc, bề ngoài, vận khí..... không biết tại sao lại hình thành.

Tôi ngay cả nửa điểm suy sụp cũng chưa từng trải qua, cho nên sau này cũng không nhất định có thể trải qua thất bại. Mà anh ấy lại có thể thua nhiều như vậy, mà lại cố gắng không ngừng, chưa bao giờ xem thường buông tha cho. vẫn không ngừng bị đả kích, nhưng ý chí chiến đấu lại sục sôi sức sống tới mười phần.

Khiến cho tôi đều muốn nói với anh ấy, anh à anh rất đáng yêu.

Mọi người đều cảm thấy tôi là vinh quang của Lạc gia. Cơ mà trong mắt tôi, anh ấy mới là bảo vật trời trao. Tuy rằng anh ấy không có gì nhiều, cơ mà là những cái tôi thiếu. Có điểm ngốc, nhưng không phải xuất, đơn giản cố chấp tới đáng yêu, lại thiện lương như vậy, hồn nhiên, dễ bị lừa..... dễ tin kỳ thật cũng là một loại đức tính tốt, bởi vì anh ấy không có lòng hoài nghi.

Đương nhiên, có lẽ có người cho là không đúng, cảm thấy tôi chỉ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Được rồi, tôi ước gì chỉ có mình tôi cảm thấy anh ấy đáng yêu mê người, đỡ phải có người muốn giành với tôi. Tôi sau này mỗi lần lớn lên, nguyện vọng sinh nhật hàng năm đều là muốn cho anh trai chỉ thuộc về một mình tôi !

Cơ mà ước nguyện này dường như rất không linh nghiệm.

Con gái thích anh ấy thật sự không nhiều, cho dù có, cũng sẽ bởi vì một ánh mắt tôi mà hoàn toàn dao động.

Con trai thích anh ấy, kia đã có thể.

Quên đi, tôi không muốn nói tới chuyện này, đỡ bận lòng.

Tóm lại, tôi vừa muốn thay anh ấy phòng chắn mấy thằng không có hảo ý vừa muốn ngăn cản anh ấy theo đuổi con gái, thật sự là bận tới mảy mảy mắt.

Con trai còn chưa tính, anh ấy căn bản không có hứng thú, chỉ cần không bị lừa đi ra nơi hẻo lánh bị ăn hết là tốt rồi. Cơ mà con gái..... anh ấy đối với trình độ cuồng ham thích bạn gái so với việc giải toán còn muốn thắng ba phần.

Cả ngày cứ trầm nghĩ làm sao phải lấy lòng con gái, lại đối với các loại ám chỉ của tôi hoàn toàn vô ý thức.

Thằng tôi từ trước tới nay mọi việc đều thuận lợi cuối cùng cũng được ném chút tư vị phát điên.

Suốt ngày phá hư tình duyên của anh trai, loại chuyện này tôi cũng không muốn làm đâu. Cơ mà có thể trở mặt nhìn anh ấy cùng con gái vào trong phòng, khóa cửa lại sao ?

Đừng đùa ! Làm cho bọn họ nhỏ nhỏ nắm tay một chút tôi cũng cảm thấy khó mà tha thứ, nếu tiến thêm một bước, nghĩ cũng không dám !

Một hơi giải quyết thẳng đàn em đối với anh ấy có chủ ya, lại lúc ngàn cân nguy kịch đem nộ hôn đầu tiên của anh ấy từ trong miệng cô “bạn gái” vớt ra, cho dù là dùng mãnh phi thường Thiết kim cương, tôi cũng sẽ cảm thấy một chết đi được.

Vô lực quá nhiều, liền bí quá hóa liều, nếu không rõ ràng trước kia đã đem anh ấy ăn luôn. Tiên hạ thủ vi cường thôi. Tôi tin tưởng nhất định ăn anh ấy sẽ ngon lắm, nhưng ăn xong sau này phải làm sao để thu thập tàn cục, điều này không thể không lo lắng. Cho nên..... vẫn phải nhẫn nại

Sinh nhật mười sáu tuổi, tôi cùng dĩ vãng giống nhau ai oán ước cái nguyên vọng, ý niệm tà ác trong đầu lại rục rịch. Ăn, hay là không ăn ? Lấy cơ thể của tôi xoay ngang, muốn đem anh ấy ăn sạch sẽ, rất dễ dàng.

Cơ mà, anh ấy nếu không muốn, tôi cũng không thể nhẫn tâm cố làm cho được.

Nhưng là..... anh ấy có thể tự nguyện sao ?

Đương nhiên, tôi không nghĩ tới lúc uống say anh ấy có thể nhiệt tình vạn tượng.

Liều lĩnh đi đến trên người tôi đem tôi đương ngực đương mã, cho đến lúc tôi đem anh ấy bắt xuống, mang đến trong bồn tắm rửa, anh ấy vẫn nháo không ngừng.

“Lạc Thiệu Cung, người nói coi ! Người rốt cuộc làm sao xem ta không vừa mắt ? Đề nghị rõ ràng ra cho ta !”

Em nào có, em xem anh vô cùng thuận mắt, anh à. Kể nhân lực không đông đảo là anh mới đúng.

Anh ấy lúc thần chí không rõ ràng thật sự là ngon miệng vô cùng. Thành thành thật thật thay anh ấy tắm rửa, tôi phải dùng nhiều định lực mới khống chế được bản thân không có tiến tới.

Nhưng cái tên gia hỏa này lại còn nói tôi “Chán ghét !”

Ai..... tuy rằng bộ dáng anh ấy hành động trì độn mồm miệng hồ đồ thực chọc người yêu, nhưng nếu nói ra những lời dả thương như vậy, vẫn là không thể tha thứ đúng không ?

Bình thường đối với tôi toàn là dùng toàn lực ý chí chiến đối sự sôi, hiện tại cứ chà chà mặt tôi lại thật sự vui vẻ.

Được rồi, tôi thừa nhận tôi nhịn không được, tính hôn trộm anh ấy.

Dù sao anh ấy hiện tại ý thức mơ hồ, tôi nếu cuối cùng làm được, ngày hôm sau có thể chối sạch sẽ, không cho anh ấy trở mặt.

Nhưng làm cho tôi kinh ngạc chính là, tên gia hỏa này, cư nhiên hôn đáp lại tôi !

Nhưng lại hấp đầu lưỡi của tôi. Cho xin đi, anh ấy lúc nào học được kỹ thuật hôn lưỡi thuần thực mãnh liệt như vậy ?

Tâm tình tôi quả thực không thể đơn giản dùng từ “thụ sủng nhược kinh” để hình dung, không đem anh ấy hôn đến ngất xỉu thì tôi sẽ không là thẳng đàn ông. Hôn sâu triển miên đến nửa ngày, nó thể nhưng còn đưa tay đến sờ soạng chỗ giữa hai chân tôi. Bị đụng chạm đến như vậy, thẳng tôi tình dục đang gia tăng thiếu chút nữa nín thở, cơ hồ chắc chưa kịp ra quân thân chết trước. Đừng đùa nha, anh à, chẳng lẽ anh không biết đàn ông cởi tăng da bên ngoài ra thì là dã thú sao ? Em đều đã cởi ra rồi ! Anh còn chạm vào nhược điểm của dã thú ?

Một khi đã như vậy, tôi liền hoàn toàn không khách khí.

Bất chấp tất cả, đem anh ấy ăn luôn rồi nói sau. Cho dù anh ấy còn chưa chín, có hơi đau, cũng không có cái gọi là..... tôi cảm thấy được tôi từ nhỏ tới lớn căn bản không hy vọng anh ấy chín tới.

Lúc vừa mới tiến nhập, anh ấy đau đến mức oa oa khóc lớn, tôi cũng không thể không đau lòng. Nhưng là lúc như thế này, nếu còn ngừng lại..... tôi đây đâu phải thánh nhân, mà còn chương ngại của bản năng đó chứ.

Chưa từng có kinh nghiệm, lần đầu tiên đau cũng là khó tránh khỏi thôi. Tôi cố gắng cẩn thận hết sức, hơn nữa từ đầu tới cuối đều chiếu cô âu yếm chỗ mẫn cảm của anh ấy, tuyệt đối không chỉ lo bản thân phát tiết. Đến lúc sau khi anh ấy cũng thật hưởng thụ rồi, vẻ mặt giống như con mèo nhỏ cúi đầu thoải mái rên rỉ làm cho máu của tôi toàn bộ đi xuống nửa người dưới, đại não ngược lại thiếu dưỡng chất, bằng không tôi cũng sẽ không nhất thời không chế không được làm nhiều lần như vậy.

Nào biết, ngọt ngào ôm lấy anh ấy, ngày hôm sau tỉnh dậy, món quà tôi thu được cư nhiên là một cú đâm thiệt mạnh.

Thằng tôi đáng thương khi đó ngây người. Cho xin đi, tôi từ nhỏ lớn lên căn bản không biết tư vị bị đánh là thế nào, huống chi người anh tôi thích nhất vẫn mang một bộ vẻ mặt người bị hại đến đánh tôi.

Buổi tối hôm trước chẳng phải anh ấy cùng tôi lưỡng tình tương duyệt sao ?

Nếu anh ấy không hôn đáp lại tôi, chủ động chạm vào tôi, tôi sao có thể tiện đem anh ấy ăn làm mạt tịnh chứ !

Nhưng tên gia khóa này lại trở mặt không thừa nhận, còn bảo tôi im miệng nói tôi cút đi, nói tôi không được nhắc lại chuyện này.

Tôi sinh nhật mười sáu tuổi bị thảm, lần đầu tiên lĩnh hội cái gì gọi là bội tình bạc nghĩa.

Sau đó thật cẩn thận lấy lòng anh ấy, cho anh ấy thuốc mỡ chữa thương, rồi lại bị bạt tai, kỉ niệm thâm lương như vậy tôi cũng không muốn nhắc lại. Dù sao tôi cả đời cho tới bây giờ cũng không uất ức đến vậy, hơn nữa sau đó còn tiếp tục uất ức.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-huu-de-cong>